கல்விக்கழகக் கட்டுரைத் திரட்டு

கல்விக் கழகம்

புதுச்சேரி

கல்விக்கழகக் கட்டுரைத் திரட்டு

சொ. இராமநாதன்
நான்காம் வகுப்பு
எண் 2 கூ

கல்விக் கழகம்
புதுச்சேரி

விலை ரூ. 1-8-0

முதற் பதிப்பு—பிப்ரவரி 1952

Kabeer Printing Works, Madras (1845)

முகவுரை

கர ஆண்டு ஆனித் திங்களில் நடைபெற்ற புதுவைக் கல்விக் கழகத்தின் வெள்ளி விழாவின்போது அதன் நினைவு மலராக "கல்விக் கழகக் கட்டுரை" என்னும் பெயரால் ஒரு நூல் வெளியிடப்பட்டது. கல்லூரிகளிற் பயிலும் மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய கட்டுரைகள் பல அந்நூலில் அடங்கியுள்ளன. அவற்றைத் திரட்டித் தனி நூலாக வெளியிட்டால் மாணவர்கள் படித்துப் பயன்பெற இயலும் என்னும் நோக்கத்தோடு அவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து இப்பொழுது "கல்விக்கழகக் கட்டுரைத் திரட்டு" என்னும் பெயரால் வெளியிடத்துணிந்தோம். இம்முயற்சியினைத் தமிழகம் ஆதரிக்கு மென்று நம்புகிறோம்.

இங்ஙனம்

புதுவைக் கல்விக் கழகத்தார்

பொருளடக்கம்

கல்விக்கழகக் கட்டுரைத் திரட்டு

பழந்தமிழ் நாடும் நகரமும்

(டாக்டர். திரு. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார்)

பழங்காலத் தமிழகம் என்றவுடனே, ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம் என்பது அறியப்படும். அக்காலத் தமிழ்நாட்டைப்பற்றிய செய்திகள் கடைச்சங்க கால இலக்கியம் எனக் கூறப்படுவனவற்றுள் குறிக்கப்பட்டுள ; சிறப்பாக, பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றுட் சொல்லப்பட்டுள. அவற்றுட் சிலவற்றைக் காண்போம்.

பழைய தமிழ்நாடு சேர சோழ பாண்டியர்களால் ஆளப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. சேரர்களுடைய தலைநகரம் வஞ்சி ; சோழருடையது காவிரிபுகும் பட்டினம் ; பாண்டியருடையது மதுரை.

இந்த நகரங்களில் காவிரிபுகும்பட்டினத்தைப்பற்றி அறிவனவற்றை முதலிற் காண்போம். அங்கே பல திறப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தனர் ; தட்ப வெப்ப நிலை நன்றாக அமைந்திருந்தது ; கடற்காற்று இனிமையாக வீசிக்கொண்டிருந்தது ; மண் நல்ல வளம் பொருந்தியதாக இருந்தது. அந்நகர மக்களின் சிறந்த தொழில் உழவே. காவிரியாறு

கடலொடு கடந்த அவ்விடத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேளாண்மைக்காக வானத்தை நோக்கி வாழ்ந்தவர் அல்லர். நெல்லும் கரும்பும் நிறைய விளைவிக்கப்பட்டன. அடுத்த சிறப்புடைய கைத்தொழிலாய் அமைந்திருந்தது நெசவே. அந்நகரத்திற் பஞ்சமும் தொழுநோயும் ஏற்பட்டதில்லை. அந்நகரத்தை சோழ அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவ்வரசனை நாட்டின் முதற்குடியாக மதித்தார்கள். இது "பெருநிலம் முழுதாளும் பெருமகன் தலைவைத்த... குடிகள்" என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியால் அறியப்படும். அவ்வரசன் செங்கோலினனாக ஆண்டுவந்தான். அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணர் என்பவர்கள் அவனுக்கு உற்ற துணைவராய் இருந்து உதவிவந்தார்கள். அவர்களை "ஐம்பெரும் குழுவினர்" என்றார்கள். இவரையல்லாமல் "எண்பேர் ஆயத்தார்" என்பாரும் அரசனுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்திருந்தனர். அவர்கள் கரணத்தியலவர், கருமகாரர், கனகச்சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகர மாந்தர், படைத்தலைவர், யானைவீரர், குதிரைவீரர் என்பவர்கள்.

அரசன் தக்க ஆட்களை அமைத்து, வரிகளை உரிய முறையில் வாங்கிக் குடிமக்களின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்திவந்தான். உதாரணமாக, கரிகால்வளவன் என்ற சோழன் தன் தலைநகர எல்லையை அடைந்த பண்டங்கட்குச் சுங்கம் வாங்கும்படி பணித்திருந்தான். அவ்வாறு சுங்கம் வசூலிக்கப்பட்டுவிட்ட பொருள்களின்மீது அவனுடைய ஏவலர்கள் அவனது புலிமுத்திரையை இடுவது வழக்கம். இங்ஙனம் அவனது நகரத்தில் இறக்குமதி செய்து குவிக்கப்பட்ட பண்டங்கள் பல குன்றுகளைப்போலக் காட்சி அளித்தன. இதனைப் பட்டினப்பாலை என்னும் பழைய நூல்

"உல்குசெயக் குறைபடாது
....
அளந்தறியாப் பல பண்டம்
....

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமூடைப் போரேறி ''

எனச் சொல்லி யிருக்கிறது.

அந்நகரத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பண்டங்கள் இன்ன என்ற விவரமும் அறிகிறோம். அரேபியாவிலிருந்து கப்பல்களிற் குதிரைகளும், மேற்குக் கடற் பக்கத்திலிருந்து படகுகளில் மிளகுப் பொதிகளும், மேருவிலிருந்து மாணிக்கமும், பொதியமலையிலிருந்து சந்தனமரமும், பாண்டி நாட்டிலிருந்து முத்துக்களும், கீழ்க்கடற் பகுதியிலிருந்து பவளங்களும் வந்திறங்கின என அறிகிறோம். ஈழநாட்டிலிருந்து பனைவெல்லம் முதலிய சில உணவுப் பொருள்களும், பர்மாவிலிருந்து சில மணப்பொருள்களும், சீனதேசத்திலிருந்து கர்ப்பூரம் குங்குமம் முதலிய பொருள் களும் வந்திறங்கின.

காவிரிபுகும்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த மக்களிற் சிலர் பகற்பொழுதில் ஓய்வு நேரத்தை எவ்வாறு கழித்தனர் என உருத்திரங் கண்ணனூர் கூறியுள்ளார்: நன்றாக உண் டுடுத்து வாழ்ந்த அவர்கள் சில வேலைகளில் ஊர் நடுவே கூடி, ஆட்டுக்கிடாயையும் சிவல் என்னும் பறவையையும் முட்டவிட்டு விளையாட்டுப்பார்ப்பது வழக்கம். இன்னும் சிலவேளைகளில், களரியிற் புகுந்து குத்துச்சண்டை, வெட்டுச்சண்டை, கவண்கல் எறிதல் முதலியவற்றில் ஈடுபடுவர். பல வேளைகளில், கடலாடியும், புனல் படிந்தும் நண்டுகளைப் பிடித்து ஆட்டியும், அலைகளோடு போட்டி யிட்டும் பொழுதுபோக்குவர். இரவில் பட்டாடைகளை நீக்கி மெல்லிய பருத்தியாடைகளை உடுப்பர் ; பாடல்கள் கேட்பர்; நாடகம் காண்பர் ; வெண்ணிலவின் பயனையும் துய்ப்பர்.

இவ்வாறு இனிமையாகப் பொழுதுபோக்கினர் என்றால், அம்மக்கள் மிக்க செல்வம் படைத்தவராகவும், உழைத் துழைத்து ஊதியம் திரட்டினராகவும் இருந்தனர் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் அன்றோ ? அவரெல்லாம் பகலிலே

சாயுங்காலம் வரையும், பொழுது போனபின்னரும் தொழில் ஆற்றினவர். அவர்களிற் சிலர் பூவும் புகையும் விற்றவர்கள்; சிலர் வண்ணமும் சுண்ணமும் விலை பகர்ந் தவர்கள்; சிலர் பட்டாலும் எலி மயிராலும் பருத்தி நூலா லும் ஆன ஆடைகளை இயற்றி விலைக்கு விற்றவர்கள். இன்னும் சிலர் அவரை, துவரை முதலிய எண் வகைத் தானியங்களை விற்று, ஊதியம் தேடினவர்கள்; சிலர் பிட்டும் அப்பமும் விற்றவர்கள்; மீன் விற்றவரும் உப்பு விற்றவரும் உண்டு. வெண்கலக் கன்னரும், செம்புக் கொட்டிகளும், மரவேலை செய்த தச்சரும், உழைத் துழைத்துக் களைத்துப்போன கொல்லரும் நாடகம் நயந்தும் ஆடல்கள் ஓர்ந்தும் வந்தார்கள் என அறி கிறோம். காவிரிபுகும்பட்டினத்திலே, உருக்குத்தட்டாரும், பணித்தட்டாரும், சிற்பாசிரியர்களும், சித்திரக்காரர்களும், தையற்காரர்களும் விரும்பித் தொழில்புரிந்தனர் என அறி கிறோம். துணியினாலும் நெட்டியினாலும் பூ, வாடாமாலை, பொய்க்கொண்டை முதலிய பொருட்களை அமைக்கும் கைத்தொழில் வல்லவர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் புகார்க் காண்டத்திற் செய்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. புகாரின் கடற்கரைப் பக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் என ஒரு பிரிவாகவும், உட்பக்கம் பட்டினப்பாக்கம் என ஒரு பிரிவாகவும் பிரிக்கப்பட் டிருந்தது. மருவூர்ப்பாக்கத்தில் தொழிலாளரும், பட்டினப் பாக்கத்தில் அரசரும் செல்வரும் வாழ்ந்திருந்தனர்.

மதுரை ஆகிய பாண்டியர் நகரத்தைக் குறித்து மாங்குடி மருதனார் "மதுரைக் காஞ்சி"யிற் கூறியுள்ளார். மதுரை ஆறு கிடந்தாற்போன்ற தெருக்களை உடையது. தெரு ஆறு போலவும், இரு பக்கத்து வீடுகள் ஆற்றின் கரை போலவும் அமைந்திருந்தன. இனி, மதுரையின்கண் உள்ள கடைகளில் இரவிலும் பகலிலும் எவ்வாறு வாணிகம் நடந்தது என்பதை அறிவோம். அந்திக்கடையை அல்லங்

காடி என்றும் பகற்கடையை நாளங்காடி என்றும் கூறுவது அக்கால மரபு.

சிலர் அறுத்த சங்கினை வளையல் முதலியனவாகக் கடைந்து தருவர்; சிலர் அழகிய மணிகளுக்குத் துளை யிடுவர்; சிலர் பொன்னை உரைத்து மாற்றுக் காண்பர்; சிலர் பொன்வேலை செய்வர்; சிலர் புடவை விற்பர். சிலர் அருமையான ஓவியம் வரைவர். சிலர் சிற்றுடையும் பெரும்புடவைகளும் கொண்டுவந்து தத்தம் சிறுவரொடும் நான்கு தெருக்கள் கூடும் இடங்களில் கால் கடுக்க நின்று விற்பர். பலாப்பழம், வாழைப்பழம், மாம்பழம், பாகற் காய், வழுதுணங்காய், வாழைக்காய், கிழங்குகள், கீரை முதலானவற்றை விற்கும் பல இரவுக்கடைகள் உண்டு.

இவ்விரவுக்கடைகளெல்லாம் முதல் யாமத்திலேயே மூடப்பட்டுவிடும். பிறகு, இரண்டாம் மூன்றும் யாமங் களிலே ஊர்க்காவலர்கள் உறுதியுடன் நகரில் உலாப் போவர். மழை பெய்து தெருவில் நிறைய நீரோடிக்கொண் டிருக்கிற பொழுதிலும், தம் கடமையில் வழுவாராய், கையில் வில்லும் அம்புமாக இவர்கள் திரிவார்கள் என மதுரைக்காஞ்சி சொல்கிறது.

மதுரை நகரத்தில் அக்காலத்தில் தொழில் புரிந்தார் இவரிவர் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதை நோக்குவோம். சிலர் செம்பாலும் வெண்கலத்தாலும் பற்பல பாத்திரங்கள் செய்வர். சிலர் ஆனைக்கொம்பு முதலியவற்றைக் கடையும் தொழிலில் ஈடுபடுவர். வண்டியும் தேர்வட்டையும் தேர்க் கொடிஞ்சியும் செய்வோர் பற்பலர் உண்டு. கையில் துலாக்கோலொடும் மரக்காலொடும் நின்று பண்டங்களை நின்றவிடத்திலேயே அளந்துகொடுப்போர் பலர். சில கடைகளில் ஆடகப் பசும்பொன் விற்கப்படும். இங்கே "சாம்பூனதம் விற்கப்படும்" "இங்கே சாதரூபம் கிளிச் சிறை விற்கப்படும்" என்ற குறிப்புப்பட எழுதப்பட்ட கொடிகள் திகழும். அதனால், சாமான் வாங்குவோர் ஒவ் வொரு கடையிலும் புகுந்து திரும்பாமல் வேண்டிய

கடையில் புகக்கூடிய வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது என அறிகிறோம்.

சேரர் பேரூர் ஓரூரின் தனிநிலை பெறுததாய் நானிலத்தின் பான்மையும் பொருந்தப் பெற்றிருந்தது என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகிறது. அந்நகரத்தில் மலையும் கடலும் கானும் வயலுமுண்டு என்று சொல்லத்தக்கபடி ஒரு வருணனை காணப்படுகிறது. "குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினையும், உழவர் பாடிய ஓதைப்பாணியையும், இடையர் பாடிய குழலின் பாணியையும், நுளைச்சியர் பாடிய நெய்தற் பாணியையும்" செங்குட்டுவன் மனைவி கேட்டனளாய்ப் படுக்கையில் இருந்தாள் எனக் கூறப்பட்டிருப்பதால், அந்நகரத்தின் தட்ப வெப்ப நிலை கலப்பு வாய்ந்தது என்பது பெறப்படும். அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் வேட்டுவரும், உழவரும், இடையரும், பரதவரும் ஆகிய பல திறத்தவர் என்பது பெறப்படும். அந்த நகரத்தில் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் சிறந்த கோயில்கள் அமைந்திருந்தன.

அக்காலத்தில் தமிழரசருடைய தலைநகரங்களிற் பிற நாட்டு வேந்தருடைய ஒற்றர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள் என்பதற்குரிய சான்று சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டத்திற் காண்கிறோம். சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாடு புகுந்து வெற்றி கொள்ளவேண்டும் எனத் தன் அமைச்சனிடம் சொல்லவும், அவன் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுக்க ஒரு கல்லிற்காகத்தானே போகவேண்டும், வடநாட்டு மன்னர்க்கு முடங்கல் அனுப்பினால் வந்துவிடும் என்றான். அப்பொழுது அழும்பில்வேள் என்பான் "முடங்கல் வரையவேண்டா, இந்த ஊரிற் பறை யறைந்தாற் போதும். இவ்வூரின்கண் வடநாட்டு மன்னரின் ஒற்றராய் வந்திருப்போர் அறிவித்துவிடுவர்" எனச் செங்குட்டுவனுக்குச் சொன்னான் எனப் படிக்கின்றோம். இதனால், சேரருடைய தலைநகரத்திற் பிற வேந்தரின் ஒற்றர்கள் வந்து தங்கியிருந்தனர் என்பதும், அவ்வாறே ஏனைய நாடுகளில் தமிழ்

வேந்தரின் ஒற்றர்கள் போய்த் தங்கியிருந்தனர் என்பதும் அறியப்படும்.

இனி, நாட்டுப்புறங்களில் மக்கள் வாழ்க்கை நடத்தி வந்த விதத்தைப் பார்ப்போம். சில இடங்களில் உப்பு வாணிகர் வண்டி நிறைய உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிப் பக்கத்து ஊருக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பர். அப்படிப் போகுங்கால் வண்டியில் பூட்டப்பட்ட எருது சோர்ந்தாற் பூட்டுதற்கு வேண்டும் என வேறு எருதுகளைத் தம்மொடு கொண்டுபோவர். வண்டியில் ஆடவர் ஏறிக்கொள்ளாது மகளிரை ஓட்டச் செய்து, தாம் சாலையில் இருமருங்கும் எருதுகள் திருகாமலும் வண்டியச்சு முறியாமலும் பாது காத்துச் செல்வர். சில வேளைகளில், கையிலே குழந்தையை யுடைய மகளிரும் அவ்வாறு எருதுகளைத் துரத்தி வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போவது உண்டு என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படையால் அறியப்படுகிறது. வேறு சில இடங்களில் மிளகுப் பொதிகளைக் கழுதைமீதேற்றிப் பக்கத்தே வாளுங் கையுமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தவர் களும் உண்டு.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அடியிற் காணுமாப்போல ஒரு வருணனை அமைந்துளது. ஆண்டு ஒரு குடிசை தோன்றுகிறது. அஃது ஈச்ச இலையால் வேயப்பட்டிருக் கிறது. குடிசையின் முன்பக்கத்தில் ஒரு விளாமரம் நிற்கிறது. அவ்விளாமரத்தடியில் ஒரு பார்வைமான் கட்டின இடம் தேய்ந்துபோயிருக்கிறது. அக்குடிசையிற் குழந்தையைப் பெற்றுள்ள பெண்ணொருத்தி குழந்தை யோடு மான்றோலில் முடங்கிக்கிடக்கிறாள். அவ்வீட்டின் பிற பெண்டிர் இன்னோர் இடத்திற் காணப்படுகிறார்கள். அங்கே நிலத்தைக் கடப்பாரையினாலே குத்தித் தோண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே எறும்புகள் தேடி வைத் துள்ள புல்லரிசியை வாரி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். விளாமர நிழலில் நிலவுரலிலே இட்டுக் குத்துகிறார்கள். ஆழ்ந்த கிணற்றிலிருந்து உவரிநீர் சிறிது முகந்துவரு

கிருர்கள். ஒறுவாய் போன பானையிலே அதைப் பெய்து, முரிந்த அடுப்பிலே அதை ஏற்றுகிருர்கள். அப்படி ஆக்குஞ் சோற்ருேடு உப்புக்கண்டத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு தாமும் உண்டு பிறர்க்கும் அளிக்கிருர்கள்.

ஒரு நாட்டின்கண் ஓரிடத்தில் காயவைத்திருக்கும் உணவுப்பொருளைத் தின்னவரும் கோழியைப் பொற்குழையினுல் ஓட்டுகின்ற அளவு செல்வச் செருக்குடைய மகளிர் வாழ்ந்தார்கள்; அந்நாட்டில்தானே ஒரு மூலையிற் பசியால் வாடிய மக்கள் பலர் வாழ்ந்தனர் எனச் சொல்லக்கூடிய வகையில் இவ்வருணனைகள் காணப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புற வாழ்க்கையை நடத்திவந்த இடைக்குல மகள் ஒருத்தியின் செய்தியை இனிக் காண்போம். பொழுதுவிடிய இன்னும் ஓர் யாமம் இருக்கும்பொழுதே இவள் எழுந்து தயிர் கடைகிருள். இவள் மத்திஞல் கடைவது புலிமுழக்கத்தைப்போல் இருக்கிறது. தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெயை எடுத்துவிட்டாள். இப்பொழுது, தலையிலே மோர்ப்பானை, அதற்குமேல் வெண்ணெய்ச் சட்டி இவற்ருேடு புறப்பட்டு ஒரு நகர்ப்புறம் போகிருள். தலையிலே பூஞ்சுமட்டின் மீது அப்பானை ஏற்றப்பட்டுள்ளது. இவள் காதிலே குழை அசைகிறது. குறிய கூந்தலையுடைய இவள் மோர் விற்று நெல்லைப் பெறுகிருள். அந்த நெல்லெல்லாம் சுற்றத்தாரும் தானும் உண்பதற்கு ஆகின்றன. நெய்யை விற்று அதன் மதிப்பை அப்படியே நகரமக்களிடையே நிறுத்தி நிறுத்தி வைத்துவிட்டு மீள்கிருள். நாளடைவில், அந்த மதிப்பைப் பொன் கட்டி ஆக்கலாம். ஆனுல், இவள் அவ்வண்ணம் செய்ய விரும்பவில்லை. அந்தத் தொகைக்குப் பதில் பாலெருமைகளும் நல்ல பசுக்களுமே வாங்கிவருகிருள்.

இவள் வீட்டிலே உள்ள ஆடவன் சீழ்க்கை அடிக்கும் வாயை உடையவன்; செருப்புத் தழும்பு ஏறின காலை உடையவன்; பசுக்களை விரட்டுகின்ற தடி அமைந்த கையினை உடையவன்; ஒழிந்த நேரங்களில் மரங்களை

வெட்டிவருதற்கு உதவும் கோடரியை யுடையவன்; காவடி சுமந்த தழும்பமைந்த தோளேயுடையவன். அவன் பால் கறந்த கையைத் தலேயிலே தடவித்தடவி ஒருவித சிறந்த மணம் அவன் தலேயிலே வீசுகிறது. கொம்பிலும் கொடியிலும் பூத்த பல பூக்களால் ஆன கதம்பத்தை அவன் தலேயிலே சூடிக்கொண்டு வருகிருன். இப்பொழுதுதான் மாடுகளே மேய்த்து வீடு திரும்புகிருன். அவனெடு சென்ருல், அவன் வீட்டிலே பசுந்தினேச் சோறும் பாலும் கிடைக்கும்.

இனி, ஒரு நாட்டுப்புற மறையவர் வீட்டினே நோக்குவோம். அந்த வீட்டின் வாசலிலே பந்தல் போடப்பட்டிருக்கிறது. அப்பந்தர்க்காலில், ஒரு பசுங்கன்று கட்டப்பட்டுப் பொலிவாக விளங்குகிறது. வீடு மெழுகப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வீட்டிலே கோழியோ நாயோ காணப்படவில்லே. ஒரு கிளி மாத்திரம் கூண்டிலே காணப்படுகிறது. அதுவோ வேதம் ஒலிப்பதுபோலத் தோற்றுகிறது. அந்த வீட்டுப் பெண் இப்பொழுதுதான் நல்ல வெண்ணெயில் மாதுளங்காய்யப் பொரித்து மிளகுப்பொடியைத் தூவிக் கருவேப்பிலேயிட்டுத் தாளித்துக்கொண்டிருக்கிருள். வாசனே மூக்கில் ஏறுகிறது. அவள் கையில் ஐந்தாறு வளேயல்கள் ஒலிக்கின்றன. அங்கே போனுல், நல்ல பருப்புச்சோறும் பொரியலும் மாவடு ஊறுகாயும் கிடைக்கும்.

இன்னுஞ் சிறிது தொலே சென்ருல் ஆண்டு ஒரு வீடு தென்படும். அது வேளாளர் வீடுபோலத் தோற்றுகிறது. புதிய வைக்கோலால் அவ்வீடு வேயப்பட்டிருக்கிறது. பல பசுங்கன்றுகளேத் தாமணியாற் சேர்த்துத் தறிகளில் கட்டியிருக்கிருர்கள். அவ்வீட்டில் சில பெரிய நெற்குதிர்கள் காணப்படுகின்றன. அக்குதிர்களேக் "கூடுகள்" என்கிருர்கள். அவை ஏணிக்கு எட்டாத உயரமுடையன. முகட்டைத் திறந்து பழைய நெல் சொரியப்பட்டுள்ள கூடுகள் நிரம்பி இருக்கின்றன. அவ்வீட்டுச்

சிறுவர் சிறு தேர் உருட்டி விளையாடிச் சோர்ந்துபோய்ச் செவிலித்தாயரிடத்துப் பால் நிறைய அருந்திப் படுக்கை யிலே துயில்கிறுர்கள். அங்கே சென்ருல், வெண்ணெல்லி லிருந்து எடுத்த அரிசியாலான இனிய சோற்றைப் பெட்டைக்கோழிப் பொரியலோடு பெறலாம். இவை போன்ற பழங்கால நாட்டுப்புறச் செய்திகளும் நகரச் செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படுகின்றன.

தாம்பிர பர்ணி

(திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை)

தாம்பிர பர்ணி நமது பாரத தேசத்தின் தென்கோடியில் ஓடும் ஒரு முக்கியமான நதி. இது, திருநெல்வேலி ஜில்லாவில், மேற்குத்தொடர் மலையைச் சார்ந்த பெரிய பொதிகை என்னும் அகஸ்திய மலையில் உற்பத்தியாகி, மன்னார் குடாக்கடலில் சங்கமிக்கிறது. இந்நதியின் நீளம் 75-மைல்தான். 1750-சதுரமைல் பரப்புள்ள பிரதேசத்தைச் செழிக்கச் செய்கிறது. மேற்குத்தொடர் மலையில் மட்டும் 200-சதுர மைல் அளவுள்ள இடத்தில் மழை பொழிந்து இதன் நீர் பெருகுகிறது. தென்மேற்குப் பருவ மழையும் வடகிழக்குப் பருவமழையும் இந்நதியின் நீர்ப் பெருக்கிற்கு உதவுகின்றன. மரங்கள் நெருங்கியடர்ந்த பள்ளத்தாக்குக்களினூடே முதலாவது விரைந்தோடி, பின் 100-அடித் தாழ்ச்சியிலிருக்கும் ஒரு பெரிய குன்றின் மேலாகப் பாய்ந்து விழுகிறது. பிற்பாடு அருவி அருவியாக அடுத்தடுத்துப் பல குன்றுகளில் விழுந்து செல்லுகிறது. சிறிது தூரத்தில் இடது பக்கத்தினின்றும் பேயாறு, உள்ளாறு என்ற இரண்டு சிற்றாறுகள் இதிற் சேருகின்றன. பின்னர், ஒரு செங்குத்தான மலையினின்றும் மிகப் பெரியதோர் அருவியாகக் கீழே விழுகிறது. இந்த அருவி வீழ்ச்சி நம்மை மயிர்க்கூச்செறியச் செய்கிறது. இதுதான் பாண தீர்த்தமாக விளங்குவது. இவ்வருவி விழுமிடத்தின் அடியில், வலது பக்கத்தில் சிங்கம்பட்டி ஜமீனில் உற்பத்தியாகும் பாம்பாறு வந்து சேருகிறது. ஒன்றரை மைலுக்குப் பிற்பாடு இடது பக்கத்திலிருந்து காரியாறு என்பதொன்றும் வந்து கலக்கிறது. மிகப் பிரபலமான சொரிமுத்தையன் கோவிலைப்பற்றிப் பலரும் அறிவார்கள். இது பாம்பாறு கலக்குமிடத்திலிருந்து சுமார் 3-மைல் தொலைவில் உள்ளது.

இந்தத் தூரத்தில் மைலுக்கு 20-அடிகள் வீதம் நதி தணிந்து செல்லுகிறது. ஆனால், கோவிலின் பக்கத்தில் நதி வந்ததும் அதன் வேகமும் இழுப்பும் அதிகம். பின்பு, 5-மைல் அளவிற்கு அது ஒரு பீடபூமியின் வழியாகக் கடந்து முண்டன் துறைக்கு வருகிறது. இதன் அருகில் சேர்வையாறு என்ற ஒரு முக்கியமான உபநதியைப் பெறு கிறது. பின், அடுத்தடுத்திருக்கும் இரண்டு பெரிய மலை களால் இரண்டாகப் பிரிவுபட்டு, பாபநாசத்திற் கருகிலுள்ள குன்றுகளை அடைந்து, அங்கிருந்து 300-அடித்தாழ்ச்சி யிற் கீழே பாய்கிறது. இதுதான் கலியாண தீர்த்தம். பாய்ந்து விழுந்த இடத்தில் உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் குன்று களால் பிரிவுபட்டு மூன்று நதிகளாகத் தனித்தனி சென்று, அரை மைலுக்கு அப்பால் ஒன்றுசேருகிறது. சிறிது தூரத்தில் பாபநாசம் உள்ளது. இதுவே, தாம்பிர பர்ணி நதி மலையிற் செல்லும் நெறியாகும்.

பாபநாசத்திலிருந்து கிழக்காக மன்னார் குடாக்கடலி லுள்ள புன்னைக்காயல் என்ற இந்நதியின் முகத்துவாரத் திற்கு 60-மைல்கள் உள்ளன. இடையே தென்காசி, அம்பா சமுத்திரம், திருநெல்வேலி, ஸ்ரீவைகுண்டம், திருச்செந்தூர் முதலிய தாலுக்காக்களின் வழியாக இந்நதி பாய்ந்து செல்லுகிறது. அம்பா சமுத்திரம் தாலுகாவில் மைலுக்கு 6-அடி வீதமும், ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவில் வரும் பொழுது மைலுக்கு 3-அடி வீதமும் நதி கிரமமாகத் தாழ்ந்து வருகிறது. சாதாரணமாக வெள்ளம் வரும்போது, அம்பா சமுத்திரம் பிரதேசத்தில் 15 அடி ஆழமும், ஸ்ரீவைகுண்டம் அணைக்கட்டிற்குப்பின் 6-அடி ஆழமும் இருக்கும். அம்பா சமுத்திரத்தில் நதியின் அகலம் 300-அடிதான். ஆனால், கடலிலிருந்து 12-மைலுக்கு உள்ளாகவிருக்கும் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு வரும்பொழுது கால்மைல் தூரமாக அகன்று விடுகிறது.

இடையிடையே சில உபநதிகள் இந்நதியோடு கலக் கின்றன. கல்லிடைக்குறிச்சிக்கு 2-மைல் மேற்காகக்

கன்னடியன் அணைக்கட்டை அடுத்து மணிமுத்தாறு வந்து சேருகிறது. பின், வராக நதியும், கடனு நதியும் ஒன்று சேர்ந்து திருப்புடை மருதூரில் இடது பக்கமாக வந்து கலக்கின்றன. பின்னர் பச்சையாறு. இது நாங்குனேரி, திருநெல்வேலி தாலுகாக்களின் வழியாய்ப் பாய்ந்து பயிர் களைச் செழிக்கச் செய்து தருவையில் பாளையங்காலில் விழுகிறது. கடைசியாக, சித்திரா நதி என்ற பெயருள்ள சிற்ருறு. இந்நதி குற்ருலமலைகளில் உற்பத்தியாகித் தேனருவி, செண்பாடவி அருவி, குற்ருல அருவி முதலிய பல அருவிகளாக விழுந்து விழுந்து செல்லுகிறது. இந்நதி செல்லுமிடங்கள் மிகவும் செங்குத்தாக உள்ளன. இதன் நீளம் 40-மைல். இதில் 18 அணைக்கட்டுக்கள் உள்ளன. 27000-ஏக்கராப் பூமியைச் சாகுபடி செய்து சீவலப்பேரியில் வந்து தாம்பிர பர்ணியுடன் கலக்கிறது.

தாம்பிர பர்ணி நதியிலும் அணைக்கட்டுக்கள் பலபல உள்ளன. வெள்ளம் அயலிடங்களில் பரவாதபடி நதியின் இருபக்கங்களிலும் கரைகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீவைகுண்டம் அணைக் கட்டிலிருந்து இரண்டரை மைல் கழிந்து தொடங்குகிற அணைப்புக்கரை 16-மைல் தொடர்ந்து செல்லுகிறது. அதாவது முகத்துவாரத்திற்கு இப்பால் 2-மைல் வரையில் இக்கரை தொடர்ச்சியாய் அமைந்திருக்கிறது. நதி முற்காலத்தே சங்கமித்த இடத்தில் இப்பொழுது மணல்மேடு பாய்ந்துள்ளது. இதனுல் கடல் பின்வாங்கிப் போயிருக்கிறது. கடற்கரையில் வந்து சேர்ந்ததும், இந்நதி வளைந்து வளைந்து செல்லும் கழிகளின் வழியாகச் சென்று கடலோடு கலக்கிறது. இரண்டு பிரதான முகத்துவாரங்கள் புன்னைக்காயலில் உள்ளன. ஒன்றில் ஒருபொழுதும் அடைபடாது நீர் சென்றுகொண்டிருக்கும். மற்றென்று ஆண்டிற் சில மாதங்கள் அடைபட்டிருக்கும். இதுதான் தாம்பிரபர்ணி நதி நிலத்தில் செல்லும் நெறி.

ஆற்றின் பழைமை, பெயர்

தாம்பிர பர்ணி என்று மிகச் சாதாரணமாக இன்று

வழங்கி வருகிறோம். இப் பெயரின் வரலாற்றைச் சிறிது நோக்குவோம். இப்போது நிர்ணயிக்கக்கூடிய அளவில் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தேனும் இப்பெயர் வழங்கி வருகிறது என்று சொல்லலாம். வடமொழியிலே வியாஸ பாரதத்தில் வனபர்வத்தில் (அத். 86) யுதிஷ்டிரருக்குத் தீர்த்த மகிமைகளை உரைக்குமிடத்தில் தாம்பிர பர்ணி நதி குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறே வால்மீகி இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (அத். 47, ஸ்லோ. 17) சுக்கிரீவன் சீதையைத் தேடத் தெற்கு நோக்கிக் குரங்குப்படைகளை அனுப்புகிற இடத்தில், முனி சிரேஷ்டரான அகஸ்திய ருடைய அனுமதியின் பேரில் நீங்கள் தாம்பிர பர்ணி என்ற முதலைகள் நிரம்பிய பெரிய நதியைக் கடந்து செல்லுங்கள். அந்நதி அழகிய சந்தனச் சோலைகளால் மூடப்பெற்ற திட்டுக்களையுடையதாய்க் கணவனிடத்து அன்புள்ள யுவதியானவள் புக்ககம் புகுமாறுபோலச் சமுத்திரத்தில் சென்று விழும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டு இதிகாஸங்களிலும் தாம்பிர பர்ணியைக் குறிக்கும் பகுதி பிற்காலத்துச் சேர்க்கையாகவே பெரும்பாலும் இருத்தல் கூடும். காளிதாஸன் (கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டு) தனது ரகு வமிசத்தில் (IV, 50) "பாண்டியர்கள் ரகுவின் அடிமிசை விழுந்து வணங்கித் தங்கள் புகழனைத்தையும் திறையாகக் கொடுப்பதுபோல் தாம்பிர பர்ணி விழுகின்ற கடலிடத்து உண்டாகும் சிறந்த முத்துக்களைத் தொகுத்துக் கொடுத் தனர்" என்று கூறுகிறான். வராக மிகிரனும் (கி.பி. 505–587) தனது பிருகத் ஜாதகத்தில், பாண்டிய அரசனையும், தாம்பிர பர்ணி நதியையும் முத்துக்குளித்தலையும் கூறு கிறான். மார்க்கண்டேய புராணத்திலும் (அத். 27, 52), இன்னும் பல புராணங்களிலும் தாம்பிரபர்ணி நதி கூறப் பட்டுள்ளது.

ஆகவே, கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டு முதல்தான் தாம்பிர பர்ணி என்ற நதிப் பெயர் வழங்கிவருதற்கு உறுதியான சான்றுகள் உள்ளன. இக்காலத்திற்கு மிகமிக முற்பட்டு

வேறொரு வழக்காறு இருந்தது. மெகஸ்தனிஸும் (கி. மு. 302), பெரிபுளூஸ் நூலாசிரியனும் (கி. பி. 80), டாலமியும் (கி. பி. 150) "தாப்ரபனெ" என்ற பெயராலும், கீர்நார் சிலாசாஸனத்தில் அசோகச் சக்கரவர்த்தியும் (கி. மு. 273-232) பௌத்த ஆசிரியர்கள் சிலரும் "தாம்ப பன்னி" என்ற பெயராலும் சிங்கள நாட்டை (இலங்கைத் தீவை) வழங்கியிருக்கின்றனர். இவ்விரு பெயர்களும் "தாம்பிர பர்ணி" என்பதன் மரூஉவாதல் வெளிப்படை. இலங்கையிலிருந்து அதற்கு எதிராகவுள்ள நமது தென்னாட்டில் குடியேறிய ஒருசார் மக்கள் தங்கள் தீவின் பெயரால் தென்னாட்டில் ஓடும் பிரதான நதியை வழங்கினர் என்று கொள்ளலாம். தாம்பிர பர்ணி என்ற நகர் ஒன்று இலங்கையிலுள்ளதாக மார்க்கண்டேய புராணம் (அத். 58, 28) கூறுவதும், தாம்பிர பர்ணி நதி கடலோடு கலக்குமிடத்திற்கு நேராக இலங்கைத் தீவு உள்ளதும் இங்கே அறியத்தக்கன.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒரு நதிக்குத் தமிழில் பெயரொன்று வழங்கியிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் ஊகிக்கலாம். இந்த ஊகம் அவசியமானதன்று. தமிழ்நாட்டிலுள்ள தமிழ் மக்கள் வடமொழியில் பெயர்களை வைத்துக்கொள்ளவில்லையா? அவ்வாறு வைத்துக்கொள்ளும் ஒவ்வொருவருக்கும் தமிழ்ப் பெயரொன்று இருத்தல் வேண்டும் என்று துணிவது சரியாகுமா? இது போலத்தான் மேற்கூறிய ஊகம். எனினும், தமிழ்ப் பெயரொன்று தாம்பிர பர்ணிக்கு இல்லாமற் போகவில்லை. உண்மையில் "பொருநை" என்ற பெயரொன்று இந்நதிக்கு இலக்கிய வழக்கில் உள்ளது.

இனி, இப்பொருநை என்ற பெயரை நோக்குவோம். இது தனிப்பட "பொருநை" (புறம். 387) எனவும், "தண்பொருநை" (புறம். 11) எனவும், "ஆன்பொருநை" (புறம். 36, அகம். 93) எனவும் சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படுகிறது. இப்பெயர்கள் அனைத்தும் சேரநாட்டுக்குத் தலைநகராய் விளங்கிய வஞ்சி-கருவூரைக்

கரையிற் கொண்ட ஒரு நதியையே குறிப்பனவாம். தாம்பிர பர்ணியைக் குறிப்பனவல்ல. கி. பி. 8-ம் நூற்றுண்டிற் கூட இவற்றுள் ஒன்றுகிய "தண் பொருநை" சேரநாட்டுக் குரியதாகவே வழங்கப்பட்டுள்ளது. "பூந்தண் பொருநைப் பொறையன்" (23, வரி 83) எனவும், "தண்பொருநை* சூழ்தரும் வஞ்சியார் கோமான்" (29, வாழ்த்து) எனவும் சிலப்பதிகாரம் கூறும். எனவே, கி.பி. 8-ம் நூற்றுண்டு வரை இப்பெயர்கள் தாம்பிர பர்ணி நதிக்கு வழங்கவில்லை என்று கொள்ளலாம். ஆனால், 9-ம் நூற்றுண்டில் பொருநை வேறு, ஆன்பொருநை வேறு, எனக் கொள்ளப்பட்டது. அந்நூற்றுண்டில் தோன்றிய திவாகரம் இடப்பெயர்த் தொகுதியில்,

பொருநை தண் பொருந்தம் (51)
ஆனி வானி ஆன் பொருந்த மாகும் (54)

என்று தனித்தனியே உணர்த்துகிறது. இவ்வேறுபாடு பிங்கல நிகண்டின் அச்சுப் பிரதியிலும் காணப்படுகிறது. நிகண்டு சூளாமணியிலும்,

'பன்னிய பொருநையின் பேர் பகர்ந்ததண் பொருந்தமாகும்'

என வந்துள்ளது. முதல் இராசராசனது 28-ம் ஆண்டு (கி.பி. 1013) வட்டெழுத்துச் சாஸனமொன்றில் † (I.M.P., Vol. III, TINN. 434) சீவலப் பேரியை அடுத்துச் சித்திரா நதி தாம்பிர பர்ணியோடு கலக்கும் நதிப்பகுதி "தண்

---

* 'ஆன் பொருநை' எனப் பிரதிபேதம் உண்டு.

† 'தண் பொருந்தத்தின் வடகரை தென்திருமாலிருஞ்சோலை எம் பெருமானுக்கு' என்பது இச்சாஸனம். (411 of 1906).

The River was also called Porundam and Mudigondasola p. peraru (Ep. Ind. xi (1914) p. 205). It is mentioned in Rock Edicts ii and xiii of Asoka (?) and in Ch xi of the Arthasastra of Koutilya...see also the author's article in Ind. Anti., vol xlvii (1918). p. 48—V. A. Smith's Early History of India (1924), p. 469 f. n.

பொருந்தம் '' என்று வழங்கப்படுகிறது. இதனால் தண் பொருந்தம் என்பது அரசாங்கமொப்பிய உலகவழக்கில் இருந்ததென்று தெரிய வருகிறது. இச்சொல்தான் ''தண்பொருநை'' எனவும், ''பொருநை'' எனவும் மருவி வருதற்கு இயைபு உண்டு. நச்சினார்க்கினியர், ''யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடி'' எனவரும் கற்பியல் சூத்திரத்தின் (50) உரையில், ''காவிரியும் தண்பொருநையும் ஆன் பொருநையும் வையையும்போலும் யாற்றிலும்'' என வேறு பிரித்துக்கூறியுள்ளார். இவர் ''தண்பொருநை'' என்ற மரூஉப்பெயரை ஆண்டுள்ளமை தெளிவாம். எனவே, பொருநை, தண்பொருநை, தண் பொருந்தம் என்பவை கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டளவில் தாம்பிர பர்ணியையே குறித்தற்கு வழங்கலாயின.

பொன்னித் துறைவனை வாழ்த்தினவே
பொருநைக் கணவனை வாழ்த்தினவே
கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே
கங்கை மணாளனை வாழ்த்தினவே (581)

எனக் கலிங்கத்துப் பரணியிலும்,

பொன்னிக்குங் கோதா விரிக்கும் பொருநைக்கும்
கன்னிக்குங் கங்கைக்கும் காவலனை (232)

என இராசராசன் உலாவிலும் பொருநை என்ற பெயர் பயின்றுவருகின்றது. இங்கே பொருநை என்றது சங்க காலத்துப் பழைய வழக்கினை ஆதாரமாகக்கொண்டு சேர நாட்டு நதியைக் குறிப்பதாகும் என்று சிலர் கருதுவர். ஆனால், மேற்சுட்டிய பரணியும், உலாவும் தோன்றிய காலத்திற்குரிய வழக்கின்படியே தாம்பிர பர்ணியைக் குறிப்பதெனக் கொள்ளுதல்தான் நேரிது. கம்ப-ராமாயணத்தில், (கிட்கிந்தா. நாட விட்ட. 31)

தென்றமிழ்நாட் டகன்பொதியில் திருமுனிவன்
தமிழ்ச்சங்கம் சேர்கிற்பீரேல்
என்றுமவன் உறைவிடமா மாதலான்
அம்மலையை யிடத்திட் டேகிப்

பொன்றிணிந்த புனல்பெருகும் பொருநையெனுந்
திருநதி பின்பொழிய நாகக்
கன்றுவளர் தடஞ்சாரல் மயேந்திரமா
நெடுவரையும் கடலுங் காண்டிர்.

என்ற செய்யுளில் "பொருநை" என்பது தாம்பிர பர்ணியையே குறிக்கிறது. இராசராச்சனது காலத்தையடுத்துக் கம்பன் வாழ்ந்தவன் என்பது இங்கே அறியத்தக்கது. பொருநையைப் "பொருநல்" என நம்மாழ்வார் வழங்கியுள்ளார். "பொருநல் வடகரை தொலைவில்லி மங்கலம்" (6, 5, 8) என்பது அவரது திருவாக்கு. திருவாய் மொழியில் 9, 2, 1 முதலிய பிற இடங்களிலும் இவ்வழக்குக் காணப்படுகிறது.

பொருநை, தண்பொருந்தம் என்பன அதனால் வளம் பெறும் நாட்டிற்கும், அதனை ஆளும் அரசனுக்கும் அடைமொழியாகி, அந்நாட்டின் சிறப்பையும் அரசன் சிறப்பையும் உணர்த்துவதற்கு வழங்கலாயின. அரசனுக்கு அடைமொழியாய் வந்தமை மேற்காட்டியவாறு "பொருநைக் கணவன்" எனப் பரணியிலும், "பொருநை காவலன்" என உலாவிலும் பயின்றதனால் அறியலாம். இங்கு பொருநை நதிவளம் படுத்தும் நெல்லைச்சீமையின் அரசன் என்பது பொருளல்ல ; பாண்டி நாட்டிற்கு அரசன் என்பது பொருள். நாட்டிற்கு அடைமொழியாய்த் "தண் பொருந்தம்" வந்துள்ளமை பெரிய புராணத்தில் காணலாம். அங்கே,

வல்லமணர் தமைவாதில் வென்றதுவும் வழுதியுடல்
புல்லியகூன் நிமிர்த்ததுவும் தண்பொருந்தப் புனனாட்டில்
எல்லையிலாத் திருநீறு வளர்த்ததுவும் இருந்தவத்தோர்
சொல்லஅது கேட்டுவந்தார் தூயபுகழ் வாகீசர். (நாவுக். 399)

என வருகின்றது. வேறொரு புனனாடு இருத்தலால் தண் பொருந்தம் என்ற விசேஷணம் சேர்க்கப்பட்டது. பொருநையின் பரியாயமாகிய "தண் பொருந்தம்" என்ற பெயர் இங்கே வழங்கப்பட்டது. பாண்டிநாடு முழுவ

துமே "தண்பொருந்தப் புனலுடு" என்று குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

பொருநை, பொருநல், தண்பொருநை, தண் பொருந்தம் என்பன இவ்வாருக, ஆன் பொருநையைக் குறித்துச் சிறிது சிந்திப்போம். இது காவிரியாற்றுடன் கலக்கும் ஓர் உப்நதி என்பது,

காவிரி யன்றியும் பூவிரி புனலொரு
மூன்றுடன் கூடிய கூடல் அனையை

எனவரும் பதிற்றுப் பத்தின் (50) அடிகளுக்குத் தரப் பட்டுள்ள பழைய உரைப் பகுதியால் விளங்குகிறது. உரை வருமாறு :

"மூன்றுடன் கூடிய கூடல்" என்றது அக்காவிரிதானும் ஆன் பொருநையும், குடவனுறும் என இம்மூன்றும் சேரக் கூடிய கூட்டம், என்றவாறு, அக்காவிரி யனையையாவதே யன்றி, மூன்றுடன் கூடிய கூட்டத்தனையை எனக் கொள்க."

இங்குக் கூறிய ஆன் பொருநை என்ற உபநதி திருச்சிராப் பள்ளி ஜில்லாவில் கருவூரை யடுத்தோடும் நதியென்று முடிபு கண்டனர் ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்காரும் (வஞ்சிமா நகர் : 1932, பக். 92) ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்காரும் (சேரன் செங்குட்டுவன் : 1937, பக். 161-163). இது பொருத்தமென்றே தோன்றுகிறது.

தாம்பிர பர்ணிக்குரியதாக மேற்குறித்த பெயர்களுள் "பொருநை" என்பது தவிர மற்றவையெல்லாம் இலக்கிய வழக்கிலும் மறைந்துவிட்டன. இப்பெயர் வரலாறு அறிதற்குரியது. இதனைத் தாம்பிர பர்ணி என்ற பெயரில் வரும் "பர்ணி" என்பதன் திரிபு என்று பிஷப் கால்டு வெல் கருதுகிருர். ஆனல், உண்மையில் நெல்லை, சென்னை என்பனபோல இதுவும் முழுப்பெயர் குறைந்த மரூஉப் பெயரே யாகும். இதன் முழுவடிவம் "பொருந்தம்" என்பது. இப்பொருந்தம் என்பதற்கும் பர்ணி என்ப

தற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லாமை எளிதிற் புலப்படும். எனவே, கால்டுவெல் கூறுவது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதல்ல. பொருந்தம் என்பதும் தண்பொருந்தம் என்ற பெயரின் பிற்பகுதியேயாகும். பிற்குறித்த பெயர் மேலே கூறியபடி சிற்ருறு அல்லது சித்திரா நதி தாம்பிர பர்ணியோடு கலக்கும் சங்கமப் பகுதிக்கு முதலில் உரியதாயிருந்தது. சிறிது பிற்பட்டே தாம்பிர பர்ணி நதியின் பெயராக வழங்கலாயிற்று. எனவே, இப்பெயரில் வரும் பொருந்தம் என்பது காரணப்பெயராதல் விளங்குகிறது. பொருந்துதல் என்ற வினையடியாகப் பிறந்து " கூடல் " அல்லது " சங்கமம் " என்ற பொருளைக் கொண்டதாகிறது. தண் என்ற அடைமொழி குளிர்ச்சி அல்லது தாழ்ச்சி அல்லது நீர் என்று பொருள்படும். ஆதலால், பொருந்தம் என்பதன் மரூஉவாகவே பொருநை என்ற பெயர் கொள்ளற்குரியது. முதல் இராசராசன் காலத்தில் " தண்பொருந்தம் " என்ற பெயர் வழங்கி யுள்ளமை மேலே காட்டினேம். ஆதலால், அவ்வரசன் காலத்திற்குச் சிறது முன்பு அதாவது கி.பி. 9-ம் நூற்ருண்டு தொடங்கிப் " பொருநை " என்ற பெயர் இலக்கிய வழக்கிற் புகுந்ததெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். இது பற்றியே " பொருநை " என்று தம் காலத்து இலக்கிய வழக்கில் வரும் பெயர் " தண்பொருந்தம் " என்று உலகவழக்கில் வழங்கும் நதியைக் குறிக்கும் என்ற பொருள்படத் திவாகரர் (கி.பி. 9-ம் நூற்ருண்டு) சூத்திரம் செய்தனர். " பொருநல் " என்பதனை வழங்கும் நம்மாழ்வார் சிறிது பிற்பட்டவராதல் வேண்டும். இவர் கி. பி. 10-ம் நூற்ருண்டினர் என்பதற்கு இங்குக் கூறியதும் ஒரு சான்ருகும்.

மேற்கூறியபடி பாண்டி நாட்டிற்கும் பாண்டியனுக்கும் இந்நதி சிறப்பு அளித்தது. இதனுல் இந்நதியின் பெருமையை ஒருவாறு உணரலாம். இவ்வளவு பெருமை பெறுதற்குக் காரணம் என்ன ? தாம்பிர பர்ணி நதியின்

கரையிலும் சங்கமத் துறையிலும் விளங்கிய ஊர்கள் என்றே சொல்லலாம். இவற்றுள் கொற்கையே மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது. இது சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. முத்துக் குளித்தல் இங்கே நிகழ்ந்த பெருஞ்செயல்.

வலம்புரி மூழ்கிய வான்திமில் பரதவர்
ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்
கலிகெழு கொற்கை யெதிர்கொள இழிதரும்

என்பது அகநானூறு (350). இங்கு விளைந்த முத்தினுற் பெரும் புகழ்பெற்று இவ்வூர் விளங்கியது.

பேரிசைக் கொற்கைப் பொருநன்

என்பது அகநானூறு (296). இங்குள்ள கடற்கரை மிகப் பெரியதோர் துறையாகப் பூர்வத்தில் இருந்தது.

மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தி னன்ன

என்பது அகம் (277). இங்கே முத்துக் குளிக்கும் பரத வருடைய சேரிகளும் பாக்கங்களும் இருந்தன.

சீருடைய விழுச்சிறப்பின்
விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலங்குவளை யிருஞ்சேரிக்
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கையோர் நசைப்பொருந

என்பது மதுரைக் காஞ்சி (வரி, 134-138).

இங்ஙனமே கொற்கையில் நிகழ்ந்த முத்துக்குளித் தலைக் குறித்துக் கிரேக்க தேசத்தவர்களான பெரிப்ளூஸ் நூலின் ஆசிரியனும் (கி.பி. 80), டாலமியும் (கி.பி. 150) கூறியுள்ளார்கள். வடமொழி ஆசிரியர்களான காளிதாஸ னும், வராக மிகிரனும் கொற்கையைக் குறியாது பொதுப்படத் தாம்பிர பர்ணியில் முத்துக் குளித்தலைச் சொல்லியுள்ளமை மேலே குறிக்கப்பட்டது. சங்க காலத்

தில் தாம்பிர பர்ணி கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் கொற்கை இருந்தது. ஆதலால், அது கடற்கரையூர் என்றே சங்க நூல்களில் குறிக்கப்பட்டது; நதிக்கரையிலூர் என ஓரிடத்தும் கூறப்படவில்லை. பல நூற்றுண்டுகளுக்குப் பின், மணல் மேடிட்டுக் கடல் பின்வாங்கிவிடவே கொற்கை* சங்கமத் துறையினின்று நான்கு மைலுக்கு இப்புறத்தே தாம்பிர பர்ணியின் வட கரையில் ஒரு சிற்றூராக அமைந்துள்ளது.

கொற்கையைப்போலவே தொன்மையும் பெருமையும் வாய்ந்தது திருச்செந்தூர். இதனைக் குறித்துப் புறநானூற்றில் (55),

> வெண்டலைப் புணரி யலைக்கும் செந்தில்
> நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்றுறைக்
> கடுவளி தொகுப்ப ஈண்டிய
> வடுவா ழெக்கர் மணலினும் பலவே.

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. கொற்கையைப்போல இதுவும் கடற்கரைப் பட்டினமாகவே கூறப்பட்டிருப்பது காணலாம். ஆனல், தாம்பிர பர்ணி கடலை அணுகுமிடத்துப் பல சிறு கால்வாய்களாகப் பிரிந்து கழிகளின் வழியாகப் போகிறது. வடக்கே தூத்துக்குடி முதல் தெற்கே குலசேகர பட்டினம்வரை இக்கால்வாய்கள் உள்ளன. இப்பாசன நிலத்தில் கடற்கரையை அடுத்துள்ள இடம் மணற்பாங்காகவும் சிறுபான்மை அங்கங்கே சிறிது பள்ளமாகவும் பெரும்பான்மை சமப்பரப்பாகவும் உள்ளது. ஆதலால் அங்கங்கே நீர் தேங்கிக் கிடக்கிறது. இவ்வாறு தேங்கிக் கிடக்கும் இடம், மணல்மேட்டுக்கு இப்புறம்

---

* It is impossible to name a date for the adandonment of Korkai as a port, but the coins of that-mint are supposed to extend up to about A. D. 700—V. A.Smith's Early History of India (1924). p. 470.

திருச்செந்தூரிலிருந்து குலகேசரபட்டினம் வரை ஆறு மைல் தூரம் அகன்றிருக்கிறது. இக்காரணத்தால்தான் திருச்செந்தூர் தாம்பிர பர்ணி நதியின் கரையிலுள்ள தாகக் கூறப்பெறவில்லை.

மேலே குறித்த செய்யுள் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தையும் தெரிவிக்கிறது. திருச்செந்தூரில் சுப்பிர மணிய சுவாமி வீற்றிருத்தலை இது சிறப்பாகக் குறிப்பிடு கிறது. ஆகவே, சமயம் பற்றி இந்நகர் ஒரு சிறந்த ஸ்தலமாக சங்க காலத்தில் தானே விளங்கியது புலனும். இந்த நிலைமை சங்க காலத்து இறுதியில், அதாவது கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டின் பின்னர் அமைந்ததாகக் கொள்ளலாம். இக்காலத்திற்குப்பிற்பாடு சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய சமயங்களுக்குரிய ஸ்தலங்களே தாம்பிர பர்ணிக்கரை யிலும் அடுத்தும் பெருகித் தோன்றின. இந்நகரங்களுள் முதலாவது கூறத்தக்கது திருக்குற்றாலம். தாம்பிர பர்ணியின் உபநதியாகிய சிற்றாறு தோன்றும் மலைப்பகுதி யில் இது உள்ளது. இதனைக் குறித்துத் திருநாவுக்கரசர்.

> குற்றா லத்துறை கூத்த னல்லால் நமக்கு
> உற்றா ராருளரோ

என்று பாடியுள்ளார். சம்பந்தர் "வம்பார் குன்றம்" என்ற பதிகத்தையும், இப்பதியிலுள்ள குறும்பலாவைக் குறித்து, "திருந்த மதிசூடி" என்ற பதிகத்தையும் பாடியுள்ளார். மாணிக்கவாசகரும்,

> குற்றாலத் தமர்ந்துறையும் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
> கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே

எனப் பாடினர். இவையெல்லாம் இந்தத் தலம் சமய நோக்கில் சிறந்து வினங்குவதை நன்கு தெரிவிக்கின்றன.

கி.பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் தாம்பிர பர்ணிக் கரையி லுள்ள நெல்வேலி என்ற ஸ்தலமும் பிரபலமாகிவிட்டது. இந்த நகரைக்குறித்து "மருந்தவை மந்திரம்" என்ற

ஒரு பதிகத்தைச் சம்பந்தர் பாடியிருக்கின்றனர். நாவுக்கரசர் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றுள்ளதாக,

பொங்கு தமிழ்த் திருநாட்டுப்
புறம்பணைசூழ் நெல்வேலி...
எங்கு நிகழ் தானங்கள்
எல்லாம்புக் கிறைஞ்சுவார் (திருநாவுக். 410)

என்ற பெரிய புராணச் செய்யுள் கூறும். எனினும், இவர் இந்நகரைக் குறித்துப் பாடியதாகப் பதிகம் யாதும் காணப்படவில்லை. இது கவனிக்கத்தக்கது.

ஏறத்தாழ நாவுக்கரசர் காலத்தேயே தாம்பிர பர்ணி உற்பத்தியாகும் பொதியில் மலைக்குச் சமயம் பற்றிய ஒரு பெருமை ஏற்பட்டது. இம்மலையைப் பொதியம் என்றும், பொதியை என்றும் பொதிகை என்றும் பிற்காலத்தார் வழங்கினர். பரஞ்சோதி முனிவர் தம் திருவிளையாடற் புராணத்தில்.

பொருவில் வேயென்னும் மென்றோட்
பொதியமாஞ் சயிலப் பாவை
பெருகுதண் பொருநை என்னும்
பெண்மகட் பெற்று ளன்றே. (நாட்டுப்-7)

எனப் பாடினர். சங்க நூல்களில் பொதியில் என்று இம் மலை பல செய்யுட்களில் குறிக்கப்படுகிறது. ஆனால், பரிபாடலில் தவிர வேறு ஓரிடத்திலேனும் இச் சமயப் பெருமை காணப்படவில்லை. பரிபாடலின் காலம் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டாகும். இதில் (பரிபாடல், 11) "பொதியில் முனிவன்" என அகஸ்தியர் குறிக்கப்படுகிறார். இவரைக் குறித்த வரலாறு பிரசித்தமானது. கயிலாசத்தில் பார்வதிக்கும் சிவபிரானுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது தேவர், முனிவர் முதலிய அனைவரும் அக்காட்சியைத் தரிசிக்க அங்குச் சென்றுவிட்டனர். பாரம் மிகுதியால் வடகோடி தாழ்ந்து தென்கோடி உயர்ந்துவிட்டது. அகஸ்தியரை அவரது பத்தினி லோபாமுத்திரையுடன்

தெற்கே சென்று பூமியைச் சமப்படுத்தும்படியாக இறைவன் ஆணையிட்டனராம். அங்ஙனமே, ஆணைபெற்று அகஸ்தியர் தெற்கே வரும்பொழுது தாமரை மாலை ஒன்றை எடுத்து வந்தனராம். முனிவர் பொதியில் வந்து சேர்ந்ததும் அங்கே இறைவன் அவருக்குத் திருமணக் காட்சி அளித்தனர். அப்பொழுது அந்தத் தாமரைமாலையானது ஒரு அழகிய பெண்ணுக வடிவெடுத்தது. அகஸ்தியர் அதைக் கண்டதும், "நதியாக ரூபமெடுத்துச் செல்லுக" எனப் பணித்தனர். இவ்வாறு தோன்றியதே தாம்பிர பர்ணி நதியாம் என்பர். இந்நதி சென்ற இடமெல்லாம் அகஸ்தியர் விமானத்தில் சென்று அங்கங்கே தீர்த்தங்களையும் புண்ணிய ஸ்தங்களையும் அமைத்தனராம். பாபநாசத்திற்கு மேற்பகுதியில் 32-தீர்த்தங்கள் தேவர்களின் பொருட்டும், அதற்குக் கிழாக 86-தீர்த்தங்கள் மக்களின் பொருட்டும் இயற்றினர் என்று ஒரு வரலாறு கூறும். வேறுவகையாகவும் இவ்வரலாறு வழங்கும். இங்ஙனமாக நதிவளத்தால் நாட்டைச் செழிப்பித்து, புண்ணிய ஸ்தலங்களால் சமயவுணர்ச்சியையும் பக்தியையும் விளைவித்து, இலக்கணம் இயற்றித் தமிழ் மொழியைப் பேணி வளர்த்து, பின் பொதியில் மலையையே தமது நித்தியவாசஸ்தலமாகச் செய்துகொண்டனராம். அகஸ்தியருக்குப் "பொதியில் முனிவன்" என்ற பெயர் பொருந்துமல்லவா ? பொதியில் மலையின் பெருமை எவ்வாறு கொண்டாடப்பட்டது என்பதை,

அவமி கும்புலப் பகைகடந்து உயிர்க்கெலாம் அன்பாம்
நவமி குங்குடை நிழற்றிமெய்ச் செய்யகோல் நடாத்திச்
சிவமி கும்பர ஞானமெய்த் திருவொடும் பொலிந்து
தவமி ருந்து அரசாள்வது தண்டமிழ்ப் பொதியம்.

(நாட்டுப். 43)

என்ற திருவிளையாடற் செய்யுள் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

மேற்குறித்த கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தாம்பிர பர்ணியின் இரு கரைகளிலும் பல க்ஷேத்திரங்கள்

தோன்றின. இங்ஙனம் தோன்றிய ஸ்தலங்களும் ஒரு சில சிலாசாஸனங்கள் போற்றும் பெரும்புகழ் வாய்ந்தன. அம்பா சமுத்திரம் என்று தற்காலத்து வழங்கும் ஊர் கி.பி. 9-ம் நூற்ருண்டில் "இளங்கோக்குடி" என வழங்கப்பட்டு புண்ணிய ஸ்தலமாக விளங்கியது (I.M.P. Vol. III, TINN 29). சேரண்மாதேவி என்று வழங்கும் ஊர் கி.பி. 10-ம் நூற்ருண்டில் "நிகரிலிசோழ விண்ணகர்" என்று பெயர்பெற்று. ஒரு சிறந்த புண்ணிய ஸ்தலமாகக் கருதப்பட்டது (I.M.P. Vol, III, TINN-110). திருப்புடை மருதூர் என்று வழங்கும் ஊர் "திருபடு மருதில்" என்ற பெயரோடு சிறந்த சிவஸ்தலமாகப் போற்றப் பட்டது (I.M.P. Vol, III, TINN. 126). சீவலப்பேரி என்று வழங்கும் ஊர் தென்திருமாலிருஞ்சோலை என்ற பெயர்கொண்டு சிறந்த விஷ்ணு க்ஷேத்திரமாகக் கொண்டாடப்பட்டது (I.M.P. Vol, III. TINN. 434). "முக்கூடற் பள்ளு" என்ற பிரபந்தம் இவ்வூரைப்பற்றிப் பாடப்பெற்றதேயாகும். இவையெல்லாம் கி.பி. 9, 10-ம் நூற்ருண்டளவில் தோன்றிய திருப்பதிகள். இக்காலத் திற்குப் பின்பு தோன்றியவை இங்கு கொடுக்கப்படவில்லை.

இக்கால வரையறைக்குள் ஆழ்வார்கள் பாடியருளின மையால் சில ஸ்தலங்கள் பெருமை பெற்றன. இவற்றுள் "ஆழ்வார் திருநகரி" என்பது நம்மாழ்வாரது நகரமாக மிகப் பிரசித்தி பெற்றதாம். இந்நகரிக்கு முற்காலத்து வழங்கிய பெயர் திருக்குருகூர் என்பது. "குருகூர்ப் பள்ளு" என்ற சிறு பிரபந்தத்தில் தாம்பிர பர்ணி ஆற்றின் வரத்து மிக அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீவை குண்டம், புளியங்குடி, திருக்கோளூர், வரகுண மங்கை என்ற திருப்பதிகள் நம்மாழ்வாரால் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பெற்றவை.

மேற்சொன்ன திருப்பதிகளுள்ள காரணத்தால் தாம்பிர பர்ணியின் பெருமை நாளடைவில் மிகவும் சிறந்து வளர்ந்தோங்கியது. பல மாகாத்மியங்களும் இந்நதியின்

புகழை வளர்க்கலாயின. வடமொழியில் "தாம்ர பர்ணி மாஹாத்ம்யம்" என்ற ஒரு நூல் உள்ளது. தமிழிலும் "தாம்பிர பர்ணிப் புராணம்" என்ற ஒரு நூல் சுமார் 60-ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயற்றப்பெற்றது.* இத் தனிப் புராணங்களில் தவிர, திருநெல்வேலி ஸ்தல புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய ஸ்தல புராணங்களிலும் இந்நதியின் பெருமையை விரிவாகக் காணலாம். திருநெல்வேலிப் புராணத்தில் வரும் செய்யுளொன்று மக்களுக்கு இந்நதி பயன்பட்ட தன்மையை நன்கு விளக்குகிறது.

> ஆதியில் விளையும் ரத்நம்; ஆனதோர் பொருநை நாப்பண்
> மேதகு திவ்யமான தாம்பிரம் விளைவ தாகும்;
> சோதிவெண் தரளம் அந்தம் துலங்குற விளையும்; நாளும்
> நீதிசேர் இனிய நீரால் நிறைசெல்வம் எவர்க்கும் உண்டாம்.
>
> (தாம்ப பன்னி, 32)

இவ்வாறு சமயத்தால் நேர்ந்த பெருமையைத் தவிர, கல்வியின் வளர்ப்புப் பண்ணையாகவும் இந்நதி பெருமை பெற்றுள்ளது. நதிக்கரையூர்களிலும், அடுத்துள்ள ஊர்களிலும் பெரும்புலவர்கள் வாழ்ந்து கல்வி நிலையம் எனப் புகழ் சிறந்து விளங்கினர். சங்க காலத்தில் வெள்ளூர்க் காப்பியனார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார் முதலியோரைக் கூறலாம். வெள்ளூர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடுத்துள்ளது; மாறோகம் கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு. இடைக்காலத்தில் நல்லாதனார், நாற்கவிராஜ நம்பி, திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர், குமரகுருபரர் முதலியோரைக் கூறலாம். பிற்காலத்தில், திரிகூட ராஜப்பக் கவிராயர், சிவஞான முனிவர், சங்கரநமச்சிவாயர் முதலியோரைக் கூறலாம். ஆழ்வார் திருநகரி, நெல்வேலி முதலிய திருப்பதிகள் டாக்டர் சாமிநாதையர் முதலியோருக்குப் பண்டை இலக்கியங்களைத் தொகுத்துதவிய பெருமையை யுடையன.

---

* இதனை இயற்றியவர் எனது பிதாமகர் கிராம முனிசீப் சங்கரலிங்கம்பிள்ளை.

இப்பெருமைகள் ஒருபுறம். தொன்று தொட்டுரிய, நேரடியான இயற்கைப் பெருமை யாதெனில் இந்நதி பயிர் செழிக்கச்செய்து நாட்டை வளம்படுத்திவரும் பெருமையே யாம். நெல்வேலிச் சீமையை,

"திரைபடு பொருநை நீத்தம் செவிலிபோல் வளர்க்கும்"

என்றனர் பரஞ்சோதி முனிவர். தற்காலத்தும் மின்சார சக்தியை விளைத்து, ஆலைகளை இயக்கி, மக்களுக்கு இந்நதி பெரும்பயன் அளிப்பதில் முயன்று வருகிறது. இந்நதி ஜீவநதி. பொருநைமாதாவின் கருணைவெள்ளம் இன்றும் வற்றாது பாய்ந்து மக்களது உயிரையும் உள்ளத்தையும் தளிர்க்கச் செய்கிறது.

திருவள்ளுவரும் திருக்குறளும்

(திரு. ஆ. கார்மேகக்கோனர்)

திருவள்ளுவர் தோன்றிய காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழி தன் நிலையிற் குன்றாது நிவந்தோங்கி இலங்கி யிருந்தது. இக்காலத்தில், தொல்காப்பியம் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கணமும், அதற்கு இலக்கியமான பல சான்றோரது செய்யுள் நூல்களும் பல்கியிருந்தன. தமிழ் நூல்கள், இயற்கை வனப்பினையும், மக்கள் வாழ்க்கைக் கூறுகளையும், அவர்தம் பண்புகளையும் சித்திரிப்பவை களாகத் திகழ்ந்தன. மக்களுக்குரிய அறங்களும், ஒழுக்கங் களும், பிறவும் அப்பாடலுள் ஆங்காங்குப் பொதிந்து கோப்புமுறையின்றிக் கிடந்தன. தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழிலக்கணம், தமிழ்மொழியின் எழுத்துச் சொல் இலக்கணங்களை ஆராய்ந்து கூறுவதேயன்றி, மக்களது ஒழுக்கங்களையும் அகம் புறமென்று இருவகையாகப் பகுத்துக் கூறுவதாகவும் விளங்கிற்று. இலக்கண நூல் களில் மொழியிலக்கணமன்றி மக்களது ஒழுக்க இலக்கண மும் கூறுவது, தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத் திற்கே சிறப்பாக உரிய பெற்றியாகக் காணக்கிடந்தது.

தொல்காப்பியம், தகுதியில் தமிழ் மக்களது ஒருமைப் பாடு தோன்ற அவர்களது ஒழுக்கங்களை வரையறுத்துக் கூறுவதா யிருந்தும், பிற்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் "பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்பதனை மறந்து, பிறப் பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்துப் பல்வேறு குலத்தினராகப் பிரிந்து வாழத் தலைப்பட்டனர். வைணவம், சைவம், ஆருகதம், பௌத்தம், லோகாயதம் முதலிய பல்வேறு சம யங்களும் ஒன்றையொன்று முரணிப் பரவியிருந்தன.

இத்தகைய மக்கட் பிரிவும் சமயப்பகையும் நாட்டின் நலத்திற்குப் பெருங்கேடு பயக்குமென்பதை நம் தெய்வப் புலமையாளர் ஓர்ந்து, நாட்டில் சாதி சமயப் பிணக்குக்களைப் போக்கி, மீண்டும் பொது நோக்கும் சமதர்மமும் தழைத்தற்குக் கருவியான ஒரு பொதுமறையைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கியருள வேண்டுமென்னும் சீரிய குறிக்கோளுடையராய் இத்திருக்குறளென்னும் தமிழ்மறையை இயற்றியருள்வாராயினர்.

ஆசிரியர் தமது தூய இக்கருத்தை "பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும் கொல்குறும்பு மில்லது நாடு" என்ற குறளில் குறிப்பிட்டிருத்தலும், பல்குழுவும் என்பதற்குச் சங்கேதவயத்தான் மாறுபட்டுக் கூடும் பல கூட்டம் எனவும், அஃதாவது, சாதிபற்றியும், கடவுள்பற்றியும் பலர்க்கு உளதாம் ஒருமை எனவும் உரையாசிரியர் அதற்குப் பொருள் உரைத்திருத்தலும் ஈண்டு நோக்கத் தக்கதாம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியல் புறத்திணையியல்களுள் தமிழ் மக்களது ஒழுக்கங்களை முறையே அகம் புறம் எனப்பகுத்துக் கூறியிருப்பினும், அவை புலவரே அறியும் இறுக்கமும், செறிவும், சுருக்கமும் உடைத்தாக இருத்தலால் திருவள்ளுவர், அந்நூலையே தம் நூலுக்கு அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு விரிந்த தமிழ் மக்களது ஒழுக்க இலக்கணமாகிய இக்குறளைச் செய்வாராயினர். இந்நூல் கூறும் பொருளை விதிமுகத்தாற் கூறுதலின் இலக்கணமும், இலக்கணங்களால் இந்நூற் பொருள் ஆராயப்படுதலால் இலக்கியமும் ஆகும். உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் "அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகலின் துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களால் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமேயாம்" எனவும், "எடுத்துக் கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கடவுள்

வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்'' எனவும் உரைப்பாயிரத்துள் உரைத்திருப்பது இதனை வலியுறுத்தும்.

அறவொழுக்கங்கூறும் வடமொழி வேதங்களைப்பற்றி நச்சினார்க்கினியர் உரைக்குமிடத்து ''இருக்கும், யசுரும், சாமமும் தலையாய வோத்து'' இவை வேள்வி முதலிய வற்றை விதித்தலின் இலக்கணமுமாம். வியாகரணத்தால் ஆராயப்படுதலின் இலக்கியமுமாம் என ''அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்'' என்ற சூத்திரத்துள் உரைத் திருப்பதும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கதாம். தொல்காப்பியர் மக்களடையும் உறுதிப்பொருள்களுள் அறத்தையும் பொருளையும் புறத்திணை யெனவும், இன்பத்தினை அகத் திணை யெனவும் பகுத்துத் தமது நூலுள் கூறியிருப்பவும், திருவள்ளுவர் வடமொழியிற்போல தம் நூலை அறம் பொருள் இன்பமெனப் பகுத்திருத்தல் என்னையெனின், உறுதிப்பொருள்களை அங்ஙனம் இரண்டாகப் பகுப்பதன்றி அறம் பொருள் இன்பமெனப் பகுத்துக்கூறுதலும் தொல் காப்பியர் முதலிய பண்டைய தமிழ்ச் சான்றோர்கள் கருத்துமாதலின் இப்பொருட் பகுப்பும் தமிழ் நூல் மரபே யாகும்; வடநூல் முறையைப் பின்பற்றிய தன்றாம். இதனை

> ''அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
> மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப''

என்ற சூத்திரத்தால் தொல்காப்பியர் நூலின் இப்பகுப்பு முறையைக் குறிப்பிட்டிருத்தல் கொண்டும், ''சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும் அறத்து வழிப்படூஉம் தோற்றம்போல'' என்ற புறப்பாட்டில் கூறுவது கொண்டும் உணரலாம்.

தொல்காப்பியர், ''காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலை'' என்ற சூத்திரத்தாலும், அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்க மும் என்ற சூத்திரத்தாலும் கூறிய பொருள்களையே திருவள்ளுவர், துறவறவியல் இல்லறவியல் என்னும் இரு வியல்களாலும் விரித்துணர்த்துகின்றார். ''கொடிநிலை

கந்தழி'' என்னும் சூத்திரத்தால் தொல்காப்பியனர் உணர்த்திய பொருளேயே குறளாசிரியர் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய பாயிர அதிகாரங்களால் உணர்த்துகின்றார். தொல்காப்பியனர் வெட்சி முதலாக வாகையீருக உணர்த்திய அரசியலேயே, செந்நாப்போதார் தம் தமிழ் மறையுள் பொருட்பாலில் அரசவியல் அங்கவியல்களுள் அமைத்துக் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியனர் அகத்திணை இயல், களவியல், கற்பியல்களில் உணர்த்திய இன்பப் பகுதியினையே தெய்வப் புலமையாளர் காமத்துப்பாலில் தெளிவிக்கின்றார்.

திருவள்ளுவர் ஒராற்றன் இலக்கியமும், ஒராற்றன் இலக்கணமுமாகச் செய்த இந்நூலுள் புலவர்களேயன்றி ஏனையமக்களும் இதனை மேலும் மேலும் கற்க விழையவும் மறவாதுளங் கொள்ளவும் கருவியாகப் பல்வகைச் சொல்லணி, பொருளணிகளும், காப்பியச்சுவைகளும் ஆங்காங்கு அமையுமாறு இந்நூலை யாத்திருக்கும் திறன் மிகவும் போற்றுதற்குரியதாம். அத்திறனுள் சில காட்டுதும் :—'' துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத் துப்பாய தூஉ மழை.'' இதுபோல கற்போருக்கு விநோதமும் இன்பமுமுறப் பல பாட்டுக்களில் சொற்பின் வருநிலை, பொருட்பின் வருநிலை ஆகிய சொல்லணிகளை அமைப்பர். எளியரென்று பலரோடு பகைகொள்வோன் தான் மிக்க ஆற்றலுடையவனேயாயினும் அப்பகைவர் ஒருங்கு சேர்ந்தவழி வலியழிவான் என்னும் கருத்தினை, '' பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம் சாலமிகுத்துப் பெயின் '' எனக்கூறியதுபோல் கருத்தினை ஒட்டணிபெற ஒட்டிவைப்பார். ஒரு தலைவியின் இடை நுண்மையை '' அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசுப்பிற்கு நல்ல படாஅ பறை'' எனக் கூறியதுபோல் பலவிடங்களில் இலக்கணைக் குறிப்பால் பொருளுணர்த்துவர். சினத்தைச் சேர்ந்தாரைக் கொல்லியென்றும், அருளை அன்பின் குழவியென்றும், கண்ணோட்டத்தைக் கழிபெருங் காரிகையென்

றும் கூறியதுபோல் பலவிடங்களில் பொருள்களை உருவகித்துக்கூறுவர். ஐம்பொறி அடக்கத்திற்கு ஆமை ஐந்துறுப்பு அடக்குதலையும் நிலையினிழிந்த மாந்தர்க்குத் தலையினிழிந்த மயிரினையும் ஆசிரியர் உவமித்துக்கூறிய அழகு கற்றோர் உள்ளத்தைப் பிணிப்பனவாகும். சிற்சில பாக்களில் புகழ்வார்போன்று பழித்து நகைச்சுவை ததும்ப வைப்பர். "தேவ ரனையர் கயவர், அவரும்தாம் மேவன செய்தொழுகலான்" என்பது போன்ற குறள்களைக் காண்க. திருக்குறளுள் ஆசிரியர் அறத்துப்பால், பொருட் பால்களினும் காமத்துப்பாலிலேயே காப்பியச்சுவையைக் கவினுற அமைத்துள்ளார். அவற்றுள் ஒருசில தருவாம். தலைமகள் புலவிக்குறிப்பினைக் கண்ட தோழி, தலைவனைப் பார்த்து, "இதற்குக் காரணம் யாது?" என்று கேட்க, அதற்குத் தலைவன், "உலகத்துள் இன்பநுகரும் தலைவி தலைவர்கள் யாவரினும் யாம் மிக்க காதலுடையோம்" என்னும் கருத்துப்பட, "யாரினும் யாம் காதலோம்" என்றேன். அதற்கு உன் தோழி அதனையறியாது "யாரினுமென்பதற்கு என்னல் காதலிக்கப்பட்ட வேறு பெண்கள் பலருள்ளும் உன்னிடத்திலேயே யான் மிகுந்த காதலுடையேன்" என்று சொன்னதாகக் கருதி, அம் மகளிர் எவரினும் என்னிடம் காதலுடையராயினீர்? என்று புலந்துசொல்லி ஊடியுள்ளாள் என்று கூறிய கருத்துப்பட,

"யாரினுங் காதல மென்றேனா
ஊடினாள் யாரினும் யாரினு மென்று"

எனக் கூறியிருப்பது எத்துணை இன்பம் பயப்பதாய் இலங்குகின்றது.

தோழி தலைவியை நோக்கித் தலைவன் பிரிதற் குறிப்பு உணர்ந்தும் அவனோடு நீ ஊடல்கொள்ளாது இருப்பதற்குக் காரணம் யாது என்றதற்குத் தலைவி விடையிறுக்கின்றவள்—கண்ணில் மைதீட்டும் கோல் கண்ணினின்றும் விலகி யிருக்கும்போது நன்றாகக் கண்ணுக்குத் தெரிந்தும்

மைதீட்டக் கண்ணை நெருங்குங்கால் அக்கோல் காணப் பெறாதவாறுபோல் கணவனைக் காணாதபோது அவன் தவறெல்லாம் நிரம்பத் தெரிந்து, அவன் என்னிடம் சேர்ந்தவுடன் அத்தவறெல்லாம் காணாது போகின்றன எனக்கூறுகிறதாக அமைந்த

"எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணேபோல் கொண்கன்
பழிகாணேன் கண்ட இடத்து"

என்ற திருக்குறள் எத்துணை வியப்பும் நயப்பும் தருவதான உவமையணியுடன் திகழ்கின்றது.

இன்னும் தேவர்குறளில் இவைபோன்ற சிந்தைக்கினிய, செவிக்கினிய நயங்கள் அளப்பில; அவற்றைக் கற்றுச் சுவைத்தின்புறல் மக்கள் கடனாகும்.

திருவெம்பாவை

(திரு. நீ. கந்தசாமி பிள்ளை)

தேடுகின்ற ஆனந்த சிற்சபையிற் சின்மயமாய்
ஆடுகின்ற சேவடிக்கீழ் ஆடுகின்ற ஆரமுதே
நாடுகின்ற வாதவூர் நாயகனே நாய்டியேன்
வாடுகின்ற வாட்டமெல்லாம் வந்தொருகால் மாற்றுதியே

இராமலிங்க சுவாமிகள்.

திருவெம்பாவை

திருவெம்பாவை என்பது, சைவ நன்மக்களால் பல நூற்றுண்டுகளாகத் தெய்வத் தொடர்புடைய நூல்களாகப் போற்றப்பெற்று வரும் பன்னிரண்டு திருமுறைகளுள் ஒன்றுனதும், கற்பவர் உள்ளத்தையெல்லாம் கனிவித்து நற்பதந் தரும் நவமறிந்த திருவாதவூரடிகள் அருளிச் செய்ததுமான திருவாசகத்தின் பல பகுதிகளுள் ஒன்றுகும். இப்பகுதி பாடுதற்கு இனிமை வாய்ந்த இருபது செய்யுட்களைக் கொண்டது. மார்கழித் திங்களில் வைகறைப்பொழுதில் (விடியற்காலை) ஒவ்வொரு சைவ இல்லங்களிலும் சிவபெருமான் திருக்கோயில்களிலும் திருவெம்பாவையும் திருப்பள்ளியெழுச்சியும் முறையாக ஓதப்பெற்றுவருகின்றன. இவ்வாறு ஓதி வருவது குறைகின்ற காலங்களில் உலக நன்மை குறைந்தும், மிகுந்த காலங்களில் உலக நன்மை மிகுந்தும் வருகிறது என்று அறிவுமிக்க முதியோர்கள் கருதுகின்றுர்கள்.

அருளிய இடம்

இத் திருவெம்பாவையை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவண்ணுமலையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் அருளிச்

செய்ததாகக் கடவுள் மாமுனிவர் தாம் எழுதிய திருவாதவூரர் புராணத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

"திருவண்ணுமலையில் தங்கியிருந்த பொழுது மார்கழித் திங்களில் திருவாதிரைக்கு முன் பத்து நாட்களிலும் பெண்களெல்லாம் பொழுது விடிவதற்குமுன் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக்கொண்டு நீராடுவதற்குப் போவதைப் பார்த்து அப்பெண்கள் பாடுகிறமுறையாக அமைத்துத் திருவெம்பாவையை அருளிச்செய்தார்."

இக்கருத்தினைச் சார்ந்தே மகா வித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளையும் தமது திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தில்,

"திருமுதுகுன்றம், திருவெண்ணெய் நல்லூர், புகழ் மிகுந்த திருவதிகை, நான்முகன் வழிபாடு செய்த திருப்பாதிரிப்புலியூர் முதலிய இடங்களைக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கிப் பிறைசூடிய பெருமான் திருவுருவமாகவே விளங்குகின்ற திருவண்ணுமலைக்குச் சென்றுர். அவ்விடத்தில் திருவெம்பாவையும், திரு அம்மானையும் அருளிச் செய்தார்." என்று கூறுகின்றுர்.

இவர்கள் இவ்வாறு கொள்வதற்குத் திருவெம்பாவையில் உள்ள "அண்ணுமலையான் அடிக்கமலஞ் சென்று இறைஞ்சும் விண்ணேர்கள்" என வரும் சொற்றெடர் துணை செய்திருக்கலாம் என எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர் இப்பகுதி தில்லையில் அருளிச் செய்ததாகக் கருதி, தாம் எழுதிய "மாணிக்கவாசகர் வரலாறு" என்னும் ஓர் ஆசிரியப் பாவில் "அழகிய தில்லையம்பலத்துள் கூத்தாடும் சிவபெருமானுடைய பொன்னடிகளைப் போற்றிக் கிளியும் குயிலும் தும்பியும் தெரிந்து தெளிவு அடையும்படிச் சொல்வது போலவும் மணம் மிகுந்த மலர்களை அணிந்த கருமையான கூந்தலும் சிவந்த வாயுமுடைய பெண்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்வது போலவும் வேறு துறைகள் வழியாகவும் இறைவன் புகழை வாழ்த்திக்

கொண்டு இனிமையாகத் தங்கிக்கொண்டு இருந்த காலத்தில்'' எனக் கூறுகின்றார். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஆசிரியப்பாவில் பெண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் ''மருமலர் கருங்குழல் செவ்வாய் மடந்தையர் ஒருவருக்கொருவர் உரைப்பன போலவும்'' என்ற அடிகள் திருவெம்பாவையைக் குறிக்கின்றன என்பதை உணரலாம். இவர் தில்லையில் அருளியதாகக் கொள்வதற்கு ''தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஈசனார்க்கு அன்பர் யாம் ஆர் ஏலோர் எம்பாவாய்'' ''ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும் தீர்த்தன் நல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும் கூத்தன்'' என வரும் திருவெம்பாவை அடிகள் இடந் தந்திருக்கலாம் என்று எண்ணவேண்டி யிருக்கின்றது.

இவர்களுக்கெல்லாம் காலத்தால் முற்பட்டவராகிய பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி தமது திருவால்வாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தில் திருவெம்பாவையைத் திருப்பெருந்துறையிலேயே அருளிச் செய்ததாகக் கொண்டு,

'' திருப்பெருந்துறையில்-இறைவன் திருவருள் பெற்ற பின்னர் பல பதிகங்களையும் பாடி அருமையானதும் பெருமை மிக்கதுமான அப்பட்டினத்திலிருந்து வெளியே வந்து அயலில் உள்ள இடங்களில் நடந்துகொண்டிருந்த அம்மானை முதலிய விளையாட்டுக்களைப் பார்த்துத் திரு அம்மானை, திருப்பொற் சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, புகழ் மிகுந்த திருத்தெள்ளேணம், திருத்தத்தைச் செய்யுள், திருப்பூவல்லி, திருஉந்தி, திருத்தோணோக்கம், சிறப்பு மிகுந்த திருவெம்பாவை, மாறுபாட்டைப் போக்க வல்லதும் மெய்யென்ற சொல்லோடு தொடங்கப்பெறுவதுமான திருச்சதகம் ஆகிய இவைகளை எல்லோராலும் புகழ்ந்து போற்றத்தக்கவராகிய திருவாதவூரடிகள் பாடினார்'' எனக் கூறுகின்றார். இவர் இவ்வாறு கொள்ளுதற்குத் திருப்பெருந்துறையில் உள்ள ஒரு பொய்கைக்கு ''மொய்யார்

பொய்கை'' என்று பெயர் வழங்கி வந்ததாகவும், "மொய்யார் தடம் பொய்கை'' என்று திருவெம்பாவையில் கூறப்படுவது இப்பொய்கையேதான் ஆகும் என்றும் செவி வழியாக வந்த பழம் செய்திகளே அடிப்படையாக இருக்கலாம் என்றும் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இவ்வாறு திருவண்ணுமலையிலும், தில்லையிலும், திருப்பெருந்துறையிலும் திருவெம்பாவை அருளிச் செய்ததாகக் கொண்ட ஆசிரியர் எல்லோருங் காலத்தால் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குப் பெரிதும் பிற்பட்டவர். ஆனபடியால் அவரவர்கள் கொண்ட கருத்து அவரவர்கள் காலத்திலும் வாழ்ந்துவந்த இடத்திலும் பரவியிருந்த கருத்தாகத்தான் கொள்ளலாமே யொழிய முடிபாக எதனையுங் சொல்வதற்கு இல்லை. திருவெம்பாவை எவ்விடத்திலிருந்து அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பதிலிருக்கும் கருத்து வேற்றுமை அதன் தெய்வநலம் ததும்பும் உயர்வையும் பயனையும் ஒரு சிறிதும் மாறுபடச் செய்வதல்ல.

இந்நில உலக வாழ்க்கையில் மக்களுக்கும் தெய்வத்துக்கும் உளதாய தொடர்பைச் சமயத்துறையென்ற ஒரு தனித்துறையில் கருதுவதும் அதற்கேற்றபடி ஒழுகுவதும் மிக மிகப் பழங்காலந்தொட்டே நடந்து வருவதொன்றும். மக்கள் வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ள வேண்டியவைகளிற் பல துறைப்பட்ட செயல்களைப் போலில்லாது, சமயத்துறையென்பது மக்கள் நிலவுலகில் இறுதி யெய்திய காலத்திலும் மேற்கொண்டு என்ன நடக்கின்றது என்பதனை ஆராய்ந்து, ஒரு பரந்த நீடிய தொடர்பை மக்கள் வாழ்க்கையில் சிந்திக்கச் செய்வதாகும். இவ்வாறு சிந்தித்து அதன்படி உண்மைகளைக் கண்டு உருகவல்ல ஆன்றோர்களையே "சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து அந்தமில்லின்பத்து அரசாள் வேந்து'' என நம் முன்னோர் புகழ்வாராயினர். சமயம் என்பது ஒரு இடத்திற்குள்ளோ, ஒரு காலத்திற்குள்ளோ, கருதவேண்டிய ஒரு சிந்தனையும் நடத்தவேண்டிய ஒரு செயலும் என ஆன்றோர்கள்

கொண்டாரில்லை. மக்கள் வாழ்க்கையில் எவ்வெவ்வேலை செய்யினும் எவ்வெம்முறையில் வாழ்க்கை நடத்தினும், நிற்பினும், இருப்பினும், கிடப்பினும் தெய்வ வுணர்ச்சி எல்லா மக்களிடத்தும், அவரவர் நிலைமைக் கேற்பச் சிறிது சிறிதாகத் தோன்றி, வளர்ந்து, பேரின்பத்தை யடைய வேண்டுமென்பது உலகத்தின் சமயத்தைப் போற்றிப் பரப்பிய பேரருளாளர்கள் எல்லோருடைய துணிபும் செயலும் ஆம். மக்களிடத்திற் பலபடிகளிலும் தெய்வ உணர்ச்சி பரவுவதற்கு ஆன்றோர்கள் மேற்கொண்ட செயல்கள் பல. அவற்றுள் செய்யுள் வாயிலாகவும், கதைகள் வாயிலாகவும், சிறு நூல்கள் வாயிலாகவும் பரவச் செய்தார்களென்பது உலகமெங்கும் காணக்கூடிய ஓர் உண்மையாகும். இவ்வாறு சிறு இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும், செய்யுட்கள் வழியாகவும் தெய்வ உணர்ச்சியை எல்லா மக்களிடத்தும் எளிதாக வளர்க்க முயற்சி செய்த பெரியோர்கள் தமிழ் நாட்டில் எல்லாச் சமயத்திலும் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

மக்கள் உள்ளத்திலே எளிதாகப் பயிலப்பட்டு வந்த பாட்டுக்கள் உருவத்தில் அவர்கள் பல உயர்ந்த கருத்துக்களைத் தெளிவித்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய எளிய பாட்டுக்களால் உலகில் வளர்ந்து நிலையாக நிற்கும் நன்மைகள் பல. இத்தகைய பாட்டு புருப்பாட்டு, தும்பிப்பாட்டு, தெள்ளேணம், சாழல், அம்மானை, பாவைப் பாட்டு என்று பண்டைய நாட்களில் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. அருக சமயத்தைப் பரப்பவந்த ஓரறிஞர் பழங்காலத்தில் பாடியுள்ள ஒரு புருப்பாட்டை இங்குத் தருவது தகுதியுடைத்தாகும்:

"ஏதங்க ணீங்க வெழிலிளம் பிண்டிக்கீழ்ப்—புருவே
வேதங்க ளுன்கும் விரித்தான் விரைமலர்மேற்—புருவே
பாதம் பணிந்து பரவுதும் பல்காலும்—புருவே"

இவ்வாறே புத்தரைப்பற்றித் திருவெம்பாவை முறையிற் பாடியுள்ள அவிநயனார் பாட்டொன்றும் கருதத்தக்க

தாகும். தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையிலும், யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையிலும் மேற்கோள் சூத்திரங் களிலும் பாவைப் பாட்டைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப் படுகின்றன. நிகண்டுகளில் மிகவும் தொன்மையான தாகிய பிங்கல நிகண்டில் பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழுக்கு உறுப்புக் கூறுகிற இடத்தில் குளிர்ந்த நீரிலே மூழ்குதலும், பாவை ஆடலும் இளம்பெண்கள் விளையாட்டுச் செயல் களில் வைத்துச் செய்யுள் இயற்றவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால், பாவைப் பாட் டென்பது பண்டைக்காலந் தொட்டுத் தமிழ்நாட்டிற் பெரு வழக்கில் இருந்துவந்ததென்பதும், அதனைச் சிவபெருமான் திருவடியைச் சிந்திக்கும் முறையில் ஒரு புத்துயிர் கொடுத்து மணிவாசகப்பெருமான் அருளிச் செய்திருக் கின்றார் என்பதும் தெரியலாம்.

இத்தகைய பழம்பெருமை வாய்ந்த பாவைப்பாட்டை மணிவாசகப்பெருமான் சமயத்துறைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டதுபோலவே ஸ்ரீ ஆண்டாளும் பயன்படுத்தியிருக் கின்றார். இது திருப்பாவை என்னும் பெயரோடு அருளிச் செயல் நூல்களில் (நாலாயிரப் பிரபந்தம்) ஒரு தனி இடம் பெற்றிருக்கின்றது. இது இனிய உணர்ச்சிமிக்க பொருட் செறிவுடைய முப்பது செய்யுட்களால் அமைந்துள்ளது. இதனை மார்கழித் திங்களில் நாள் ஒன்றிற்கு ஒரு பாட்டாக வைணவர்கள் ஓதிவருகின்றார்கள். இந் நூலுக்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் முதலிய பெரியோர்கள் மணிப்பிரவாள நடையில் சிறப்பு மிக்க உரை எழுதித் தந்துள்ளார்கள். அவர்கள் உரையினால் இத்திருப்பாவையில் காணப்பெறும் சமய நோன்புக்கு வேதத்தில் விதியில்லை என்றும், ஆன்றோர் களது பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டே கொண்டாடப் பெறுகிறது என்றும் இதனாலேயேதான் "மேலையார் செய் வனகள்" என்று ஆண்டாள் அருளிச் செய்துள்ளார் என்றும் குறிப்பிடுவதைக் கொண்டு இந்நோன்பு தமிழ்

நாட்டிலேயே தோன்றிப் பின்னர் வேற்றிடங்களில் பரவி யிருக்கலாமென வுணரக்கிடக்கின்றது. ஆயர்பாடி மழை யில்லாது வறண்டு வருந்திய காலத்து மழையை வேண்டி ஆயர்முதியோர்களது ஆணையின்படி ஆயர் கன்னியர்கள் இந்த நோன்பை மேற்கொண்டார்கள் என்பதும், இந்நோன்பால் கன்னியர்கள் விரும்பிய பயன் கண்ணனைத் தலைவனுகக் கொள்ளவேண்டும் என்பதும் உரையால் தெளியலாம்.

பாகவதத்தில் கார்த்தியாயினி தேவியை மணலால் பாவை உருவில் வைத்து ஆயர் கன்னியர்கள் நோன்பு எடுத்தார்கள் என ஒரு குறிப்பும் காணப்படுகிறது. இம்மேற் குறிப்புக்களால் ஆண்டாள் திருப்பாவையின் நோக்கம் மழை பொழிய வேண்டுவதும் தக்க தலைவனைப் பெறவேண்டுவதும் இவற்றை அடைவதற்குக் கார்த்தியா யினியை மணலால் பாவை வடிவில் அமைத்து வைகறை யில் நீராடி வணங்கும் நோன்பை மேற்கொள்வது என் பதும் சுருக்கமாகக் கொள்ளலாம். திருவெம்பாவையைப் பயிலும்போதும் கன்னியர்கள் நாடு செழிக்க மழை வேண்டினர் என்பதும் தக்க தலைவர்களைப் பெறத் திருவருளை வேண்டினுர்கள் [illegible]பதும் தலைப்பில் குறிப் பிட்டிருக்கும் சக்தியை வியந்தது என்னும் குறிப்பினுல் இது அம்மையின் தொடர்புடையது என்பதும் தெரியலாம். இவை இவ்விரு நூல்களுக்கும் பொதுத் தன்மைகளாகும்.

தமிழ்நாட்டு மக்களில் சைவரும் வைணவர்களுமே பெருந் தொகையினராகும். இவர்களால் அஃதாவது தமிழ் மக்களால் இப்பாவைப் பாடல் எவ்வளவு உயர்வாகக் கருதப்பெற்று வருகின்றதென்பதனைப் பக்தி வெள்ளம் பரவ அருள் தொண்டாற்றி வைணவ சமயமே ''எம்பெருமானுர் தரிசனம்'' என்னும் பெயரால் வழங்கி வரும்படிச் செய்த உலகப் பெருமக்களுள் ஒருவராகிய இராமானுசர், அருளிச்செயல் பாட்டுக்கள் நாலாயிரத்துள் ளும் திருப்பாவையில் ஈடுபட்டதினுல் '' திருப்பாவைசீயர் ''

எனப் பெயரும் பெறுவாராயின் இதன் பெருமையை நாம் என்னவென்று சொல்வது? இவ்வாறே சைவர்களுள்ளும் வழங்கும் ஒரு வரலாற்றில் சிவபெருமான் மாணிக்கவாசகருக்கு ஒரு கோவை பாடவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டபோது "பாவை பாடிய வாயினுல் ஒரு கோவை பாடுக!" என்றனர் என்று கூறப்பெறுகிறது. இதனுல் சைவர்கள் இத்திருவெம்பாவையை எவ்வளவு உயர்வாகக் கருதி வருகின்ருர்கள் என்பதும் தெரியும்.

இத்தகைய பாவைப்பாட்டு நீராடுதலையே அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுந்தமையின் தமிழகத்தில் நீராடுதலை எவ்வளவு போற்றி வந்தார்கள் என்பதனைக் கருதுவதும் தொடர்புடையதேயாம். வெப்பம் மிகுந்த நாடுகளில் தண்புனலுக்கு இயற்கையாகவே ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டென்பதும் புனலாடுவதில் மக்கள் பெரு விருப்பம் உடையவர்களாய் இருப்பார்கள் என்பதும் நன்கு தெரிந்த செய்தியேயாகும்.

தமிழ்நாட்டில் இந்நீராடுதல் என்பது மக்கள் தொகுதியிலும், தனி மக்களிடத்தும் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றிருக்கிறது. மணிமேகலைக் காப்பியத்துள் பாட்டுடைத் தலைவி எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவளாய் விளங்கினுள் என்பதனைக் கூறவந்த சாத்தனுர் சிறந்த கலைகளைத் தனித்தனியாகவும் ஏனையவற்றைப் பொதுவாகவும் கூறுகின்றவர் "சுந்தரச் சுண்ணமும் தூநீராடலும்" என்று நீராடுதலைத் தனிக் கலையாக எடுத்துக் கூறுகின்ருர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் * கரிகால் வளவன் புதுப்புனல் ஆடுதலைப் பெரிய திருவிழாவாகக் கொண்டாடி வந்தான் என்பதும் ஒரு விழாவில் அவன் மருமகனுகிய சேரர் இளங்கோமான் ஆட்டனத்தியைப் புனல் வெளவியதும், அவ்வளவன் மகள் ஆதிமந்தியின் கற்பின்

* சிலம்பு. கடலாடு காதை: விண்பொரு பெரும்புகழ்க் கரிகால் வளவன், தண்பதங் கொள் தலைநாட்போல்.

திண்மையால் அவன் மீண்டும் உயிர்பெற்று வந்தான் என்பதும் சிலப்பதிகாரம், அகநானூறு முதலிய சங்க நூல்களில் காணப்பெறும் வரலாற்றுச் செய்திகளாகும். காவிரியாற்றை வாழ்த்தும்போது இளங்கோவடிகள், *'உழவர்கள் உழவுத்தொழில் செய்வதனுல் உண்டாகின்ற ஒலியும், மதகுகள் வழியாகவும், கரைகளை உடைத்துக் கொண்டும் நீர் செல்வதால் உண்டாகும் ஒலியும், புதுப் புனலாடி மகிழ்ந்து திருவிழாக் கொண்டாடுவாருடைய ஆரவாரத்தால் ஏற்படும் ஒலியும் வான் ஓங்க நடந்தாய் காவிரி அன்னையே ! நீ வாழ்வாயாக !' எனக் கூறுகின்றுர். இதில் புதுப்புனல் ஆட்டத்தின் ஆரவாரம் குறிப்பிட்டது கருதத்தக்கது.

நீராடுகின்றதை விழாவாகக் கொண்டாடும் நீரணி விழாவின் செய்திகள் கொங்குவேள் மாக்கதையில் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளவைகளைப் பார்ப்போமானுல் நாகரிகம் மிகுந்ததாகக் கூறப்பெறும் இந்நாட்களில் நாகரிகம் மிகுந்து இன்பத்துறையில் பெரும் பொருளைச் செலவழித்து மகிழும் நாடுகளிற்கூட காண இயலாது. பெருங்கதையுள் கூறப்பட்டிருக்கும் நீர் விளையாட்டு நாகரிகத்திற்கு, இப்பொழுது நாகரிகத்தில் தலையணியாக விளங்கும் அமெரிக்கா (ஹாலிவுட்), பிரான்சு, இத்தாலி முதலிய நாடுகளில் காணப்படுபவை மிகமிகப் பிற்போக் கானவை எனக் கூறலாம். ஒரு சிறிது அவற்றை இங்குக் குறிப்பிடுதல் இந்நூலுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தென்பதாகும்.

அரசன் நீரணி விழாக் கொண்டாடுவதென எண்ணினுன். இயற்கையாகவே அவ்விழாவில் ஆர்வமுடைய நகர மக்களெல்லாம் மிக்க குதூகலத்துடன் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்தார்கள். நீரணி விழா இருபத்தொரு

* உழவரோதை மத கோதையுடை நீரோதை தண் பதங்கொள் விழவரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்தாய் வாழி காவேரி.

நாள் கொண்டாடுவதென அரசன் முடிபு செய்தான். நாடெல்லாம் விழாவினுல் மகிழ்ந்திருக்கும் காலத்தில் எத்தகைய பெருங்குற்றம் செய்து நாட்டைவிட்டு அப்புறப் படுத்தப்பட்டவர்களும் நாட்டிற்குள் வந்து விழாவில் மகிழ அரசன் எண்ணினுன். அவ்விருபத்தொரு நாட்களில் தன்னுடைய மெய்காப்பாளரைத் தவிர வேறு எவரும் படைக் கலம் கைக்கொள்ளக் கூடாதெனக் கட்டளையிட்டான். அரசனும் அரசகுமாரர்களும் காவிதிப்பட்டம் எட்டிப் பட்டம் என்பன பெற்ற வேளாள வணிகப் பெருஞ் செல்வர்களும் நீர் விழாவிற்குச் செல்லும்போது அவர்களுடைய வேலையாட்கள் நெருங்கியிருந்த கூட்டத்தை விலக்கினுர்கள். வழியில் கூடியிருந்த இளைஞர்கள் நீர்விழா எங்கட்கே உரியது என்று உரிமை பாராட்டினுர்கள். நீர் விழாவில் ஆற்றங்கரையிலும், பொய்கைக் கரைகளிலும் பலவகையான வனப்பும், ஓவியமும் மிக்க மாடங்கள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. அவற்றுள் உள்ளே நுழைந்தவர்களை எங்கு இருக்கின்றுர்கள் என்று காணமுடியாத கரந்துறை மாடமும் மகளிர்கள் ஏணிவழியாக மேல் உயரத்தில் ஏறி அங்கிருந்து நீரில் பாய்ந்து விளையாடுவதற்கென அமைத்த நீர்பாய் மாடமும் இத்தகைய இன்னும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த மாடங்களும் இருந்தன. விழாவிற்குச் செல்கின்றவர்கள் உழைக்கலன் என்று சொல்வதாகிய தங்கள் கையுடன் வைத்திருக்கக்கூடிய பொன், வெள்ளியால் ஆகிய கலன்களைக் கையுடன் கொண்டு சென்றுர்கள். இவைகளைத் தவிரத் தங்கள் ஏவலாளராகிய கூனர் குறளர்களிடத்தும் சில பொருள்களைக் கொடுத்துக் கொண்டுவரச் செய்தார்கள். அப்பொருள்களின் பெயர் இக்காலத்துக்கு வியப்பைக் கொடுக்கக்கூடியனவாக இருத்தலின் சில குறிப்பிடுவோம் செம்பு, கவரி, குஞ்சம், அடப்பை, அணிகலப் பேழை, ஆடை வெட்டி, மதுமகிழ் குடம், பூப்பெய் செம்பு, அகில்துண்டு, சிப்பொடு சிக்கம் (சீப்புக்களை

வைக்கும் உறி), காப்பியகோசம், கட்டில், பள்ளி, இணை வட்டு, முகக்கண்ணாடி, பந்து, பாவை, போகக்கலப்பை முதலியனவாம். நாழி பார்ப்பதற்காகக் கடிகையாரம் மார்பில் மின்னும்படி அணிந்திருந்தார்கள். நீரில் விளையாடும் போது ஒருவரிடை யொருவர் தண்ணீரை யெற்றி எறிவதற்காகச் சிவிறி, தாரை, நாழிகைத் தூம்பு, பந்து, வட்டு, கோடு முதலிய நீர் வீசு கருவிகளையுங் கொண்டு சென்றார்கள். நீரில் விளையாடும்போது எவ்வெப்பொருள்களைக் கொண்டு ஒருவர்மேல் ஒருவர் எறிவது, தூற்றுவது, தெளிப்பது, அடிப்பது என்று சில வரையறை வைத்திருந்தார்கள். சந்தனக் குழம்பை யெறிவார்கள். சுண்ணத்தைத் தூற்றுவார்கள். பூப்பந்தால் அடிப்பார்கள். பனி நீரைத் தெளிப்பார்கள். முதல் முதல் நீரில் முழுகும்போது அவரவர் தகுதிக்கேற்பப் பலவகையான தானங்களைச் செய்தனர். எழுவகைப் பருவ மங்கையர்களும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் பெண்களும் நீராடிய முறை மிகவும் அழகாகவும் நாகரிகமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வெளியிடங்களிலும் எல்லாரும் கூட்டமாக இருக்கின்ற இடங்களிலும் நம் நாட்டுப் பெண்கள் நீராடுவதை அயலவர் ஏளனம் செய்வதுண்டு. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இன்பத்துறை நாகரிகத்தின் தலையணி என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அமெரிக்காவினது ஹாலிவுட்டிலிருந்து நவநாகரிக மணிகள் என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது இதனைக் குறிப்பிட்டார்கள். மறுநாள் சென்னைக் கடற்கரையில் உவாநீராடுதற்கு (அமாவாசை) நம் பெண்கள் பலர் வந்திருந்தபொழுது அவ்வமெரிக்காப் பெண்களும் உடன் சென்று கூர்ந்து கவனித்தார்கள். பின்னர் என்னிடம் வந்து "நாங்கள் அறியாது எண்ணினோம். நீராடுதலும், ஆடையுடுத்தலும், உடலைத் தேய்த்தலும் ஒரு சிறந்த கலையாக உங்கள் பெண்களிடம் இருந்துவருகிறது" என்று வியந்ததை இங்குக் குறிப்பிட என்மனம் தூண்டியது. பின்னர் திருவையாற்றில் காவிரியிலும், தஞ்சையில்

வெண்ணூற்றிலும் பெண்கள் நீராடுவதைப் பார்த்து அளவு கடந்து போற்றினுர்கள். அதில் ஒருவர் சொன்னது "அமைதி, தூய்மை, உள்ளதைக்கொண்டு மகிழ்ந்து பெருமையடைதல் முதலிய நற்குணங்கட்கு நம் பெண்கள் இருப்பிடம்" எனக் கூறினர்.

பெருஞ்சிறப்புடன் அரசன் தலைமையில் நடக்கும் நீரணி விழாவைத் தவிர மக்களால் தனித்தும் கூடியும் பல பருவங்களில் நீராடு விழா நிகழ்ந்துவந்தன. இள வேனில் நீராடுதல், சித்திரை நீராடுதல், கார் நீராடுதல், ஆதிரை நீராடுதல், தை நீராடுதல் என்பன அவற்றுள் சில வாகும். இவற்றுள் தை நீராடலே நம் திருவெம்பாவைக் கும், திருப்பாவைக்கும் அடிப்படையாக இருப்பதால் பழந் தமிழ் நூல்களில் வரும் குறிப்புக்களைத் தனித்தனியாகப் பார்த்துப் பின்னர் அவைகளிலுள்ள பொதுத்தன்மையை ஆராய்ந்து தொகுப்போமானுல் சில நல்ல பழைய வழக்கங் களையும் அவை எவ்வெவ்வகையாக மாறுபட்டு இக்காலத் தில் வழங்குகின்றன என்பதனையும் நாம் தெரிந்துகொள்ள இயலும்.

* புறநானூற்றுள் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைக் கோவூர் கிழார் குறிப்பிடும்போது "தைத்திங்கள் காலத்திய குளிர்ச்சிமிக்க பொய்கையே போலக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைபடாத நெல்லும் நீரு மாகிய இருவகைச் செல்வங்கள் பொருந்திய சிறப்புமிக்க நகரையுடைய கிள்ளிவளவன்" எனக் கூறினுர். இதில் பொதுவாகத் தைமாதத்திய தண்மைமிக்க பொய்கைக்கு ஒரு சிறப்பு பண்டைய நாட்களில் இருந்துவந்திருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

† நற்றிணைச் செய்யுள் ஒன்றில் தலைவனுடைய

---

* புறம் 70. தைஇத்திங்கள் தண்கயம் போலக்
கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்.

† நற்றிணை 22. "கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கற் பைந்தினை, முந்துவிளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி, கல்லாக் கடுவனொடு

மலையைப்பற்றிக் கூறும்போது "மலைநாட்டு வாழும் கொடிபோன்ற மகளிர் காவல் காத்துவந்த பக்கமலைகளிலே பசிய தினைப் பயிருடைய முதல் முதலாக விளைந்த பெரிய கதிரைப் பறித்துக் கொண்டுபோன பெண்குரங்கு மரங் களில் தாவுதலையன்றி வேறொன்றும் கல்லாத ஆண்குரங் கோடு பெரியமலைமீதேறி அக்கதிரைத் தன் கையால் நெருடி தன்னுடைய திரைத்த முகவாயையுடைய கன்னங் களுக்குள்ளே அடைத்துக்கொண்டு பெய்கின்ற மழையில் நனைந்த தோற்றத்தையுடையதாக இருக்கும் தோற்றம், தை மாதத்து நீராடி நோன்பினால் அதிக வுணவுகளை யுண் டால் நோன்பிற்கு இடையூறு வருமென்றஞ்சிப் பொரி முதலியவைகளை அடக்கிக்கொண்டு தோன்றும் நோன்பி களைப்போல் தோன்றும் நாட்டையுடையவன்" எனக் குறிப்பிடுவதில் தை மாதத்தில் நீராடுவதும், நோன்பியர் உணவை உண்ணமாட்டார்களென்பதும் தெரிவதோடு நீரில் மூழ்கிய பின்னர் உடலைத் துவட்டமாட்டார்கள் என்று ஊகிக்கவும் இடமுண்டு.

*குறுந்தொகையுள் தலைவியின்பால் முன்பு வைத் துள்ள அன்பைத் தலைவன் மாற்றினான் எனக் குறிப்பிடும் செய்யுள் ஒன்றில் "தலைவ, நீ முன்பு வேப்பின் காயை என் தோழி கொடுத்தாலும் அதனை இனிமைமிக்க சர்க் கரைக்கட்டி என்று மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்டாய். இப் பொழுது பாரிவள்ளலின் பறம்புமலையில் தைத் திங்களில்

நல்வரை யேறி, யங்கை நிறைய ஞெமிடிக் கொண்டுதன், திரை யணற் கொடுங்கவுள் நிறைய முக்கி, வான்பெய னனைந்த புறத்த நோன்பியர், தையூண் இருக்கையிற் றோன்று நாடன், வந்தனன் வாழி தோழி யுலகங், கயங்க ணற்ற பைதறு காலைப், பீளொடு திரங்கிய நெல்லிற்கு, நள்ளென் யாமத்து மழைபொழிந் தாங்கே."

* குறுந்தொகை. 196. "வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே, தேம்பூங் கட்டி யென்றனி ரினியே, பாரி பறம்பிற் பனிச் சுனைத் தெண்ணீர், தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும், வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனிர், ஐய வற்றா லன்பின் பாலே."

கிடைக்கக்கூடிய தண்மைமிக்க சுனையின் தெளிநீரைக் கொடுத்தாலும் சூடுடையதாகவும், உவர்ப்புடையதாகவும் இருக்கின்றது என்கிறாய். உன் அன்பு திரிந்ததெப்படி? உன் அன்பை என்னென்றுரைப்பது?'' என்ற செய்யுளில் தைத்திங்களின் தண்ணீரின் இனிமையையும் அந்நாளில் பாரிவள்ளலின் பறம்பு மலையில் உள்ள சுனைநீரின் தனிச் சிறப்பினையும் குறிப்பிடுகின்றார். காதலர்களுக்குள்ள அன்பின் உயர்வுக்குத் தைத்தண்ணீர் வழங்குவது சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பொருள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியது.

நற்றிணையில் மற்றொரு செய்யுளில் தைத்திங்களில் தண்கயத்தில் நீராடும் நோன்புடையளாய ஒரு கன்னியை அவளுடைய உண்மைக்காதலன் குறிப்பிடுவது மிகவும் இயற்கையாகவும் இனிமையாகவும் இருக்கின்றது :

* "பரந்த தலையையுடைய கரிய எருமையின் பாலின் அளவையும் இனிமையையும் பெருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தினால் கன்றுகளைத் தொழுவத்து விட்டுவிட்டுப் பனிப்புல் மேய்வதற்காக ஓட்டிக்கொண்டு செல்லும் ஊரி லுள்ள மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் புறப்படுகின்ற விடி வதற்கு முன்னுள நிலந்தெளியாத வைகறைப்பொழுதில் என் அன்பின் அறிகுறியாகத் தழையும் மாலையும் கொடுத்த வன் இவன். இவனையே தலைவனாக அடையவேண்டும் என்னும் வேண்டுதலுடன் தன்னுடைய நாணம் தடைப் படுத்த, அணிகளை அணிந்த தோழிகளுடன் தைத்திங்க ளிலே தண்ணிய நீரிலே படிந்து நீராடுகின்ற பெரிய தோளையுடைய சிறிய பெண்ணேயல்லாது நான் அடைந்

* நற்றிணை. 80. மன்ற எருமை மலர்தலைக் காரா, னின்றீம் பாற்பயங் கொண்மார் கன்றுவிட், டூர்க்குறு மாக்கள் மேற் கொண்டு கழியும், பெரும்புலர் விடியலில் விரும்பிப் போத்தந்து, தழையுந் தாருந் தந்தன னிவனென, விழையணி யாயமொடு தகுநாண் தடைஇத், தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும், பெருந் தோட் குறுமகளல்லது, மருந்து பிறிதில்லையா னுற்ற நோய்க்கே.

துள்ள பிணிக்கு வேறு மருந்தில்லை.'' எனக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இதில் தைத்திங்களில் கன்னியர் நீராடு வதும் களங்கமற்று எவனையும் தலைவனுக்க் கருத்தில் கொள்ளாராய்த் தக்க தலைவனை ஆண்டவன் அருள வேண்டும் என்னும் வேண்டுதலை விடுத்துத் தான் காத லித்த அன்புடையனாகிய ஒரு தலைவன் பேரில் மனம் பதிந்து நீராடுவதால் நாணம் தன்னைத் தடைசெய்வதை யும் இங்குக் குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கது.

* குறிஞ்சிக்கலியுள், தன்னை ஒருவாறு தலைவி புறக் கணித்தாள் என்று கருதித் தலைவன் கூறுகின்றதாக வரும் பகுதியில், ''யான் மிகவும் மனமாற்றத்தை அடைந்து மயக்கமுற்ற காலத்து நீயும் என்னோடு சேர்ந்து மயக்க முற்று, எதனால் யான் இவ்வாறு மயக்கமுற்றேனென்று உள்ளன்புடன் கேட்டு ஆறுதல் சொல்லாவிட்டால், தக்க நாயகனைப் பெறவேண்டும், அவனுக்கே தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் மனத்தெண்ணித் தை நீராடுத லாய தவத்தைச் செய்த கூரிய பற்களையுடைய கன்னிப் பெண்களுடன் கலந்து தைத்திங்களில் நீராடிய நோன்பால் அடையத்தக்க நற்பெயரைப் பெற்றவள் ஆவாயோ?'' எனக் கிளந்து கூறுகின்றான். இதில் தை நீராடுவதைப் பெண்கட்குரிய தவம் எனக் குறிப்பித்ததும், அத்தவத்தின் பயன் தக்க தலைவனை யடைந்து உள்ளம் ஒத்து என்றும் வாழ்வதே என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

† ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில், தலைவனது ஒழுங்கற்ற செயலைக் கண்டு வெகுண்டு தோழி கூறியதாக

---

*குறிஞ்சி. 59. மருளியான் மருளுற இவனுற்ற தெவனென்னும்,
அருளிலை யிவட்கென அயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
வையெயிற் றவர்நாப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையில் நீராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ.

† ஐங்குறுநூறு. 84. நறுவீ ஐம்பால் மகளி ராடும்
தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர்படிந் துண்ணும் பரத்தை மார்பே.

வரும் பகுதியில், "மணமிக்க மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை யுடைய பெண்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து நீராடும் தைத் திங்களினுடைய தண்ணிய பொய்கைபோலிருந்தது உன் நெறியற்ற மார்பு. இவ்வாறு நீ ஒழுகும் தவறுபட்ட ஒழுக்கத்தைப் பிறர் சொல்லக் கேட்டாலும் அளவுகடந்து வெகுளுவாள் என் தலைவி. நேரில் கண்டால் அவள் நிலை என்னாகும்?" இதில் தைத்திங்களில் மகளிர் பலரும் தண்கயத்தாடுவர் என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பழங்காலத்து நாட்டில் வழங்கிய செய்திகளும் சொற்றொடர்களும் இலக்கண நூல்களில் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டப்பெறுவதனைச் சிறிது ஆராயின் அக்காலத்து மக்கள் எல்லோரிடமும் பரவியிருந்த சில செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். தொல்காப்பியத்துள் இளம்பூரணர் உரையினும், தெய்வச்சிலையார் உரையினும், நேமிநாத இலக்கண உரையினும், நன்னூல் மயிலைநாதருரையினும், கீழ்க்குறிப்பிட்ட சில சொற்களை எடுத்து ஆள்வதனைக் காணலாம்.

ஆண்பாலையும் பெண்பாலையும் பொதுவாக உணர்த் தக்கூடிய பெயர்ச்சொற்களும் வினைச்சொற்களும், அச் சொற்களால் தெரியப்பெறும் பெயர், தொழில் இவற்றைக் கொண்டு ஆண்பால் பெண்பாலுள் ஒரு பாலை விலக்கி ஒரு பாலையே கொள்ளவேண்டும் என்பது விதியும் மரபுமாகும் என்பதனைத் தெரிவிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டும் "இன்று இவ்வூராரெல்லாம் தை நீராடுப" (இளம் பூரணம்), "இவ்வூர் மக்களெல்லாம் தைநீராடினர் என்றவழி பெண் பால் உணரப்பட்டது" (தெய்வச்சிலையார்), "இன்று இச் சேரியார் தைநீராடுவர் என்றல் உயர்திணை இடத்துத் தொழிலாற் றோன்றும் ஆணொழி மிகுசொல்" (நேமிநாதம்), "மருவூரார் தைநீராடினர், ஆதிரை நீராடினர்" (நன்னூல், மயிலைநாதர்) இச்சொற்றொடர்களால் தை நீராடுதல் என்பது பெண்கட்கே உரியதானபடியால் மக்கள் என்ற சொல்லும், நீராடினர் என்ற சொல்லும் மரபை

யொட்டிப் பெண்மக்களையே குறிக்கும் என்பதனைக் கற்பிக்கின்றார். இவற்றால் தை நீராடுதல் என்பது முன்னாட்களில் பெருவழக்கில் இருந்ததென்பதும் பெண்கட்கே உரியதென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

இன்னும் பரிபாடலுள்ளும், சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் காணப்பெறும் குறிப்புக்களால் நாம் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய சில செய்திகள் தைநீராடலைச் சிறிது விளக்குகின்றன. பரிபாடலில் ''கனைப்பதுபோன்ற அகிர்ச்சி மிகுந்த பேரொலி வானத்தில் நிறைந்த கார் காலம் கழிந்தது. நடுக்கத்தைச் செய்யும் குளிர்ச்சிமிக்க பனி பெய்கின்ற காலந் தொடங்கிற்று. மழைபெய்தல் குறைந்து கதிரவன் வெப்பமும் மிகாத மார்கழித் திங்களில் திருவாதிரை நாளில் மதியில் தோன்றும் மறுமுழுமையும் தோன்றுதற்கு இடந்தந்து முழுஉருவில் திங்கள் தோன்றும் நாளும் கூடுகிறதைப் பரந்த நூல்களை ஆராய்ந்து உணர்ந்த அழகிய தன்மையையுடைய அறவோர் சிவபெருமானுக்குச் செய்யவேண்டிய திருவிழாவைத் தொடங்கினார்கள். மார்பில் மூன்று புரியாக உடைய நூலையணிந்த அந்தணர் என்ற மரபினரும், அழகிய கலங்களைக் கையில் எடுத்தார்கள். அழகிய வளையை யணிந்த கன்னிப்பெண்கள் பரந்த நிலவுலகம் மழையில்லாது வெம்பக்கூடாது என்று இறைவனை வேண்டி '' அம்பா '' ஆடலைத் தொடங்கினார்கள். செய்யவேண்டிய சடங்குகளை எவ்வாறு செய்வதென நன்கு உணர்ந்த வயதுமுதிர்ந்த பெண்டிர் அம்பா ஆடலின் முறையைக் கன்னியர்க்கு அறிவித்தார்கள் '' என வைகையாற்றில் மார்கழித் திங்கள் திருவாதிரை நாளில் கன்னியர்கள் மழைபெய்யச் சிவபெருமானை வேண்டிச் சில முறைகளைக் கைக்கொண்டு நீராடினார்கள் எனத் தெரிகிறது.

சிலப்பதிகாரத்துள் கணவனை இழந்த கண்ணகி தான் பிறந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கற்புடைய மங்கையர்களை நினைத்துக் கதறும்பொழுது காவிரிக்கரையிலே வைத்

திருந்த மணலாற் செய்த பாவையை "இந்தப் பாவை உன் கணவன் ஆகும்" என்று உடனிருந்த தோழிப் பெண்கள் சொல்ல, அந்தப் பெண்கள் எல்லாம் வீட்டுக்குத் திரும்பிச்செல்லவும் தான் ஒருத்திமட்டில் தண்ணீரால் அந்த பாவை சிதைவுருவண்ணம் காத்து நின்ற கற்புடை மங்கை என ஒரு செய்தி காணப்படுகின்றது. இதே செய்தி சிறிது விளக்கமாகப் பட்டினத்துப்பிள்ளை புராணத்தில் "வன்னிமரத்தையும், மடப்பள்ளியையும் சான்ருக வரவழைத்த கற்பரசியும், நிலைபெற்ற காவிரியாற்றின் மணலாற் செய்யப்பெற்ற பாவையை, உன்னுடைய கணவன் இப்பாவைதான் என உடன்வந்த தோழியர்கள் சொல்ல அவர்களெல்லாம் வீட்டுக்குத் திரும்பவும் தான் மட்டும் நீர் அலையினுல் அந்தப் பாவை கரையாதவண்ணம் காத்திருந்த திருமகளையொத்த கற்பரசியும் பிறந்த இடம் இந்தக் காவிரிப்பூம்பட்டினமேயாகும்" என்று கூறப்படுகிறது. மேலே குறிப்பிட்ட இவ்விரு குறிப்புக்களையும் சிறிது விளக்கமாகப் பார்ப்போமானுல் இச்செய்திக்கு அடிப்படை வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறலாம்: "காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் காலைப்பொழுதில் கன்னிப்பெண்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து காவிரியாற்றுக்கு நீராடப்போவார்கள். பெரும்பாலும் காவிரியில் நீர்ப் பெருக்கமும் சுருக்கமுமில்லாது, சில பகுதி நீரும் சில பகுதி மணலுமாக இருக்கக்கூடிய மார்கழித் திங்களிற்ருன் அதிக ஊக்கத்துடன் செல்வார்கள். நீராடும்போது கடவுளை எண்ணுவார்கள். நீராடுமிடங்களிலெல்லாம் கடவுள் தன் உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்பார் என்பது அவர்களது நம்பிக்கை. நீராடிய பின்னர் மணலில் தெய்வத்தை ஓர் உருவில் அமைத்து வழிபட எண்ணி, மணலால் ஒரு பாவை செய்வார்கள். அது இப்போதைய சிவலிங்க உருவத்திற்ருன் இயற்கையாக அமையும். நீராடிய பெண்களெல்லாம் அந்தப் பாவையை வணங்குவார்கள். அப்பொழுது தாங்கள் வாழ்க்கைப்பட வேண்டிய நிலையைப்

பற்றியுந் தங்களுக்கு வரக்கூடிய தலைவரைப்பற்றியும் பேசுவதுண்டு. காமக் குறிப்பில்லாத கன்னியர்களான படியால் விளையாட்டாகப் பேசுவதுமுண்டு. ஒருநாள் பாவையை வழிபட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது எல்லாப் பெண்களும் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்; ஒரு கன்னிகை மட்டும் அவர்கள் புறப்பட்டதை யறியாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டே பாவையைக்கும்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு பெண், துடுக்காக அவள் வரமாட்டாள். இந்தப் பாவைதான் அவள் கணவனென்று கூறினாள். உடனே எல்லாப் பெண்களும் விளையாட்டாக 'ஆம் ஆம்' என்று நகைத்தார்கள். கும்பிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்த கன்னிகை கண்ணை விழித்தாள். எல்லோரும் சொல்வதைக் கேட்டாள். 'தோழியர்களே! இது தெய்வம் நிறைந்த இடம், நீங்கள் எல்லோரும் இவ்வாறு கூறுவீர்களானால் அது ஆண்டவன் திருவருளே. நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். நான் இப்பாவையைத் தனித்துவிட்டிருக்க முடியாது' என்று அவ்விடத்திலே நின்றாள். பெண்களெல்லாம் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். தண்ணீர் சிறிது பெருக ஆரம்பித்தது. ஒருக்கால் பாவையை அழித்துவிடுமோ என்று பயந்து கையினால் வாரிவாரி வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தாள். தண்ணீர் இருந்தாற்போன்றிருந்து அதிகமாகப் பெருகத் தொடங்கியது. தன் ஆடையைக்கொண்டு நீர் பாவையை அழிக்காது தடுக்கமுயன்றாள். உடனே தண்ணீர் மிகுதியாகப் பெருகவே, இருந்தவண்ணம் தன் கையினால் வளைத்துப் பாவையைக் காப்பாற்ற முயன்றாள். இருந்தவளுக்குக் கழுத்தளவு தண்ணீர் வந்துவிட்டது. ஊரரெல்லாம் ஓடிவந்தார்கள். தண்ணீர் அதிகமாகப் பெருகிற்று. தனக்கருகிலே தாயும், தந்தையும், உடன்பிறந்தாரும், தோழியரும், உறவினரும் வந்து 'மகளே மகளே' என்று அழைத்தார்கள். உடனே, அவள் 'கணவனுடன் நான் ஆற்று வெள்ளத்தில் ஆழ்வதே இனியது' என்று

பேரின்ப ஒலியுடன் கூறி நீரில் மறைந்து காவிரிப்பூம் பட்டினத்தார்க்குத் தெய்வமாக விளங்கினுள்.

இத்தகைய குறிப்புக்கள் பல பழங்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும், தமிழ் நாட்டில் இப்பொழுது அருகியுள்ள பழக்க வழக்கங்களிலும் காணப்பெறுவன போன்று பழைமையைத் துணையாகக்கொண்டு திருவாதவூரடிகளும், ஸ்ரீ ஆண்டாளும் தங்கள் தெய்வீகப் பாக்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினுர்கள் என்பது தெளியலாம்.

கம்பரும் காப்பியச் சுவையும்

(திரு. E. S. வரதராஜய்யர்)

ஒன்பான் சுவையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற காப்பியங்களே சாலச் சிறந்தன என்று கூறுவர் பேரறிஞர். சுவை, மெய்ப்பாடு, குறிப்பு என்பன ஒரு பொருட் கிளவி. இதன் இலக்கணம் 2000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே ஒல்காப் புகழுறும் தொல்காப்பியனாராற் செவ்வனே கூறப் பட்டுள்ளது. மெய்ப்பாடு பொருட்பாடு, இஃது எட்டு வகைப்படும். அவற்றுள் நகை, அவலம் என்ற இரண்டை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அச்சுவைகளைப் பம்புபுகழ்க் கவிஞர் கம்பர் எவ்வாறு கூறியுள்ளார் என்பதை ஆராய்வதே இச்சிறு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மெய்ப்பாடு என்பது என்ன என்பதை முதற்கண் ஆராய்வோம். பேராசிரியர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் "மெய்ப்பாடு என்பது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல்" என்று கூறினர். மற்றும் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்ளத்து நிகழும் குறிப்பும், குறிப்புக் கள் பிறந்த உள்ளத்தால் கண்ணீரரும்பலும், மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தலும் முதலாக உடம்பின் வரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களும் இதில் அடங்கும் என்பர். நகை, அவலம் முதலாகிய உணர்வு முற்காலத்து உலகியலறிவா னொருவன் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய பொருள் பிறகண்டவழித் தோன்றிய பொறியுணர்வுகளே அவ்வச்சுவை யெனப்படும். உதாரணமாக வேம்பென்னும் பொருளும் நாவென் பொறியும் தலைப்பெய்துழியல்லது கைப்புச்சுவை பிற

வாததுபோல அப்பொருள் கண்டவழி யல்லது நகையும் அச்சமும் தோன்ரு.

இம்முறையில் நகைச்சுவையை நோக்குவோம். நகை என்பது சிரிப்பு; அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவே சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலும் என மூன்றென்ப. மேலும் அதுவே எள்ளல் இளமை பேதமை மடனென்று நான்கு வகைப்படும். இதன் உட்பிரிவுகளும் பலவுண்டு. கம்பர் இச்சுவையைக் கையாளு முறையை ஆராய்வோம்.

பஞ்சவடிக்கரையில் ஜனஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகை இராமபிரானை அணுகுகின்ருள். தனக்கியல்பான கோர வுருவை மாற்றிக் காமரூபியாகலின் ஓர் எழில் மிக்க பெண் உருவங்கொண்டு அஞ்சொலிள மஞ்ஞையென அன்னமென நிற்கின்ருள். பெருமானது ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளிணையைக் கண்ணுறுகின்ருள். காமவலைப்பட்டுத் தன்வயமிழந்து தவிக்கின்ருள். தன்னை யாழோர் மண முறையில் மணந்து தன் விரகத்தை ஆற்றுமாறு வேண்டு கின்ருள். இராமபிரான் மறுத்துக்கூறவே, அரக்கி தான் பேராற்றல் படைத்தவள் என்றும், தான் விழைந்தால் மூன்றுலகவாட்சியும் அளிக்கக்கூடும் என்றும், இரகு நந்தனனிடம் தன் பெருமையைப் பகர்கின்ருள். அவளது அறியாமையைக் கண்டு இராமபிரான், அவளைப் புகழ்வது போன்று,

"நிருதர் தம்மருளும் பெற்றேன் நின்னருள் பெற்றேனின்ருேடு
டொருவரும் செல்வத்தாண்டு முறையவும் பெற்றேன் ஒன்ருே
திருநகர் தீர்ந்த பின்னர்ச் செய்தவம் பயந்த தென்ரு
வரிசிலை வடித்த தோளான் வாளெயிறிலங்க நக்கான்"

என்ருன்.

தான் ஓரரசை நீத்துக் கானடைந்தபோதிலும் தனக்கு அவளது அருளால் மூன்றுலகவாட்சியும் கிட்டியது கொண்டு மகிழ்வதாகவும், அவள் மூலமாக அரக்கர் அருளும், யாவற்றிற்கும் மேலாகக் கலங்காத வீரியன்

ஆன இலங்காபுரி மன்னற் கிளேயோளாகிய அவளது அருளும் கிட்டியது தனக்குப் பெரிய பேறென்றும் மொழிகின்றான். இங்கே அவளது பேதைமை காரணமாக, சானகிமுன்னுளற்கண் நிகழ்ந்த நகையைக் காணலாம். இந்நிலையிற் சீதாபிராட்டியாரைக் கண்ணுறுகின்றாள். இராமனிடம் தான் கொண்டுள்ள காதற்கு அவள் பேரிடையூருகும் என்று எண்ணி, அவளே ஓர் மாயப் பெண்ணென்றும், வஞ்சனையரக்கி என்றும், அவளைக் கண்டு தான் அஞ்சுவதாகவும் கூற, விநயமிக்க இராகவப் பெருமாள், "கள்ள வல்லரக்கி போலாம் இவளே நீ காண்டி யென்னு, ஒள்ளிய முறுவல் முத்தம் வெளிப்பட நக்கான்!" இவ்விடத்தும் அவளது பேதைமை காரணமாக நகையெழுந்தது காணலாம்.

நிற்க, அநுமன் பிரமாத்திரத்தினற் கட்டப்பட்டு, இலங்கை வேந்தன் முன்னர் இடப்படுகின்றான். இலங்கை மன்னன் அவனது வரலாற்றைக் கேட்க, அனைத்தும் அளவே மொழிகின்றான். அந்நிலையில், இராவணன் எயிற்றினம் எழிலிநாப்பண் மின்திரிந்தென்ன நக்கு, அநுமனை நோக்கி, "வாலி வலியன் கொல் அரசின் வாழ்க்கை நன்றுகொல்" என்று வினவிய அளவில், நாயகன் தூதன் நகைத்தான். நகைத்து அரக்கனே அஞ்சாதே; என்றைக்கு அயோத்திக்கிறையின் வாளி, "காரும் வார்சுவைக் கதலியின் கனியினைக் கழியச் சேரும் சூசிபோல்" வாலிதன் மார்பினை யூடுருவிச்சென்றதோ அன்றே, அப்பொழுதே அவன் உயிர் துறந்தான் என்றும், அவன் மீட்டும் வாரான் என்றும், ஒருவேளை அவனை (வாலியை) ஓர்காற் பிணித்துநின்ற வாலை விடுத்துச் சென்றானே என்ற கவலை வேண்டுவதில்லென்றும், ஊகம் இறந்தபொழுதே அதுவும் உடன் சென்றதென்றும் கூறினன். இங்கே இராவணனது நகை பெருமிதத்தான் எழுந்த நகை. அநுமன் நகையோ கடல்சூழிலங்கைக் காவலனது பேதைமையைக் கண்டெழுந்த எள்ளல் நகை என்ப

துணைரற்பாற்று. இனி வீரத்தெழுந்த வெகுளி நகையையும் இந்நகைச்சுவைப் பகுதியிலே யடக்கிக் கூறுவதும் உண்டு.

அங்கதன், சீதைமணாளனது ஏவலால் இராவணனிடம் தூது சென்றபோது, இலங்கேசன் அவனது வரலாற்றை வினவுகின்றான். பின்னர்த் தனது ஆருயிர் நண்பனான வாலிகாதலன் அவன் என்பதறிந்து, பெற்றதாதையைக் கொன்றவன் பின்னே சென்று அடிமை புரிந்து வாழ்தல் இழிவென்றும், அவனிசைந்தால் தானே அவனுக்கு மகுடம் சூட்டுவதாகவும் சொல்லத் தாரைதனயன்,

> "தூதுவந் தரச தாள்கை
> நீதரக் கொள்வேன் யானே யிதற்கினி நிகர்வே றெண்ணின்
> நாய்தரக் கொள்ளும் சீயம் நல்லரசென்று நக்கான்"

இங்கே அங்கதன்பால் தோன்றிய நகை வீரத்தெழுந்த வெகுளி நகையாக இராவணனை யிகழ்ந்த தொன்றுகும்.

நிற்க, மாரீசன் வதைப் படலத்தில் இராவணனது பேரோலக்கம் வருணிக்கப்படுகிறது. பலரும் குழுமி யுள்ளனர். அக்காலையில்,

> "மின்னவிர் மணிமுடி விஞ்சை வேந்தர்கள் இன்ன போதிவ்
> வழிநோக்குமென் றுணராராய்க் கரதலஞ் சுமந்த
> உச்சியராய்த் துன்னினர்"

என நகைச்சுவைபடக் கூறுவர் கல்வியிற் பெரியார். மணிமுடி யரக்கன் வகுத்த ஆணை கடத்தற் கரிதாகலானும், அவன் எச்சமயத்துத் தாமிருக்கும் இடத்துக் கண்களைச் செலுத்துவானோ என்று ஒருதலையாக உணராமையின், வணங்கத் தவறினாலோ தாழ்த்தாலோ வரும் ஏதத்திற் கஞ்சிச் சென்னியிற் கூப்பிய கையராகவே திகழ்ந்தனர் என்று நகைச்சுவை ததும்ப நவின்றுசென்றனர். இவர்கள்போன்றே சித்தர்கள் பலர் செய்ததனையும் நோக்குவோம். இராவணன் தனக்குப் பணிமாறி நின்ற சேடியர்பால் ஏதோ சில மொழிகள் கூற, அவன் தமக்கு ஏதோ ஓர் ஆணையிடுகின்றான் என மாறுகக் கருதி,

உடனே அவர் தங்கள் சென்னியைத் தாழ்த்து நின்றனர் என்பர். மற்றும் அவரை "அங்கையும் உள்ளமும் குவிந்த ஆக்கையர்" என்றும் மொழிவர். ஒரே வினைமுற்றைப் பயன்படுத்திக் கூறுவது நகையை விளைப்பதாகும். புறத்திலே காணப்படுகின்ற உறுப்பாகிய கைகள் மட்டும் குவியவில்லை, அவரது உள்ளமும் அச்சத்தாற் குறுகிக் குவிந்தது என்று கூறுவது போற்றற்பாலது. இவர்களை விடுத்துக் கின்னரரைக் கவனிப்போம். பிரதாப லங்கேசன் தன் அமைச்சர்களை நோக்கிச் சில இன்மொழிகளை இயம்ப, அவை இன்னவெனத் தெளியாதவராய் உள்ளம் நடுங்கி "என்னைகொல் பணியென இறைஞ்சினர், நெஞ்சினிற் பயங்கொண்டு" என்று நயம்பட மொழிவர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைக் கம்பநாடர் தாம் மிகுதியும் பழகியறிந்த சோழமன்னர்களின் நாளோலக்கங்களிற் கண்டு, அவற்றை உள்ளதுள்ளபடி தீட்டியிருப்பது அவரது நுண்மாணுழைபுலத்தையும் உலகியல் அறிவையும் இனிது விளக்கும்.

நிற்க, கார்காலம் கழிந்தது. தன் மனையாளைத் தேடித்தருவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடாமற் காலம் தாழ்த்துச் செய்ந்நன்றி கொன்ற இரவிகாதலனைக் கொணர்க என வீராவேசம் கொண்டு இராகவன் கூற, இலக்குவன் புறப்பட்டுச் செல்கின்றான். அக்காலையில் அவனது கோலாகலமான வரவைக்கண்டு சுக்கிரீவன் முதலியோர் அஞ்சி மலைக்குகைகளிற் பதுங்குகின்றனர். அஞ்சாத அநுமனும் எதிர்பட அஞ்சுகின்றான். அப்பொழுது வேல்விழித் தாரை சில மகளிர் புடைசூழ வருகின்றாள். அவர்களைக்கண்ட இலக்குவன் நிலையைக் கவியரசர் சொற்கள்கொண்டே காண்போம். மைந்தன்,

> "தாமரை வதனம் சாய்த்துத் தனுநெடுந் தரையினூன்றி
> மாமியர் குழுவின் வந்தானுமென "

நின்றான். என்றவிடத்து நகைச்சுவை மிளிரக் காணலாம்.

மேலும் இங்கே இலக்குவனது பிறமகளிரை ஏறெடுத்துக் காணாத பிரமசரிய நிலையையும் காணலாம்.

இனி, ஏழிரண்டாண்டுகள் கானகத்திற் கழித்துப் பின் அயோத்திக்கு மீண்டு இராமபிரான் முடிசூட்டிக்கொள்கின்றான். அவனைப் பிரிந்து மனம் தளர்ந்தேங்கிய நகரமாந்தர் அளவுகடந்த உவகையினராய்த் தாம் செய்வதின்னதென் றுணராது தலைதடுமாற்றமாகச் செயல் புரிகின்றார். அச்செயலைக் கம்பர்,

> "வேசிய ருடுத்த கூறை வேதியர் சுற்ற வெற்றிப்
> பாசிழை மகளிராடை யந்தணர் பரிந்து சுற்ற"

என நகைச்சுவை தோன்றக் கூறுவர். அளவுமீறிய உவகையினர் ஒரு புடை கள்ளுண்டு களிப்பவரை யொப்பரன்றோ?

இதுகாறும் நகைச்சுவைக்குச் சில உதாரணங்கள் தந்தோம். இனி அவலச் சுவையைக் கம்பன் வருணிக்கும் திறத்தை நோக்குவோம். எச்சுவையைப் பற்றிக் கூறினும், அச்சுவை படிப்போருள்ளத்தில் நன்கு பதிந்து, அவர்கட்கும் அந்த வந்த மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுமாறு செய்பவரே பெருங்கவிஞர் ஆவர். நடிப்போன் ஒருவன் தான் நடித்துக்காட்டும் நிகழ்ச்சி பல ஆண்டுகட்குமுன் நிகழ்ந்திருப்பினும், அப்பொழுது நடந்ததுபோன்று நடித்துக்காட்டக் காண்பவர் உண்மை நிகழ்ச்சியைக் காண்பதாகவே எண்ணி நகைத்தும், அவலித்தும் நிற்பதை இன்றும் நாடகமேடையில் சிறந்த நடிகர் நடிக்கும்பொழுது காணலாம். நாடக நடிகரைப் போன்றே, காவிய ஆசிரியனும் இம்மெய்ப்பாடுகள் அமைய நன்கு மொழிவன். அவலச்சுவைப் பகுதிகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

இராமபிரான் எய்த வாளி தன் உடலிற்றைத்த அளவில் வாலி உயிர் துறந்து மலைபோல வீழ்ந்து கிடக்கின்றான். சுக்கிரீவன் கண்ணுறுகின்றான். மணம்

வீசுகின்ற மாலையணிந்த மார்பனுன வாலியினது மார்பென்னும் மலையினின்றும் பெருக்கெடுத்து ஓசையுடன் இழியும் அருவிபோன்ற உதிரத்தாரையை நோக்குகின்றான். அவ்வளவில்

"உடன் பிறப்பென்னும்
பாசத்தாற் பிணிப்புண்ட அத்தம்பியும்
நேசத்தாரைகள் வீழ நெடுநிலஞ் சேர்ந்தான்"

என்று கூறுவர் ஆசிரியர்.

இங்கே வாசத்தாரென்றது எதுபற்றி? போரின்கட் காயம்பட்டுப் பெருகிய குருதியில் தோய்ந்த மாலைக்கு நறுமணம் உண்டுகொல் எனச் சிலர் ஐயுறலாம். ஆனால் குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக்கையாற் குட்டுப்படவேண்டும் என்ற முதுமொழிக்கிணங்க இராமபிரான் கையினால் மரணமெய்தி வீர சுவர்க்கம் புக்கவன் ஆதலின் அங்கே அரமகளிர் சூட்டும் மந்தார முதலிய மாலைவிசேடங்களால், அவன் மணம் வீசிநிற்பன் என்றார், வாசத்தாரவன் என்றார். அவன் மார்பை மலையாகவும் அதன்கண் ஓசையுடன் பெருகும் உதிரத்தை மலையருவியாகவும் உருவகித்துக் கூறியது அவலச்சுவையை மிகுத்துக்காட்டும். இங்கே உடன்பிறப்பாகிய பாசத்தையும், சுக்கிரீவனும் அப்பாசத்தலைக் குட்பட்டவனே, விலக்கல்லன் என்றதையும் விளக்கி, அவன் அடைந்த அவலத்தை நன்கு கூறுவர் ஆசிரியர். "கடுத்த பகையும் கல்லறை கடவாது" என்பது முதுமொழி. "No enmity extends beyond the grave" என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி. ஆகவே உலகியலை நன்கறிந்த கம்பர், சுக்கிரீவன் பெருக்கிய கண்ணீர்த்தாரையை உலகத்தாரை ஏமாற்றுதற்கு விடுத்த மோசத்தாரை யன்றென்றும் நேசத்தாரையேயென்றும் கூறினர். செய்யுளின் எதுகைமோனை யமைப்பினை நோக்கிடினும் நேசத்தாரையென்றே கொள்ளநேரும். "உடன்பிறப்பாற் றோள் வலிபோம்" என்பராதலின், வாலி பிரிவிற்குச் சுக்கிரீவன் பெரிதும் வருந்தினான் எனக்

கம்பர் கூறும் கூற்று அவலச்சுவையை நன்கு எடுத்துக் காட்டும்.

இனி, மாயாசனகப் படலத்தில், மருத்தன் என்னும் ஓரரக்கனைச் சனகனாக மாற்றி, அவனைப் பிராட்டிமுன்னர் நிறுத்திக் கொல்லப்புக்க அளவில், அஃது அரக்கர் மாயை யென அறியாளாய்ப் பிராட்டி அவலித்து அழுதாள் என்ற வழிக் கம்பர்,

" மங்கை யழலும் வானாட்டு மயில்கள் அழுதார் "

என்று தொடங்கிப் பாடுகின்றார்.

இங்கே மூவுலகத்துமுள்ள மங்கையரும், திருமகளின் அவதாரமும் தனது ஆருயிர்க்காதலன் ஆன வைகுண்டபதி தன் அருகில் இல்லாது அவமே கழிக்க நேரும் போதினை யும், தான் எஞ்ஞான்றும் வீற்றிருக்கும் மலர்ப்போதினை யும் ஒருங்கே வெறுத்து, அரசர் பொன்மனையிற் புக்கவளு மான, பிராட்டியாரது அழுகை கண்டு துன்புற்று அழுதார் எனக் கூறவந்தவர், அவர்கள் அழுததும் பெரிதன்று, சிலர் அழுகை யாவர் அழுகையையும் விஞ்சிநின்றது என்று கூறினர். அங்ஙனம் அழுதவர் யார் ? பிராட்டிக்கு மிகவும் நெருங்கின உறவினர்களா ? அவளது பிறந்த அகத்து உறவினரா, புக்ககத்துறவினரா ? என்றால், அன்று. பின் யாவர் எனின், இலங்கேசனால் சீதைக்குக் காவலாக அமர்த்தப்பட்ட அரக்கிமாரேயாவர். அவர்களோ எச் செயற்கும் இரங்காதவர். இரக்கமென்றொரு பொருளிலாத நெஞ்சினர். அவர்கள் அழுதார்கள். ஒப்புரவிற்காக அவலித்தாரோ ? இல்லை, இல்லை. இரங்காத அரக்கிமாரும் தளர்ந்தழுதார் என்று கவி கூறும்போது, அவலச்சுவை யின் பேரெல்லையைக் காண்கின்றோம்.

இனிப் பிறிதோரிடத்தை நோக்குவோம். இலக்குவன் ஏவிய வாளியால் இந்திரசித்து இறந்துகிடக்கின்றான். அந்த அவசநிலையில் அவன் அன்னை மண்டோதரி மயங்கி அழுகின்றாள்.

"அம்புலி யம்ம வாவென் றழைத்தலு மவிர்வெண் டிங்கள்
இம்பர் வந்தானை யஞ்ச லென்றிரு கரத்தி னேந்தி
வம்புறு மறுவைப் பற்றி முயலென வாங்கும் வண்ணம்
என்பெருங் களிறே காண ஏசற்றேன் எழுந்திராயே"

என்று கூறுகின்ருள். சிருர்கள் உணவுண்ண மறுத்துப் பிடிவாதம் செய்வதுண்டு. அந்நிலையிற்ருய்மார், "மறப் புலி யுரைத்தும் மதியங் காட்டியும்" அவர்கட்குப் போனகம் ஊட்டுதல் பண்டைத்தமிழ் மரபு என்பதைக் கற்ருேர் உணர்வர். அம்புலி காட்டுதல் என்ற வழக்கு இன்றும் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. தாய்மார் "அம்புலி மானே வா" என்று கூறுவதும், பெரியோர் செய்கையைப் பின்பற்றிச் சிறுவர் செய்வது இயல்பாகலின், மழலைச் சிறுவரும் வாய்திறந்து வாவா என்று கூற, அப்பொழுது பொற்கிண்ணத்தில் உள்ள பாற்சோற்றைத் திறந்தவாயில் ஊட்டுவதும் மரபு. இம்மரபைப் பின்பற்றியேதான், பிற்காலத்துப் பிள்ளைத்தமிழிலும் அம்புலிப் பருவம் ஓர் பகுதியாக ஏற்பட்டது. இதன்படி, சாம, தான, பேத, தண்டம் என்ற வகையில், பாட்டுடைத்தலைவன் அல்லது தலைவியான சிறுவன் அல்லது சிறுமியுடன், வந்து விளையாடுமாறு அம்புலியை யழைப்பதாகச் செய்யுள் செய்வர் சிறந்த கவிகள் என்றும், பிள்ளைத்தமிழில் அப்பருவம் சிறந்த கற்பனைகள் அமையப் பாடப்பெறுவ தொன்ருகலின், சிறந்த கவிகளே அதனைத் திறம்படப் புனையமுடியும் என்றும் அறிஞர் அறைவர். இதுபற்றித் தான் "காசினியிற் பிள்ளைக் கவிக் கம்புலி புலியாம்" என்ற ஔவையார் வாக்கு ஏற்பட்டது.

நிற்க, மதியினிடமுள்ள மறுவை மானுகவும், முயலாகவும் கூறுவது மரபு. இந்திரசித்து என்ற மேகநாதன் சிறுகுழவியாயிருந்த காலத்து அவனது அன்னையார், அவனைத் தன் ஒக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு அம்புலி காட்டுகின்ருள். அப்பொழுது குழந்தை அம்புலியை விளையாட அழைக்கின்ருன். ஏனைய

குழந்தைகள் அழைத்து வாராமல் இருக்கலாம். சுரபதி யாகிய ஆகண்டலனையே வெல்லும் ஆற்றல் படைத்த சிறுவன் அழைப்புக்கிணங்கிப் போகாவிடின் என்ன ஏதம் விளையுமோ என்று அஞ்சி, அம்புலி கீழிழிந்து வருகின்றான். உடனே குழந்தை, தன்முன் மெய்ந்நடுங்கி நின்ற விண்மதியைப் பார்த்து, அஞ்சாதேயென்று கூறி, மதியை இருகரத்தினேந்தி, அதில் உள்ள மறுவை முயல் என்று கருதித் தன் விளையாட்டுக்காக எடுத்துக் கொண்டான். இவ்வாறு அவன் புரிந்ததில் இருவர்க்கும் நன்மையுண்டு என்பதைக் கவி நயமாக அமைத்துக் காட்டுவர். முயலை நீக்கிய அளவில் மதி களங்கமற்ற தாகிவிடுகிறது. குழந்தைக்கும் ஓர் விளையாட்டுப் பொருள் கிட்டுகின்றது. இந்தப் பண்டைய நிகழ்ச்சி மயன்மகள் நினைவில் எழ, அவள் ஆற்றொணுத் துயருடனே "களிறுபோல்வானே அப்பொழுது, அதாவது உனது இளம் பிராயத்தில் நீ புரிந்தவண்ணம் இன்னும் ஓர் முறை புரியமாட்டாயா? நான் காணமாட்டேனு?" என்ற சொற்கள் கன்னெஞ்சையும் கரையச்செய்யும் என்பது ஒருதலை.

மற்றும் மாற்ருந்தாயேவ இராமபிரான் இளைய பெருமாளும் பிராட்டியும் பின்தொடர வனம் புகுந்தான். வான்மீகி இராமாயணத்தில், இராமன் வனம் புகும்போது தன் தந்தையிடம் விடையேற்றுச் செல்வதாகக் கூறப் பட்டது. கம்பர் சிறிது மாற்றிக் கூறுவது உலகியற்கு முற்றும் பொருந்தும் என்பது ஆராய்வார்க்கு நன்கு புலனுகும். கேகயன் மகள் முன்பு நின்று "மின்னொளிர் கானமின்றே போகின்றேன் விடையுங்கொண்டேன்" என்று விடைபெற்று, இராமன் சுமந்திரன் தேர் செலுத்தச் சென்று கங்கைக்கரையை அடைகின்றான். புறப்படும் போது விடைபெறத் தன் தந்தையிடம் புகுவானுகில், இன்னும் சில நாழிகைகள் கழித்துப் பிரியும் அம் மகாரதனது ஆவி உடனே பிரியநேரும். ஆகவே கம்பர், அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கவில்லை. இந்

நிலையில் தயரதன் படுத்தபடுக்கையாக வேருேர் உரையுமின்றி "வீரன் வந்தனனே, வீரன் வந்தனனே" என்று விடாது மொழிகின்ருன். இன்ப துன்பங்களைச் சரி நிகராகக் கருதும் முக்காலமு முணரவல்ல வசிட்ட முனிவனும், அரசர்க்கரசன் படுகின்ற துயரத்தைக் காண முடியாது வெளியேறுகின்ருன். அப்பொழுது சுமந்திரன் வந்துட்புகத் தயரதன் வாயினின்று எழும் சொற்கள் செவியிற்படுகின்றன. உடனே அவன் அதற்குத் தாம் அளிக்குமுறையாக "வேயுயர் கானம் தானுந் தம்பியும் மிதிலைப்பொன்னும், போயினன் என்ருன் என்ற போழ்தத்தே ஆவிபோனுன்" என்று கூறும் சொற்கள் எத்தகையோரையும் துன்பக்கண்ணீர் வீழ்க்குமாறு செய்யும் என்பதற்குத் தடையுமுண்டோ ?

பிறிதோர் நிகழ்ச்சியைக் கண்ணுறுவோம். வைதேகி கொண்கன் வனம் புக்கபோது இயங்குதிணை நிலைத்திணையாகிய பொருள்கள் யாவும் அழுதன. கிள்ளையொடு பூவையழுத, கிளர்மாடத்துள்ளுறையும் பூசையழுத, உருவறியாப் பிள்ளையழுத என்று கூறிய கம்பர் "பெரியோரை யென்சொல்ல" என்று கூறித் துயர மிகுதியின் அளவுகடந்த தன்மையை அவலந்தோன்றக் கூறுவர். மற்றும் உலகியலில் பிரிந்தார்க்கிரங்கிக் கண்ணீர் பெருக்குவது வியப்பன்று. எனினும், பருவரல் இன்பம் என்ற இரண்டையும் ஒப்ப நோக்கிய பெருந்தவர் அருந்துயருழந்தார் என்று கூறும்போது, அவலச்சுவையின் பேரெல்லையை நாம் உணர்கின்ருேம். துயரமே உழக்கவேண்டாத பெருந்தவர் சாதாரணத் துயரன்று, பெருந்துயருழந்தார் என்று கூறியது ஊன்றியாராயற் பாலது.

இறுதியாக ஓர் இடம் கூறி இச்சிறு கட்டுரையை முடிக்கலாம் என நினைக்கின்றேன். இராவணன் எழுநூறு யோசனை அகலமுள்ள இலங்கையரசன். அவன் நாட்டிற் கறங்கு கால்புகா, கதிரவன் ஒளிபுகா. அவன் துன்பம்

இன்னதென்றறியாதவன். அவன் மட்டுமா? அவன் நாட்டிலேயே "களிக்கின்றாரலாற் கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன்" என்று சிறிய திருவடி கூறியுள்ளான். ஆண்மையில் எவ்வகையிலும் இந்திரசித்திற்கு எள்ளளவும் குறையாதவனும், "பின்னொரிந்திர னிலாமையால் அதிகாயன் என்னும் பெயர் பூண்டவனும் ஆன அதிகாயன் இறந்து மலைபோலக் கிடக்கின்றான். இந்நிலையிலும், இராவணன் கண்கலங்கினான் எனக் கூறின் அவனது ஆண்மைக் கிழுக்காமென்று கருதி நமது கவியரசர் வெகுநயமாக "அதிகாயன் மருங்கு நின்று காட்டாதன காட்டிய தாதையைக் கண்ணிற் கண்டான்" இந்திரசித்து எனக் கூறுவர். இங்கே இதுகாறும் பிறர்க்குக் காட்டாம லிப்பொழுது காட்டியது இராவணன் கண்ணீர். இங்கே "கண்டனன் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்" என்ற இடத்திற்போல, இந்திரசித்து தன் கண்களால் கண்டான் என்று பொருள்படாது. இராவணனது நீர் பொதுளிய கண்களால் என்று பொருள்கோடலே நேர். முன் தொட ரிலும், கற்பினுக்கணியை அவளது நீர் நிறைந்த கண் களைக் கொண்டே அறிந்தான் அநுமன் என்ப. இத்துணை ஆண்மையும் மனோதிடமும் நிறைந்த இராவணன் தனது அருமை மகனும் தன்னிகரற்ற வீரனுமான இந்திரசித்தைப் போரில் இழந்து பரிதவிக்கு நிலை மிகவும் இரங்கத்தக்கதாக இருக்கும். அவனது பத்துத்தலையும் பத்து விதமாகப் புலம்பின என்று கூறுவர் புலவர். இப்பகுதியை அவனது பத்துத்தலைகளும் அவனது மகிழ்ச்சிக்காலத்தில் எவ்வெவ் வாறு கம்பீரமான தொழில்களைச் செய்தன என்று வருணிக்கப்பட்ட பகுதியோடு ஒப்பு நோக்கும்போது, அவலச்சுவை மிகப்பெருகிக் காணப்படும். "கூடினார் முகக்களிநிரை யொருமுகம் குடிப்ப" எனத்தொடங்கும் சுந்தரகாண்டம் பிணிவீட்டுப் படலச் செய்யுட்களைக் கண்டு இவ்வுண்மை யுணர்க. இறந்த தன் மகனை நோக்கி அவன், திருமகளினும் பேரழகு வாய்ந்தவரான

கந்தருவ மாதர்களும், சித்தமாதர்களும் பிறரும், தங்கள் கணவனைக் காட்டுமாறு வேண்டித் தன் அடியில் வீழ்ந்தால், அவர்கட்குத் தான் சொல்லும் ஆறுதல் யாது என்றும், தென்திசைக் கிழவனையும் ஆட்டியலைத்த அவன், அப் பெண்டிரோடு பெண்ணாகக் கட்டியழுவதா என்றும் அவலித்து மொழிகின்றான். இங்கே "அந்தொக்க அரற்றவோ" என்று கேட்கின்றான். அந்து என்பது ஓசையிடக்கூட அறியாத ஓர் சிறு பூச்சி. இங்கே வாய் விட்டுக் கூவியழுதால் தனது பெருமைக்கிழுக்கு. துக்கமிகுந்த நிலையில் அழுகையும் சில சமயங்களில் வெளிவராது. தன்பொருட்டுத்தானே தன் மகன் உயிரிழக்க நேர்ந்தது என்று எண்ணும் தோறும் அவமானம் ஓர் புறம். இந்தத் துக்க நிலையில் அவன்,

> "நேரிழை யொருத்தி நீரால்
> எனக்குநீ செய்யத்தக்க கடனெலா மிரங்கி யேங்கி
> உனக்குநான் செய்வ தானேன்."

என்று கூறுவதைக் கேட்ட எந்தக் கல்மனம்தான் பக்கு விடாது நிற்கும். இந்தகைய நிலையையே அவலத்தின் சிகரம் எனக் கொள்ளலாமன்றோ?

இவ்வாறு இன்னும் பல இடங்களில் பலதிறப்பட்ட சுவைகளைப் படிப்போர்க்கு மெய்ப்பாடு தோன்றுமாறு கூறுவர் கம்பர். அவைகளை ஆய்ந்து கற்றால் கலை விநோதர்கட்குப் பெரும் பயனும் மகிழ்வும் உண்டாகும் என்பது நிச்சயம்.

நாகப்பட்டினம்

(திரு. புலவர். டாக்டர். ம. இராசமாணிக்கனுர்)

சோழநாடு

"செவிலித்தாய் என்ன ஓம்பும் தீம்புனற் கன்னி" என்று புலவர்களால் ஏத்தெடுக்கப்பெற்ற காவிரியாறு தன் கிளையாறுகளுடன் பாய்வதால் "சோழ வள நாடு சோறுடைத்து" என்று பாராட்டப்பெற்றது. சோழநாடு என்பது தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களேயும் வட வெள்ளாறு வரை உள்ள தென் ஆர்க்காட்டுப் பகுதியையும் தன் அகத்தே பெற்றது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே சோழநாடு சோழர் என்ற மரபரசரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. சங்க காலத்தில் புகழ்பெற்ற காவிரிப்பூம் பட்டினம் தலைநகராகவும் துறைமுக நகரமாகவும் விளக்க முற்றிருந்தது.

தேவாரக் காலம்

மாதவியின் மகளான மனிமேகலையின் காலத்தில் (கி.பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டில்) காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பெரும்பகுதி கடல் கொந்தளிப்பால் அழிந்தது என்பதை மணிமேகலை என்னும் காப்பியம் விளக்கமுறக் கூறுகின்றது. சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தமிழகத்தின் பெரும் பகுதி பல்லவர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. அக்காலத்தில் சோழநாட்டில் சிறந்த துறைமுக நகரமாக இருந்தது "நாகப்பட்டினம்" என்பது தேவாரப் பாடல்களால் தெரிகிறது.

"வங்க-மலிகடல் நாகை" என்று கி.பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த நாவுக்கரசர் குறித்துள்ளார். அதே நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த சம்பந்தர், மலைபோல் உயர்ந்த கப்பல்கள் தங்கும் நாகை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தமையால் நகரம் செழிப்

புற்றிருந்தது. இதனை 9-ஆம் நூற்றுண்டினரான சுந்தரர் "செல்வக் கடல் நாகை" என்று குறிப்பதிலிருந்து உணர லாம். நாகை "காண்பினரிய மணிமாடம் நிறைந்த நெடுவீதி" களைக் கொண்டது என்று சுந்தரர் பாடி யுள்ளார்.

அந்நகரத்தில் கல்வி வளம் நன்னிலையில் இருந்தது என்பதைத் திருநாவுக்கரசர், "கற்றுர் பயில் நாகை" என்பதிலிருந்து நன்கறியலாம். நாகையில் சிவபெருமான் திருக்கோயில் ஒன்று பல்லவர் காலத்தில் (கி.பி. 300-900) இருந்தது. அதன் பெயர் "காரோணம்" என்பது. அக்கோவில் மேற்சொன்ன சமய குரவர் காலங்களில் பக்திக்கு நிலைக்களமாக இருந்தது என்பதும், மிக்க செல்வ வளம் பெற்றிருந்தது என்பதும் திருமுறைப் பாடல்களால் தெரிகின்றன.

> "சுந்தரனே, கந்தமுத லாடையா பரணம்
> பண்டாரத் தேயெனக்குப் பணித்தருளல் வேண்டும்"

என்பது சுந்தரர் நாகைக் காரோணத்திற் பாடிய பாடலின் ஒரு பகுதி. கோவிற் பண்டாரத்திலிருந்து, வாசனைப் பொருள்கள், ஆடைகள், ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றைத் தமக்குத் தந்தருளவேண்டும் என்று சுந்தரர் சிவபெருமானை வேண்டியுள்ளார்.

பெரிய புராணச் சான்று

கி. பி. 5 அல்லது 6-ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த காரைக்கால் அம்மையாரது காலத்திலேயே நாகை செல்வத்திற் சிறந்த நகரமாகவும் துறைமுகப் பட்டின மாகவும் இருந்தது என்பது பெரிய புராணத்தால் தெரி கிறது. காரைக்காலிற் பிறந்து வளர்ந்த அம்மையார் நாகையில் கடல் வாணிகத்திற் சிறந்த வணிகன் மகனை மணந்துகொண்டார். கி.பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டினர் என்று மதிக்கத்தக்க அதிபத்த நாயனுர் காலத்தில் நாகை "கப்பல் செல்வம்" பெற்றிருந்தது என்று சேக்கிழார் கூறியுள்ளார்.

வரலாற்றுச் சான்று

கி.பி. 720-ல் நரசிம்ம பல்லவன் (இராஜசிம்ம பல்லவன்) சீனப்பேரரசை மதித்துப் பௌத்தர்கட்காக நாகையில் ஒரு கோவில் கட்டி, அதற்குப் பெயரிடுமாறு சீனப் பேரரசனை வேண்டினுன். சீனப்பேரரசன் அங்ஙனமே செய்து பல பரிசுகளும் அனுப்பினுன் என்பது சீனர் எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புக்களிலிருந்து அறியலாம். சீனர்கள் பௌத்த சமயத்தினர்; கடல் வாணிகத்திற் சிறந்தவர். அவர்கள் நாகையில் தங்கிக் கடல் வாணிகம் செய்தனர். அவர்கள் வழிபாட்டிற்குப் புத்தர் கோவில் பல்லவனுல் கட்டப்பட்டது. பல்லவ நாடு அக்காலத்திற் சீனநாட்டுடன் கடல் வாணிகம் செய்து வந்தது. சீனப் பேரரசனை மகிழ்விக்கவே பல்லவன் நாகையில் புத்தர் கோவிலைக் கட்டினுன். இக்குறிப்புக்களாலும் நாகை சிறந்த கடற்றுறைப் பட்டினமாக இருந்ததென்பதை நன்கறியலாம்.

கி.பி. 8-ஆம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த திருமங்கை யாழ்வார் நாகைப் பௌத்த விகாரத்தில் இருந்த—முழுவதும் பொன்னுல் செய்யப்பட்டிருந்த புத்தர் உருவச் சிலையைக் கவர்ந்துசென்று, அப்பொன்னைக்கொண்டு திருவரங்கத்தில் திருமதில் எழுப்பித்தல் முதலிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார் என்று வைணவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இதிலிருந்து இராஜசிம்மன் கட்டிய பௌத்த விஹாரத்தைப்பற்றி நன்கறியலாம் அன்ருே?

பிற்காலச் சோழர் காலத்தில்

கி.பி. 985 முதல் 1014 வரை அரசாண்ட இராசராசன் காலத்தில் நாகையில் "ஸ்ரீசைலேந்திர சூடாமணி விகாரை" என்னும் பௌத்த பள்ளி கட்டப்பட்டது. மலேயா, சுமத்திரா, என்னும் பகுதிகளை ஆண்ட ஸ்ரீமாற விஜயோத்துங்க வர்மன் என்ற அரசனது வேண்டுகோட்படி அந்த விகாரையை நாகையிற் கட்ட இராச

ராசன் இசைவு தந்தான். அந்த விகாரை ஸ்ரீமாற விஜயோத்துங்கன் தந்தையான சூடாமணி வர்மன் பெயரால் கட்டப்பட்டது. ஆதலின் "சூடாமணி விகாரை" எனப் பெயர் பெற்றது. இராசராசன் நாகையை அடுத்த ஆனைமங்கலம் முதலிய ஊர்களை அவ்விகாரைக்குப் பள்ளிச் சந்தமாக அளித்தான். ஆயினும் சாசனம் எழுதுவதற்கு முன் அவன் இறந்துவிட்டதால், அவன் செல்வ மைந்தனான இராசேந்திர சோழன் செப்புப் பட்டயத்தில் சாசனம் எழுதிக்கொடுத்தான்.

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார், "சோழநாடு என்னும் கற்பகப் பூங்கொடியின் 'மலர்' என்று சொல்லத்தக்க முறையில் பல நலங்களையும் பெற்று விளங்கியது நாகப்பட்டினம் என்னும் திருநகரம்" என்று பாடியுள்ளார். இதிலிருந்து அந்நகரம், சோழப் பெருநாட்டில் மிகச்சிறந்த நகரமாக இருந்தது என்பதை உணரலாம்.

விஜயநகர் அரசர் காலத்தில்

பர்மாவில் பெகுநாட்டை ஆண்ட ராமாபதி அரசன் இலங்கைக்கு ஒரு தூதனையும் பௌத்த பிக்ஷுக்கள் பதினொருவரையும் அனுப்பினான். அவர்கள் இலங்கையில் தங்கள் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு கப்பலேறிச் சென்றனர். வழியில் அக்கப்பல் புயலிற் சிக்கி உடைந்தது. அவர்கள் உயிர் பிழைத்துக் கரையேறி நாகையை அடைந்தார்கள். அங்கிருந்து "படரிகாராமம்" என்னும் பௌத்த பள்ளியில் தங்கி இருந்தார்கள். அப்பள்ளிக்கு அருகே சீனப்பேரரசனால் குகை வடிவமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கோவிலில் புத்ததேவரை வணங்கினார்கள். இந்த நிகழ்ச்சி கி.பி. 1477-ல் நடைபெற்றதாகப் பர்மா நாட்டுக் கலியாணி நகரத்துக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.

நாகையிற் காளமேகம்

திருநாவுக்கரசராற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட நாகை மக்களின் கல்வி நிலை தொடர்ந்து உயரிய நிலையில் இருந்து

வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது பின்வரும் செவிவழிச் செய்தியால் அறியப்படும். கி.பி. 15-ம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த காளமேகப் புலவர் ஒரு முறை நாகை சென்ருர் ; "சோறு விற்குமிடம் எது?" என்று தெருவில் பாக்கு வைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களைக் கேட்டார்; அதற்கு அவர்கள் நகைத்து, "சோறு தொண்டையில் விற்கும்", என்று குறும்பாகப் பதில் கூறினுர்கள். அதனுல் வெகுண்ட காளமேகம் அருகில் கிடந்த அடுப்புக் கரி ஒன்றை எடுத்து, எதிரிலிருந்த ஒரு வீட்டுச் சுவர்மீது,

> "பாக்குத் தெரித்துவிளை யாடுசிறு பாலகர்க்கு
> நாக்கு... ... ..."

என்பது வரை எழுதி, பசி கடுகியதால், உண்டுவந்து பிறகு பிள்ளைகளைச் சபித்து எழுதவேண்டும் என்று, இரண்டாம் வரியை அப்படியே விட்டுவிட்டுச் சென்ருர். அவர் செயலைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகள், அவர் சென்றபின், சுவர் அருகே சென்று, அவர் எழுதிவிட்டுச் சென்றதைப் பார்த்தனர். வாக்கியம் குறைவாக இருத்தலைப் பார்த்து, ஒரு கரித்துண்டை எடுத்து,

> "நாக்குத் தமிழ்விளங்க நாகேசா,"

என்று இரண்டாம் வரியை முடித்துவிட்டு, வழக்கம்போல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

> "நாக்குத் தெறித்து விழ நாகேசா"

என்று முடிக்கவேண்டும் என்று திரும்பிவந்த காளமேகம், தாம் விட்டுச்சென்றது நிறைவாக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அது பிள்ளைகள் செயல் என்பதை அறிந்தார் ; அவர்தம் தமிழறிவிற்கு வியந்தார் ; அப்பிள்ளைகளை அருகழைத்து ஆசீர்வதித்துச் சென்ருர்.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில்

கி. பி. 1725-ம் ஆண்டில் "சீனு கோவில்" என்ற பெயருடன் ஒரு கோவில் நாகையில் இருந்ததென்று

வாலெண்டின் என்பவர் குறித்துள்ளார். அதே கோவிலைத் தாம் 1846-இல் பார்த்ததாகச் சர் வால்டர் எலியட் என்பவர் எழுதியுள்ளார். டச்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர்கள், பிரெஞ்சுக் காரர்கள், இந்தியாவில் வாணிகம் நடத்திய 18, 19-ம் நூற்றாண்டுகளிலும் நாகை கடல் வாணிகத்திற் சிறந் திருந்தது ; கிறுத்தவப் பாதிரிமார்கள் அங்கிருந்துகொண்டு தங்கள் சமயத்தையும் கல்வியையும் பரப்பிவந்தார்கள். இவை அனைத்தையும் நோக்க, கடல் நாகை, பல்லவர் கால முதல் வெள்ளையர் காலம்வரை வாணிகத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்திருந்தது என்பதை ஐயமற உணரலாம் அல்லவா ?

மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்கள்

7-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப்பரும் சம்பந்தரும், நாகையிற் கற்றவரும் சிவநெறிச் செல்வரும் தம் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். நாகையில் கற்றவர் நீண்டகாலமாக இருந்துவந்தனர் என்பது முன்னரே குறிக்கப்பட்டது. சிவநெறிச் செல்வர்களும் அவ்வாறே இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகிப்பதில் தவறில்லை. கி. பி. 19-ம் நூற்றாண்டில் '' தேவாரத் திருக் கூட்டம் '' என்ற சிவபக்தர் சங்கம் நாகையில் இருந்தது. அதனைச்சேர்ந்த சீரியர் வேண்டுகோளின்படி மகாவித்து வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், '' திருநாகைக் காரோணப் புராணம் '' என்னும் அரிய நூலை 1868-இல் பாடினார் ; ஓராண்டு முழுவதும் நாகையில் தங்கி, அவ்வரிய நூலைப் படித்து அரங்கேற்றம் செய்தார். அப்பெரியா ருடைய அரங்கேற்ற வைபவத்தைப் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் சமய குருவாகிய '' சுந்தர சுவாமி களும் '' நேரிற் கண்டுகளித்தார். சிவநெறிச்செல்வர்கள் புராணத்தைப் பாராட்டிப் பிள்ளையவர்கட்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தனர்.

இங்ஙனம் நாகை கல்வி, செல்வம், சமயம் என்னும் முத்துறைகளிலும் பல்லவர் காலமுதல் மேம்பட்டுவந்தது.

நாகப்பட்டினத்துப் புத்த சைத்தியம்

(திரு. ஔவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை)

மேனாட்டு மக்களின் நாட்டு வரலாறுகளைக் காண்போமாயின், நம் நாட்டு வரலாற்றிற் காணப்படாத தீ நெறியொன்று நிலவியிருந்தது புலனாகும். மக்கட்குச் சமயத் துறையில் உரிமை யென்பது மேனாடுகளில் காணமுடியாதிருந்தது. அரசியல் உரிமை, வாணிக வுரிமை, சமுதாய வுரிமையெனப் பல உரிமைகளைப்பற்றி விரிவாகப் பேசும் அந்நாட்டவர்க்குச் சமயவுரிமை நெடுங்காலம் வரையில் தெரியாமலே இருந்துவந்திருக்கிறது.

மேனாடுகளில் மக்கட் சமுதாயத்தில் சீரிய நாகரிகம் தோன்றுதற்கு முன்பே இனிய நாகரிகம் தோன்றி நிலவிய நாடுகளில் நமது நாடு தலைசிறந்து விளங்குகிறது. கி. பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் நம் நாட்டில் நிலவிய நாகரிகத்துக்கு ஒப்பான நாகரிகம் மேனாடுகளில் தோன்றவேயில்லை. மேனாட்டவர்க்கு அந்நாளைய வாழ்வு நாகரிக முறையில் வைத்து எண்ணுதற்கு இடமில்லாமலே இருந்தது.

நாட்டு மக்கட்கு உள்ள உரிமைகளில் சமயவுரிமை யென்பது ஒன்று. அவரவரும் தாம் விரும்பிய தெய்வத்தை வழிபடுவது சமயவுரிமையாகும்; ஒருவர் மேற்கொண்ட தெய்வ வழிபாட்டையே பிறரனைவரும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்துவது சமயவுரிமையைத் தடுக்கும் கொடுமையாம் என்பது இதன் கருத்து. இக்கொடுமையைப் பொறுக்க மாட்டாமையாற்றான் பல குடும்பங்கள் ஒரு காலத்தில் ஆங்கில நாட்டிலிருந்து அமெரிக்க நாட்டிற்குக் குடிபுகுந்தன. நம் நாட்டின் வடபகுதியில் பெருத்த அரசியல் மாறுதல்கள் உண்டானது இச்சமய வுரிமையைப் பறிக்கும் கொடுமையின் விளைவாகும்.

கி. பி. ஏழு எட்டாம் நூற்றுண்டுகளில் நம் தென்னுட்டில் சமயத் துறையில் பெருங் கிளர்ச்சிகள் உண்டாயின ; ஆயினும் சமயவுரிமையைப் பறிக்கும் கொடுமை நிகழவில்லை. பௌத்தரும் சமணரும் சைவரும் வைதிகருமெனப் பல சமயத்தவர் இந்த நாட்டில் தங்கித் தத்தம் சமயக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்பினர். அப்போது பிற சமயக் கருத்துக்களைச் சொற்போர் வாயிலாகக் கண்டிப்பது இச்சமயக் கிளர்ச்சிகளின் செயலாக இருந்தது. இவற்றுல் மக்களுடைய பொதுவாழ்வில் உயிர்க்கேடு பொருட்கேடு உண்டாகவில்லை. அதனுல் இந்நாட்டில் அரசு புரிந்த வேந்தர்கள் சமயச்சொற் போர்களைத் தடுக்கவில்லை. கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டில் காஞ்சிமாநகரைத் தலைமையாகக் கொண்டு அரசு நடத்திய பல்லவ வேந்தனுன முதல் மகேந்திர வன்மன் ஆட்சியில் பௌத்தம், பாசுபதம், காபாலம், சமணம் என்ற சமயங்கள் இருந்த திறத்தை அவன் எழுதிய நாடகத்திலே* காட்டியிருக்கின்ருன். தான் சமண சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகிய போதும் பின்னர் அதனின் நீங்கிச் சைவத்தை மேற்கொண்டொழுகிய போதும் அவன் நாட்டில் மக்களுடைய சமயவுரிமையைப் பறித்துத் தான் மேற்கொண்ட சமயத்தையே மேற்கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்தும் கொடுமை நடைபெறவில்லை ; வேட்டபடி யாளவல்ல நாட்டரசனுக இருந்தாலும், நாட்டு மக்களது சமயவுரிமையைக் கெடுப்பது அரசியல் முறையன்றென்பது இந்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வரும் நல்லியல்பென நன்கு அறியலாம். அசோக மன்னனுடைய கல்வெட்டுக்களில் வேற்றுச் சமயங்கள் இருப்பது தெரிகிறபடியால், கிறித்து பிறப்பதற்கு முன்பிருந்த காலமுதலே சமயவுரிமையை மதித்தொழுகும் மாண்பு இந்நாட்டு வேத்தியல் மரபாக இருந்து வந்தமை தெளிவாகிறது.

---

* இது ‘மத்த விலாச பிரகசனம்’ எனப்படும்; இக்கட்டுரைகாரரால் வடமொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சைவ சமய குரவன்மார் காலத்தும் வைணவ ஆழ்வார் காலத்தும் சமயவுரிமை அரசவேலியாற் காக்கப்பட்டு வந்தமை நடுவு நின்று நோக்கும் நல்லோர்க்கு விளங்காமற் போகாது.

பல்லவராட்சிக்குப்பின் சோழ வேந்தரது ஆட்சி தமிழகத்தில் மேன்மையுறுவதாயிற்று. இடைக்காலத்தில் விசயாலயன் வழிவந்த சோழ வேந்தர்கள் தமிழகம் முழுதும் தனியாணை செலுத்திப் புகழ் மேம்பட்டு விளங்கினர்; அவர்கள் காலத்தே சைவ வைணவ சமயங்கள் வங்காளக்கடலைக் கடந்து கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் எனப்படும் சாவகம் முதலிய தீவுகளிலும் சென்று பரவின. அந்தக் காலத்திலும் சோழ வேந்தர் மக்களது சமயவுரிமைக்கு ஊறு நினையாதொழுகியது மனங் கொள்ளத் தக்கதொன்று.

விசயாலயன் வழிவந்த சோழ வேந்தர் அனைவரும் சைவ வேந்தராவர்; தென்னாட்டில் சிவன் கோயில்கள் மிகப் பலவாய் இன்றும் வானளாவி நிற்கும் கோபுரங்களாலும் மதில்களாலும் சிறப்புற்றிருப்பது இவ்வேந்தர்களின் சமயப்பணியாகும். சைவத் திருமுறைகளை வழங்கிய ஆசிரியர்களுள் திருவிசைப்பாத் திருமுறையைப் பாடிய சான்றோருள் இராசகேசரி வன்மரான கண்டராதித்த சோழரும் ஒருவராவர். இச்சோழ வேந்தர்கள் இடைக் காலத்தே தோன்றி நிலவியது சைவ சமய குரவர்கள் நிறுவிய சைவ நெறி என்றும் பொன்றாத நிலைபேறு எய்துவது குறித்தே என்னுமாறு இச்சோழர் வரலாறு அமைந்திருக்கிறது. இருப்பினும், அவர்கள் காலத்தே நம் நாட்டின் வடபகுதியில் (வட இந்தியாவில்) மக்கள் சமயவுரிமையைப் பறிக்கும் செயல்கள் பல நிகழ்ந்தாற் போலவின்றிச் சமயவுரிமை பேணப்பட்டு வந்தமை வரலாற்றறிஞர் கண்டு இறும்பூது கொள்ளும் ஏற்றம் பெற்று விளங்குகிறது.

இது நிற்க, சங்க காலத்திருந்தே சீன நாட்டு

வேந்தர்க்கும் கடாரத்தரசருக்கும் தமிழகத்தோடு தொடர்பிருந்த தென்பதைச் சங்க நூல்கள் குறிக்கின்றன. அது முதற்கொண்டே சீன நாட்டவர் தொடர்பு தமிழகத்தில் இருந்துவந்தது. நம் நாட்டின் வடபகுதியில் புத்த தருமம் தோன்றியபின் அது சீனநாட்டுக்குச் சென்றது; சீனநாடு புத்த சமயம் நிலவும் பெருநாடாக மாறிற்று. புத்த பகவான் தோன்றிய நாடாதல்பற்றிச் சீனருக்கும் நம் நாட்டின்பால் பெருமதிப்புண்டாயிற்று. சீனநாட்டுப் புத்த துறவிகள் பண்டை நாளிலிருந்தே நம் நாட்டுக்கு வருவதும் சிலகாலம் இங்கே தங்கியிருப்பதும் பின்பு தமது நாட்டுக்குச் செல்லுவதுமாக இருந்து வரலாயினர். இஃது அவர்களுடைய சமயவொழுக்கமாகவே மாறியதும் உண்டு.

ஹியூன்சாங் முதலியோர் நம் நாட்டிற்கு வந்திருந்து அந்நாளில் தாம் கண்ட சிலவற்றைத் தம் குறிப்புக்களில் குறித்துவைத்திருக்கின்றனர். ஹியூன்சாங் வந்திருந்த போது நம் தமிழகத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட "சங்காராமங்கள்" இருந்தன என்றும், பத்தாயிரவர்க்குக் குறையாத "குருமார்கள் தேரவாதம் (ஸ்தவிரவாதம்)" பயின்றனரென்றும், "ததாகதர்" உரைத்த அறங் கேட்டு நாட்டவர் பலர் புத்தர்களா யிருந்தனரென்றும், சோழ பாண்டிய நாடுகளில் புத்தர்களும் புத்த சைத்தியங்களும் மிகுதியாக உண்டெனினும் அவர் காலத்தே "புத்த தருமம்" அருகியிருந்ததென்றும் குறித்திருக்கின்றார்.

சோழ நாட்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் கொள்ளப் பட்டபின், பட்டினம் எனப் பெயர்பூண்ட வூர்கள் பல கீழை நாட்டவரோடும் ஏனை நாட்டவரோடும் வாணிகம் புரிந்துவந்தன. அவற்றுள் தஞ்சை சில்லாவிலுள்ள நாகப்பட்டினமும் ஒன்று. இங்கே சோழவேந்தர் ஆட்சி இடைக்காலத்தே தோன்றிச் சிறப்பதற்கு முன்பே புத்த துறவிகள் பலர் தங்கிச் சங்காராமம் நிறுவித் தமது "புத்த தருமத்தை" மக்கட்கு அறிவுறுத்தி வந்தனர்.

அக்காலத்தே தமிழகத்தையாண்ட வேந்தர்கள் அவர்கட்கு வேண்டும் அரசியற் காவல் புரிந்தார்கள். சமயவுரிமையைப் பேணித் தொன்றுதொட்டே புரந்துவரும் தமிழக வேந்தர்பால் மாறுன செயல் ஒன்றும் நடவாதன்றே !

இடைக்காலச் சோழர்கட்கு முன்பு தொண்டை நாட்டை யாண்ட மகேந்திரவன்மனுக்கு முன்னேருள் ஒருவனும் விளங்கிய இரண்டாம் நரசிங்கவன்மன் காலத்தில் சீனநாட்டில் அரசுபுரிந்த சீனவேந்தன் நாகப்பட்டினத்தில் புத்த பகவானுக்கு ஒரு கோயிலெடுக்க விரும்பினன். இரண்டாம் நரசிங்கனுன கோக்கழற்சிங்கனும் அவன் விரும்பியவாறே புத்த சைத்தியமொன்றை யெடுப்பித்துச் சீனவேந்தனுக்குத் தெரிவித்து அதற் கிடத்தக்க பெயரைத் தெரிவிக்குமாறு சீனவேந்தனைக் கேட்டான். தன் வேண்டுகோளை ஏற்றுச் சைத்தியமொன்றை நிறுவிய நரசிங்கவன்மனது நற்பண்பை வியந்து அச்சீனவேந்தன் உயர்நிலைத்தூண் ஒன்றைத் தன் அன்புக்குறியாகத் தந்தான். புத்த சைத்தியம் நின்று நிலவி வருவதாயிற்று.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. சைவ சமய வளர்ச்சியாலும் அரசியல் மாறுதல்களாலும் சீனர்களின் போக்குவரவு குறைந்துபோயிற்று. சீனநாட்டுக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையிலுள்ள அருமணம் (Burma - கடாரம்), மலயம், சண்பகம், சாவகம் முதலிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களிடையேயும் அரசியல் மாறுதல்கள் தோன்றின.

கடார நாட்டில் (அருமணம்-Burma) சயிலேந்திரரென்ற வேந்தர் தோன்றி ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் பலரும் புத்தர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இடையில் அருமணத்தின் வட பகுதியில் வாழ்ந்த சயிலேந்திர வேந்தன், வங்க வேந்தனை தேவபாலனை வேண்டி நாலந்தாவில் (Nalanda) புத்த விகாரமொன்றை ஏற்படுத்தினன். கி. பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்றுண்டில் சயிலேந்திர சூளாமணி வன்மன் என்பான் அருமண நாட்டின் தென்பகுதியிலிருந்து அரசுபுரிந்தான்.

இச்சூளாமணிவன்ம சயிலேந்திரன், நாலந்தாவில் புத்த விகாரம் உண்டாகியதறிந்து, நம் தென்னுட்டில் ஒரு புத்த விகாரத்தை நிறுவ விரும்பினுன். அது குறித்து அவன் செய்த முயற்சியால் நாகப்பட்டினத்தில் சீன வேந்தன் பெயரால் தோன்றி நின்ற புத்த சைத்தியம் சீர்குலைந்திருப்பது தெரிந்தது. அக்காலத்தே சோழநாட்டில் தஞ்சாவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு முதல் இராசராசன் தனது புகழ்மிக்க பேரரசை நிறுவித் திகழ்ந்தான்; சோழ வேந்தன்பால் சூளாமணிவன்ம சயிலேந்திரன் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுமாறு கேட்டுக்கொள்ளும் திருமுகமொன்றை அரசர்க்குரிய சிறப்புடன் விடுத்தான்.

இடைக்காலத்தில் தோன்றிச் சிறந்த சோழவேந்தர்களில் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத ஒண்புகழ்பெற்ற பெருவேந்தன் இராசகேசரி வன்மனுன முதல் இராசராசன் என்பது உலகெங்கும் அறிந்த செய்தி. தனது தலைநகராகிய தஞ்சையில் அவன் எடுத்துள்ள பெருவுடையார் கோயில் அவனுடைய புகழுருவாய் நின்று காண்பார் காட்சிக்கு மாட்சி தந்துகொண்டிருக்கிறது. அவன் தன்னைச் சிவபாதசேகரன் எனக் கூறிக்கொண்டதும், மரக்கால், நிறைகோல் முதலிய அளவைகட்கு ஆடவல்லான் என்று பெயர் குறித்து வழங்கியதும் பிறவும் அவன் சிறந்த சைவன் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன.

உண்மைச் சிவநெறி பேணும் சைவர்கட்குப் புறச்சமயங்கள் பலவும் சிவஞானம் பெறுதற்குப் படிமுறைகள் என்பது கொள்கை. புறச்சமய நெறி நின்று மக்களிடையே இழுக்குடைய ஒழுக்கங்களைக் கற்பித்ததுபற்றியே அந்நெறி நின்ருரைப் பண்டைநாளில் சைவ சமய குரவர் பலரும் கண்டித்ததை அவர்களுடைய திருப்பாட்டுக்களிற் காணலாமேயன்றி ஏனைச் சமயவாதிகளைப்போலப் புறச்சமயவுண்மைகளை யெடுத்தோதி மறுக்கும் செயலை மேற்கொள்ளாமையைத் தெளியக் காணலாம். சிவநெறியில் நின்ற குடியில் தோன்றிச் சமயவுரிமையைப் பேணும்

அரசியல் வாழ்வு நடத்தும் அரசர்வழித் தோன்றலான முதல் இராசராசன், சூளாமணிவன்மன் விடுத்த வேண்டு கோளை வரவேற்று, அவன் விரும்பியவாறு செய்துகொள்ளு தற்குத் தன் இசைவுத் தீட்டினை நல்கினுன். சின்னுட் களில் நாகப்பட்டினத்தில் புத்த சைத்தியம் கட்டப்படுவ தாயிற்று.

நாகப்பட்டினத்தில் சூளாமணிவன்மன் விரும்பிய புத்த விகாரம் கட்டப்படுகையில் இராசராசனது இருபத் தோராம் ஆட்சியாண்டு நடந்தது. அக்காலத்தே ஒரு நாள் "புத்த சாதுக்கள்" சிலர் தஞ்சாவூர்க்கு வந்தனர். வேந்தர்பெருமான் தஞ்சாவூர்ப் புறம்படி மாளிகையிலுள்ள "இராஜா சிரயன்" என்னும் திருவோலக்க மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து அவர்களை வரவேற்ருன். அவர்கள் அரசனை வாழ்த்தி நாகப்பட்டினத்தில் சூளாமணி புத்த விகாரம் உருவாகி வருவதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்தனர். சிறிது போது அவரோடு உரையாடி விடைகொடுத்துவிட்ட வேந்தர் பெருந்தகை, அமைச்சர் முதலிய அரசியற் சுற்றத்தாரை வருவித்து நாகப்பட்டினத்தில் எழும் புத்த விகாரத்தின் நலம் குறித்துத் தான் செயற்பாலது யாது என அவர்களோடு ஆராய்ந்தான்.

பின்பு, தனது இருபத்தோராம் ஆட்சியாண்டு தொண் ணூற்றிரண்டாம் நாள் "க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டினக் கூற்றத்து நாட்டாரும் பிரம தேயக் கிழவரும் தேவதானப்பள்ளிச் சந்தக்காணி முற்றூட்டுவிட்ட பேரூர்த் தலைவர்களும் நகரங்களில் உள்ள தலைவர்களும் அறிக" என்று தொடங்கிக் "கிடாரத்தரையன் சூளாமணிவன்மன், க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டினக் கூற்றத்து எடுப்பிக்கின்ற சூளாமணி வன்ம விகாரத்துப் பள்ளிக்கு வேண்டும் நிவந்தத்துக்காக க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டினக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததும் தொண் ணூற்றேழே இரண்டுமா முக்காணி முந்திரிகைக் கீழ் அரையே இரண்டு மா நிலமுடையதும், எண்ணுயிரத்துத்

தொளாயிரத்து நாற்பத்து முக்கலனே இரு தூணிக்குறுணி ஒரு நாழி நெல் வருவாயுடையதுமான ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரை, யாண்டு இருபத்தொன்ருவது முதல் பள்ளிச்சந்த இறையிலியாக வரியிலிட்டுக் கொடுக்க'' என்று ஆணை பிறப்பித்தான்.

இந்த ஆணையை முடிமேற் கொண்டு, ஓலையெழுதும் நித்தவிநோத வளநாட்டு ஆவூர்க் கூற்றத்து விளத்தூர் கிழவன் அமுதன் தீர்த்தகரனும், ஓலைநாயகம் உய்யக் கொண்டார் வளநாட்டு வெண்ணுட்டுக் கேரளாந்தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்துக் கிருஷ்ணன் இராமனுன மும்முடிச் சோழபிரமராயனும், நித்தவிநோத வளநாட்டுப் பாம்புணிக் கூற்றத்து அரைசூருடையான் ஈராயிரவன் பல்லவரையனுன மும்முடிச் சோழப் போசனும், அருமொழித் தேவ வளநாட்டு நென்மலி நாட்டுப் பருத்திக்குடையான் வேளான் உத்தம சோழனுன மதுராந்தக மூவேந்த வேளானும் ஒப்பு நோக்கி, ''நாம் தீட்டினபடியே வரியிலிட்டுக் கொள்க'' வென்று கரும்மாராயும் ஆரூரன் அரவணையானுன பராக்கிரம சோழ மூவேந்த வேளானுக்கும், க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டுக் கற்குடையான் பிசங்கன் பாலூரானுன மீனவன் மூவேந்த வேளானுக்கும் தெரிவித்தனர். அவர் அதனை முறையே புறவு வரித் திணைக்களத்தாரான கிளி நல்லூர்க் கிழவன் கொற்றன் பொற்காரி கழுமலமுடையான் சூற்றியன் தேவடி முதலியோர்க்கு அறிவிக்க, அவர்கள் அதனை வரிப்பொத்தகக் கணக்கரான, சாத்தனூருடையான் குமரன் அரங்கனுக்கும், பருத்தியூர்க் கிழவன் சிங்கன் வெண்காடனுக்கும் தெரிவித்தனர். அவர்கள் ஒருங்கே கூடியிருந்து, ''யாண்டு இருபத்தொன்ருவது நாள் தொண்ணூற்ருறினுல் பள்ளிச்சந்தம் இறையிலியாக வரியிலிட்டுக் கொடுத்த தங்கள் நாட்டுப் பட்டினக் கூற்றத்து ஆனைமங்கலம் அளந்தபடி நீர்நிலம் நீக்கி நிலம் தொண்ணூற்றேழே இரண்மாக்காணியரைக் காணி முந்திரிகைக்

கீழுரையே இரண்டுமாவும் பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடப்பிப்பதாக" என்று அறிவித்தனர்.

அவர்கள் வெண்ணெய் நல்லூர்த் தம்மடிபட்டன், தூப்பில் சீதாபட்டன் முதலியோரை வருவித்து, "எல்லை தெரித்துப் பிடி சூழ்ந்து பிடாகை நடந்து கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து போதுக" என்னும் வாசகத்தை நாட்டாருக்குப் பணித்தனர். நாட்டார் பலரும் பிடியானையின் பின்னேவர, ஆனைமங்கலமுடையான் கோன் புத்தவேளான் அப்பிடிமேல் இருந்து எல்லை தெரிவித்து நடத்தினன். முடிவில் நாட்டார் பலரும் கூடிப் "பட்டினக் கூற்றத்து நாகப்பட்டினத்துக் கடாரத் தரையன் எடுப்பிக்கின்ற சூளாமணி பன்ம விகாரத்துப் பள்ளிக்குப் பள்ளிச்சந்தம் இறையிலியாகக் கொடுத்த இந்நாட்டு ஆனைமங்கலம் பள்ளிச்சந்தம் இறங்கல் உட்பட யாண்டு இருபத்தோராவது முதல் பிடி·சூழ்ந்து பிடாகை நடந்து கல்லும் கள்ளியும் நாட்டி அறவோலை செய்து கொடுத்தோ" மென்று கையெழுத்திட்டுத் தந்தனர்.

இவ்வோலை, பின்னர், அரசன் திருமுன் கொணரப் பெற்றது; அதனை அரசியல் முதல்வர்கள் பலரும் ஆராய்ந்து ஒப்புதல் செய்தனர். இதற்கிடையே ஏறக்குறைய மூன்றுண்டுகள் கழிந்தன.

யாண்டு இருபத்துமூன்றுவது, நாள் நூற்றறுபத்து மூன்றில் உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டுத் திரைமூர் நாட்டு நாடார் கிழான் அரையன் அருமொழியான இராஜேந்திர சோழப் பல்லவரையனும், உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு வெண்ணுட்டுக் கேரளாந்தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்துக் கிருஷ்ணன் இராமனுன இராசேந்திர சோழப் பிரமராயனும் நித்தவினோத வளநாட்டுப் பாம்புணிக் கூற்றத்து அரைசூருடையான் ஈராயிரவன் பல்லவராயனுன உத்தம சோழப் பல்லவராயனும், இராசேந்திரசிம்ம வளநாட்டுக் குறுக்கைநாட்டுக் கடலங்குடி வேதகோமபுரத்துத் தாமோதரப்பட்டனும், உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு அம்பர்

நாட்டுக் குறும்பில் கிழான் அரையன் சீகண்டனை மீன வன் மூவேந்த வேளானும் ஒப்புநோக்கிக் கையெழுத்திட்டு உறுதி செய்தனர்.

சோழ வேந்தர் பெருமானை முதல் இராசராசன் நாகப்பட்டினத்தில் தான் எடுத்த புத்த விகாரத்துக்கு நிவந்தமளித்துப் பள்ளிச்சந்தமாக ஆனைமங்கலமென்னும் ஊரை இறையிலிட்டுக் கொடுத்த செய்தியைக் கடார நாட்டுச் சூளாமணி வன்மன் கேள்வியுற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி யுற்றான். ஆயினும் அவன் அக்காலத்தே உடல் நலம் குன்றிப் படுக்கையிற் கிடந்தான்; சின்னாட்களில் அவன் இறந்து போனான். அதற்குப்பின் அவன் மகனை மாற விசயோத்துங்க வன்மன் அரசு கட்டிலேறினான். தன் தந்தை நாகப்பட்டினத்தில் எடுத்த புத்த சைத்தியம் முற்றுப் பெறாதபோதே இறந்ததும், அந்நிலையிலேயே சோழ வேந்தன் பள்ளிச்சந்தம் விட்டுச் சிறப்பித்ததும் அறிந்து சோழ மன்னனுடைய நட்புநலம் பெற்று அச்சைத்தியத்தை விரைவில் கட்டிமுடித்தான். இது பற்றியே அவனுடைய வடமொழிச் செப்பேடுகள் நாகப் பட்டினத்துச் சூளாமணி வன்ம புத்த விகாரத்தை மாற விஜயோத்துங்க வன்மன் கட்டினனென்று குறிக் கின்றன.

சில ஆண்டுகட்குப்பின் முதல் இராசராசன் விண்ணுலகு புகுந்தான்; அவன் மகனை இராசேந்திர சோழன் அரசகட்டிலேறிச் சோழநாட்டுப் பேரரசனாய் விளக்க முற்றான். அவன் காலத்தே பட்டினக்கூற்றத்து நாகப்பட்டினத்துப் புத்த சைத்தியப் பகுதி சோழகுல வல்லி பட்டினமெனப் பெயர்பெற்று நிலவிற்று. இராச ராசன் செய்த சிறப்புக்கு நன்றிக் குறியாக மாற விஜயோத்துங்க வன்மன், சூளாமணி வன்ம விகாரத்தின் ஒரு பகுதிக்கு இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி யெனவும், ஒரு பகுதிக்கு இராசேந்திரனைச் சிறப்பித்து இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி யெனவும் பெயரிட்டுச் சிறப்பித்தான்.

அது முதல் சூளாமணி வன்ம விகாரம் இப்பெயர்களே கொண்டு நிலவிவந்தது.

(ஆண்டுகள் பல கழிந்தன. புத்த விகாரங்கட்குரிய இடங்களில் காணியாளர் பலர் புத்த சங்கத்தாரை ஏமாற்றி அவரது இடத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளாலாயினர். தமிழ் நாட்டுப் பெருங்கோயில்களில் நுழைந்து அவற்றிற்குரிய நிலங்களைக் கவர்ந்து பெருஞ்செல்வம் பெற்றுக் களிக்கும் கோயிற் பெருச்சாளிகள் அக்காலத்தே புத்த விகாரத்திற்குள் நுழைந்து அதன் செல்வநிலையைச் சீர்குலைத்தன. புத்த சங்கத்தார் செய்துகொண்ட வேண்டுகோளை ஏற்று ஆவன செய்யும் அறிவும் ஆற்றலும் மாற விஜயோத்துங்கனுக்குப் பின் தோன்றிய கடாரத்தரசர்கட்கு இலவாயின.)

இந்நிலையில் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முதற் குலோத்துங்கன் அரசு கட்டிலேறினான்; இராசேந்திரனுக்குப்பின் தோன்றிய வேந்தர்கள் காலம், புத்த சங்கத்தார் தமது சைத்தியத்தின் நிலங்களை இழத்தற்கு வேண்டிய வாய்ப்பினை யளித்தது. கடார வேந்தரும் சோழ வேந்தரும் போதிய துணை செய்யாமையால் புத்த விகாரத்தில் இருந்த சங்கத்தார் அரசியற் சலுகை பெறுதற்கு வழியின்றி வருந்தியிருந்தனர். முதற் குலோத்துங்கன் அரசனானதும் புத்த சங்கத்துக்கு ஒரு நற்காலம் வருவதாயிற்று.

முதற் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலம் தமிழ்நாட்டுக்கு மிக்கதோர் இன்பக்காலமாகும். கடார நாட்டிலும் நல்லரசர் தோன்றினர். புத்த சங்கத்தார் தங்கள் கடார நாட்டு வேந்தனுக்குத் தங்களுக்குற்ற இடுக்கணைத் தெரிவித்து, சோழவேந்தனைக் கொண்டு தங்கள் குறையைப்போக்கி முறைசெய்யுமாறு முயன்றனர். அவர் வேண்டு கோட்கிசைந்த கடாரத்தரசன் அது குறித்து "இராஜவித்யாதர ஸ்ரீ சாமந்தன், அபிமானதுங்க ஸ்ரீ சாமந்தன் என்ற இருவரைக் குலோத்துங்கன்பால் தூது விடுத்தான்.

அவர்கள் இருவரும் நேரே நாகப்பட்டினம் வந்து சேர்ந்தனர். அங்கேயிருந்த புத்த சங்கத்தாரைக் கண்டு வேண்டுவனவற்றை அறிந்துகொண்டு முதல் இராசராசன் பள்ளிச்சந்தமாகத் தந்த செப்பேட்டை நன்கு ஆராய்ந்து அதனையும் எடுத்துக்கொண்டு முதற் குலோத்துங்கனைக் காணச் சென்றனர். குலோத்துங்கன், ஆயிரத்தளியான ஆகவமல்ல குலகாலபுரத்துக் கோயிலினுள்ளால் அமைந்த திருமஞ்சன சாலையாகிய காளிங்கராயன் மண்டபத்தில் திருவோலக்கமிருந்தான். கடாரத்திலிருந்து வந்த தூது வரும் உடன்வந்த புத்த சங்கத்தாரும் வேந்தனைக் காணவே, அவன் அவர்கட்குரிய சிறப்புச் செய்து இருக்கை தந்து மகிழ்வித்தான். அரசியற் சுற்றத்தாருள் சந்தி விக்கிரக இராஜ வல்லப பல்லவரையரும் அதிகாரிகளான இராசேந்திர சிங்க மூவேந்த வேளாரும் உடனிருந்தனர்.

இராஜவித்தியாதரனும் அபிமானதுங்கனும் நாகப் பட்டினத்துப் புத்த விகாரத்துத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் முதல் இராசராசன் முதலிய வேந்தர் பெருமக்கள் செய்த சிறப்புக்களும் ஆகியவற்றை விரிவாக எடுத்தோதி, முடிவில் "கடாரத்தரையன் பட்டினக்கூற்றத்துச் சோழகுலவல்லி பட்டினத்து எடுப்பித்த இராஜேந்திர சோழப் பெரும் பள்ளிக்கும் இராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்கும் பள்ளிச் சந்தமான ஊர்கள் பழம்படியே அந்தராயமும் வீர சேஷையும் பண்ணையும் அண்டைவெட்டியும் குந்தாலியும் சுங்கமேரையும் உள்ளிட்டனவெல்லாம் தவிரவும், முன்பு பள்ளிச்சந்தங்களைக் காணியுடைய காணியாளர் தவிரவும், இப்பள்ளிச் சங்கத்தார்க்கே இவை காணியாக வமையவும் பண்ணியருள வேண்டும்" என விண்ணப்பம் செய்தனர்.

கேட்ட வேந்தன் தன் அதிகாரிகளை நோக்கி "உண்மை யாராய்ந்து உரியவற்றைச் செய்க" எனப் பணித்தான். அவர்கள் பட்டினக்கூற்றத்து நாகப்பட்டினத்தையடைந்து இன்றியமையாத ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து "கடாத்தரையன் ஜயமாணிக்க வளநாட்டுப் பட்டினக்கூற்றத்துச் சோழ

குலவல்லி பட்டினத்து எடுப்பித்த இராசராசப் பெரும் பள்ளிக்குப் பள்ளிச்சந்தம் ஜயமாணிக்க வளநாட்டுப் பட்டினக்கூற்றத்து ஆனைமங்கலத்திலும், முஞ்ஞைக் குடியிலும், திருவாரூர்க் கூற்றத்து ஆமூரிலும், அளநாட்டு வடகுடியான நாணலூரிலும், கீழ்ச்சந்திரபாடியிலும், பாலையூரிலும், ஜயங்கொண்ட சோழ வளநாட்டுக் குறும்பூர் நாட்டுப் புத்த குடியிலும், விஜய ராஜேந்திர சோழ வளநாட்டு இடைக்கழி நாட்டு உதய மார்த்தாண்ட நல்லூரிலும்* இருப்பது கண்டு, ஆங்காங்குள்ள நிலங்களையும் அவ்வவற்றுக்குரிய காணிக்கடனையும் அறுதியீட்டையும் குறித்துத் தொகுப்பாக வேந்தர்க்குத் தெரிவித்தனர்.

வேந்தர் பெருமானான முதற் குலோத்துங்கன், நாட்டவரையும் அரசியற் சுற்றத்தாரையும் ஆராய்ந்து, ஆனைமங்கலம் முதலிய ஊர்களிற் கண்ட நிலங்களை இப் பள்ளிக்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்காக "இறையிலி யாக்கினேம்" என்றும், இப்பள்ளிச்சந்தங்களையுடைய காணியாளரைத் தவிர்த்துக் குடிநீக்கிப் பள்ளிச்சங்கத் தார்க்கே "காணியாகக் கொடுத்தேம்" என்றும் குறிப்பிட்டு, "ஜயமாணிக்க வளநாட்டுப் பட்டினக் கூற்றத்துச் சோழ குலவல்லி பட்டினத்து ஸ்ரீ சயிலேந்திர சூளாமணி வன்ம விகாரமான இராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்குப் பள்ளிநிலையும் பள்ளிவிளாகமும் இறையிலியாய்க் கொடுத்தோம்; இப்படிச் செய்து கொடுக்க" என்று சோழர் பெருமான் திருவாய் மொழிந்தருளித் "திருமுகம் பிரசாதம்" செய்தருளினான்.

திருமுகம் பெற்ற சந்திவிக்கிரக இராஜ வல்லப பல்லவரையர், அதிகாரிகள் இராஜேந்திரசிங்க மூவேந்த

---

* சங்க காலத்தில் ஒய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடனைச் சிறுபாணாற்றுப்படை பாடிச் சிறப்பித்த நத்தத்தனார் ஊரும் இந்நல்லூர்.

வேளார்க்கறிவிக்க, அவர் செப்பேடு எழுதுவோனுக்கு நிகழ்ந்தது தெரிவித்துச் செப்பேடு பொறிக்குமாறு கட்டளையிட்டார். அவன், "தாமிர சாசனம் பண்ணிக் கொடுக்க வென்று சந்திவிக்கிரக இராஜ வல்லப பல்லவரையரும் அதிகாரிகள் இராஜேந்திர சிங்க மூவேந்த வேளாரும் சொல்ல இத்தாமிர சாசனம் எழுதினேன். உட்கோடி விக்கிரமாபரணத் தெரிந்த வலங்கை வேலைக் காரரில் நிலையுடைய பணையன் நிகரிலி சோழ மதுராந்தக னேன்"* எனக் கையெழுத்திட்டு வழங்கினான்.

முறைவேண்டி நின்ற புத்த சங்கத்தார் வேண்டி யாங்குப் பெற்றுத் தாம் எய்திய மகிழ்ச்சியால் வேந்தனை வாழ்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு நாகப்பட்டினம் சென்று சேர்ந்தனர். செய்யவேண்டி யிருந்த திருத்தங்களைச் சாமந்தர் இருவரும் செவ்வே செய்துவிட்டுச் சோழ வேந்தன்பால் விடையும் அவன் செய்த சிறப்புக்களையும் பெற்றுக்கொண்டு தமது கடார நாடு சென்று சேர்ந்தனர்.

பெருவேந்தர்களான இரண்டாம் நரசிங்கவன்ம பல்லவ னும் இராசகேசரி வன்மனை முதல் இராசராச சோழ வேந்தனும், முதற் குலோத்துங்க சோழ வேந்தனும் பெருஞ்சலுகை பெற்று இனிதிருந்த புத்த சங்கம், ஆண்டுகள் கழியக்கழியத் தன் செல்வநிலை குன்றிச் சீர்குலைவதாயிற்று. கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் வங்காளக்கடலிற் கலஞ் செலுத்தி யுலவிய மேனாட்டவர் கேள்விக்கு இது "புதுவேலி கோபுர" மென்றும், "பழங் கோபுர" மென்றும், "சீனகோபுர" மென்றும் "சயின கோபுர" மென்றும் பெயர் வழங்கி நின்றது. இதனையடுத் திருந்த பள்ளிவளாகம் பாழ்நிலமாயிற்று.

நாகப்பட்டினத்துக்கு வடக்கில் கடற்கரையில் ஒன்று ஒன்றரைக்கல் தொலையில் நின்ற இந்த இராசராசப் பெரும்

---

*இவைகள் Epigraphica Indica. xii-ல் No. 34 & 35 ஆக வெளியாகியிருக்கின்றன.

பள்ளி மேனாட்டவர்களின் கண்களை உறுத்துவந்தது. "நான் பார்த்தபோது சதுரவடிவிற்றாய் மூன்று நிலைகளை யுடைய கோபுரமாய்க் காட்சியளித்த இதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு வாயில் உண்டு; முற்றும் சிமண்டு கலவாது சிறுசிறு செங்கற்களால் இது கட்டப்பெற் றிருந்தது. கீழ்நிலையின் மூலைகள் இடிந்து மேற்றள மொன்று இருந்ததுண்டென வுணர்த்தும் குறிகளுடன் இது நின்றது" எனவும், "இதன்கண் அரிய சிற்பமோ கல்வெட்டெழுத்துக்களோ காணப்படவில்லை" யெனவும், W. எலியட் என்பார் குறித்திருக்கின்றார்.

கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையில் புதுச்சேரியிலிருந்த ஜெஸ்ஸூட் கிறித்தவர்கள் பிரெஞ்சுக் காரர்கட்கு அஞ்சிப்போந்து இப்பகுதியில் குடியேறினர். சில ஆண்டுகளில் அவர்கள் இப்பகுதியைத் தமக்கு உரியவாக்கிக்கொண்டு கி. பி. 1859-ல் எஞ்சியிருந்த இப்புத்த சைத்தியத்தை இடித்துவிடக் கருதி அரசியலாரை அனுமதி வேண்டினர்.

அவர்கள் விண்ணப்பத்தை அந்நாளைய ஆங்கில அரசி யலார் அப்பகுதிக்குரிய பொறிவல்லுநரான (Engineer) காப்டன் ஒக்ஸ் என்பார்க்கு அனுப்பிப் புத்தசைத்தியக் கட்டிடத்தைப் பார்வையிட்டுத் தனது கருத்தைத் தெரிவிக்குமாறு பணித்தனர். அவர் வந்து பார்த்து, "இதன்கண் கல்வெட்டோ, சிற்பமோ ஒன்றும் இல்லை; இது மிகுதியும் பாழ்பட்டுக் கிடத்தலால் இதனை இடிப்பது தக்கதே" என்று அரசியலார்க்கு அறிவித்தார். ஆயினும் எலியட் என்பார்க்கு அதனை இடிப்பதில் விருப்பமில்லை. அதனையறிந்த சென்னைக் கவர்னர் தான் நேரில் கண்டு தமது கருத்தையுரைப்பதாகக் கூறினர். இதற்கிடையே சர். W. எலியெட் தமது ஆங்கிலநாட்டுக்குச் சென்றார். அப்போது நாகப்பட்டினம் போந்த கவர்னர் புத்த சைத் தியத்தைப் பார்வையிட்டு அதனைப் பழுதுபார்ப்பது வீண் முயற்சியும் பயனில் உழைப்புமாமெனத் துணிந்து

அதனைச்சுற்றி வேலியிடுவித்துப் புகைப்படமொன்று* எடுத்து வைக்குமாறு பணித்தார்.

நாகப்பட்டினத்து ஜெஸ்ஸூட் கிறித்தவர்கட்கு அச் சைத்தியத்தை இடித்துத் தள்ளுவதில் எழுந்த நாட்டம் போகவேயில்லை. கி. பி. 1867-ல் அவர்கள் மறுபடியும் முயன்றனர். அந்நாளைப் பொறிவல்லுநர் (Engineer) அவர் விருப்பத்தை மறுத்துச் சில பகுதிகளைப் பழுது பார்த்துச் செம்மைப்படுத்தி, "நாகப்பட்டினக் கடற்கரை யருகே இயங்கும் கலங்கட்கு இக்கட்டிடம் கரைகாட்டியாக விளங்குகிறது ; இங்கே வாழும் மக்களும் இதனை இடிப்பது கூடாதென மறுக்கின்றனர்" என்றொரு குறிப்பும் எழுதி அரசியலாருக்கு அறிவித்தார். ஆனால், அங்கே இருந்த செயின்டு ஜோஸப் காலேஜ் தலைவர்கள், "அதனைத் தகர்த்தாலொழியத் தங்கள் கல்லூரிக்குக் காப்பு இல்லை" என விடாப்பிடியாய் நின்றனர். சென்னைக் கவர்னர் (Governor) அமைச்சரோடு ஆராய்ந்து, "கல்லூரித் தலைவர்களே அக்கோபுரத்தைத் தகர்த்து அதன்கட் பெறலாகும் பொருள்களைத் தங்கள் கல்லூரிக்குப் பயன் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்" என்று தெரிவித்தார். கோபுரமும் தகர்க்கப்பட்டது.

இரண்டாம் நரசிங்கவன்ம பல்லவன் காலத்தில் தோன்றி, முதல் இராசராசன், முதல் இராசேந்திரன், முதற் குலோத்துங்கன் முதலிய சோழ மன்னர் காலத்தில் செல்வாக்குற்று நின்ற நாகப்பட்டினத்துப் புத்தசைத்தியம், ஆங்கிலராட்சிக்காலத்தில் நிலைபேறிழந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போயிற்று. சமவுரிமையின் கதி என்னவாயிற்று, காண்மின்.

---

* இப்படம் Epigraphica Indica. Vol. xxii பக். 213 ல் உள்ளது.

தமிழர் திருமணம்

(திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை)

"களவு செய்வாரோடு உறவு செய்யாதே" என்பது தமிழ்நாட்டுப் பழமொழி. எனினும், களவிலே இரண்டு வகையுண்டு. பொன், பொருள் ஆகிய உடைமையைக் களவு செய்வார் ஒரு வகையினர். பொன்னினும், பொருளினும் மேலாகிய உள்ளத்தைக் களவு செய்வார் மற்றொரு வகையினர். உடைமையைக் கவரும் கள்வரைத் திருடர் என்று எல்லோரும் தூற்றுவர். ஆனால், உள்ளத்தைக் கவரும் கள்வரைக் காதலர் என்று நல்லோரும் போற்றுவர். நீதி நூல்களிற் சிறந்த திருக்குறள், காதலரிடையே நிகழும் களவின் தன்மையை எழுபது பாட்டால் எடுத்துரைக்கின்றது. தேவாரம் முதலிய தெய்வப் பாமாலைகளிலும் ஆண்டவனை "உள்ளங்கவர் கள்வன்" என்று ஆன்றோர் புகழ்ந்துள்ளனர்.

இத்தகைய உயரிய களவின் நுணுக்கங்களைத் தமிழ்க் காவியங்களிலே காணலாம். மலைநாட்டில் குறவர் குடியில் வளர்ந்துவந்த வள்ளி என்னும் நலமார்ந்த நங்கையைக் காதலித்து, அவள் தேனூறு சொல்லுக்கு வாயூறி நின்ற வேலவன் திருவிளையாடல் தமிழில் ஒரு பெருங்காவியமாகத் திகழ்கின்றது. வில்லின் செல்வனாகிய இராமன், மிதிலை மாநகரில் சீதையைக்கண்டு காதலித்த முறையினைக் கம்பர் அழகுற எழுதியுள்ளார். அவர் இயற்றிய காவியத்தில் காதலர் காட்சியை மிதிலைக் காட்சிப் படலத்திலே காணலாம். மணப்பருவமடைந்த சீதை அரச வீதியில் அமைந்த ஒரு கன்னிமாடத்திலே வாழ்கின்றாள். ஒரு நாள் மாலைப்பொழுது; கதிரவன் பொன்னொளி பரப்புகின்றான்; மாடத்தின் மேடையிலே நிற்கின்றாள் சீதை.

மெல்லிய பூங்காற்று வீசுகின்றது. அவள் கண்ணெதிரே அன்னப் பறவைகள் கொஞ்சிக்குலாவுகின்றன. அப்போது வீதியின் வழியாக இராமன் தம்பியோடு வருகின்முன். விசுவாமித்திர முனிவர் முன்னே செல்கின்றார். தற்செயலாகக் கன்னிமாடத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கின்முன் இராமன். சீதையும் எதிர்நோக்குகின்முள். இருவர் கண்ணும் கலக்கின்றது; காதல் பிறக்கின்றது. மாசற்ற இருவர் மனமும் காதல் என்னும் பாசத்தால் இணைக்கப் படுகின்றது. இராமன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொள்கிருள் சீதை. சீதையினுள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்கிருன் இராமன்; ஆயினும் மனத்திலெழுந்த காதலை மறைத்து வழிநடந்து செல்கின்முன். தன் கருத்திலமைந்த காதலனைக் கண்ணெதிரே காணுது சீதை மயங்குகின்முள்; காதலன் வடிவத்தைத் தன்னுள்ளத்தில் அழகொழுக எழுதிப்பார்த்து மகிழ்கின்முள். நீலமேனி, நிமிர்ந்த தோள், செங்கமலக்கண், சிவந்த பாதம்—இவை அவள் மனக்கண்ணெதிரே காட்சி தருகின்றன.

சீதையின் நிலை இவ்வாருக, இராமன் முனிவரோடும் தம்பியோடும் மிதிலை மன்னனது மாளிகையை அடைகின்முன். கன்னிமாடத்திற் கண்ட மங்கையின் வடிவமே அவன் கருத்தை முற்றும் கவர்ந்து நிற்கின்றது. எவ்வுருவமும் அவள் திருவுருவமாகவே திகழ்கின்றது. மறுநாட் காலையில் இராமனையும் தம்பியையும் மிதிலை மன்னனிடம் அழைத்துச் செல்கின்றார் முனிவர். சீதையின் திருமணத்திற்காக வைத்திருந்த வில்லை ஒடித்து அம் மங்கையை இராமன் மணந்துகொள்கின்முன். இவ்வாறு சீதையின் திருமணத்தைக் காதல்மணமாகவே காட்டுகின்முர் கம்பர்.

திருத்தொண்டர்களில் ஒருவர் காதல் மணம் புரிந்த கதையைப் பெரியபுராணத்திற் காணலாம். சிறந்த சிவனடியார்களில் ஒருவர் சுந்தரமூர்த்தி. அவர் பெயருக்குப் பொருத்தமான அழகு வாய்ந்தவர். திருவாரூரில்

இறைவனை வழிபடச் செல்லும் நெறியில் அவர் ஓர் இள நங்கையைக் கண்டார். அவள் நடையும், அழகும், அவர் கருத்தைக் கவர்ந்தன. அந்த நங்கையும் சுந்தரரை நோக்கினாள். இருவர் கண்களும் காதலுரை யாடின. கண்வழியாகப் புகுந்த காதல் இருவர் உள்ளத்தையும் இணைத்தது.

" கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்தன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ அறியேனென் றதிசயித்தார்."

பேரழகு வாய்ந்த அப்பெண்மணி யாரோவென்று வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தார். ஆலயத்திற் சென்று தம் காதலை இறைவனிடம் தெரிவித்தார். அந்நங்கையை மணம் செய்வதற்குத் திருவருளின் துணையை நாடினார்.

அவர் நிலை இவ்வாறாக, நங்கையும் மையல் நோயால் நையலுற்றாள். நம்பியின் அங்கநலன்களை எண்ணி யெண்ணி உள்ளம் தளர்ந்தாள்.

" முன்னேவந் தெதிர்தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ
என்னேஎன் மனம்திரித்த இவர்யாரோ எனநினைந்தார்."

இருவர் காதலையும் அறிந்தார் திருவாரூர்ப் பெருமான். தம்மடியவராகிய இருவர் கருத்தையும் நிறைவேற்றினார். சுந்தரமூர்த்தியும் அவர் காதலியும் கடிமணம் புரிந்து களிப்புற்றார்கள். இவ்விருவரும் செய்துகொண்ட மணம் உண்மைக் காதலின் நீர்மையை நன்கு காட்டுகின்றது. இருவரும் ஒரு குலத்தவரல்லர்; ஓர் ஊரினர் அல்லர்; ஒருவரை ஒருவர் முன்னறிந்தவரல்லர். ஆயினும் காதல் என்னும் பாசம் இருவரையும் இணைத்து இல்லறத்தில் சேர்த்தது.

காதலற்ற மணத்தில் இன்பமும் இல்லை, பயனும்

இல்லை. இவ்வுண்மையை அவ்வையார் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்தார். உறுதிப்பொருள்கள் என்று கூறப்படுகின்ற அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கின் தன்மையையும் ஒரு பாட்டிலே அவ்வையார் நன்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

> " ஈதல் அறம், தீவினைவிட்டு ஈட்டல் பொருள், எஞ்ஞான்றும்
> காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து—ஆதரவு
> பட்டதே இன்பம், பரனை நினைந்து இம்மூன்றும்
> விட்டதே பேரின்ப வீடு."

என்பது அவ்வையார் வாக்கு. வறியார்க்குக் கொடுப்பதே அறம். நல்வழியிற் சேர்க்கும் செல்வமே பொருள். காதலர் இருவர் கருத்து ஒருமித்து வாழ்வதே இன்பம். அறனும் பொருளும் இன்பமும் விட்டநிலையே பேரின்ப வீடு என்பது அவ்வையார் பாட்டின் கருத்து.

மணம் என்ற அழகிய சொல்லால் மங்கலமாகிய கல்யாணத்தைக் குறித்தனர் பண்டைத்தமிழர். மணச் சடங்குகள் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டிலுண்டு. நல்ல நாளும் பொழுதும் பார்த்துத் திருமணம் நடத்துதல் இந் நாட்டு வழக்கம். கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் நிகழ்ந்த திருமணம் சிலப்பதிகாரத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. திருமணத்திற்காகக் குறித்திருந்த முழுத்தத்தில் மங்கலவாத்தியம் முழங்கிற்று. மணமக்களின் செல்வச் செழுமைக்கு ஏற்ப முத்துப்பந்தல் அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. அவ்வழகிய பந்தலில் திருமணச் சடங்கு நிகழ்ந்தது.

> " நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ்
> வானூர் மதியம் சகடணைய வானத்துச்
> சாலி யொருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
> மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட."

தீவலம் செய்து திருமணம் புரிந்தான்.

தமிழ்க்காவியங்களில் விரித்துரைக்கப்படுகின்ற காதல் துறைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் கவி உலகத்திலேயே

காணப்படுவனவாகும். கவிஞர் எழுதிக்காட்டும் கற்பனை யுலகத்தில் மணமகன் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்; ஆண்மையும் அழகும் கல்வியும் செல்வமும், பிறநலங்களும் பொருந்தப்பெற்றவன். மணமகளும் தன்னிகரில்லாத தலைமகள். இருவரும் மனங்கலந்து, மணம் புரிந்து இன் புற்றிருப்பர். இவ்வாறு கவிஞர் காட்டும் மணமக்களுக்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நாம் காணும் மணமக்களுக்கும் வேற்றுமை மிகவுண்டு. மணப்பருவமுற்ற ஒரு நம்பிக்கும் நங்கைக்கும் பெற்ேறார் மணம் பேசிமுடிக்கும் முறையே பெரும்பாலும் நடைமுறையில் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய திருமணங்களும் தமிழ்க்காவியங்களிலே குறிக் கப்படுகின்றன.

முற்காலத்தில் செட்டியார், வேளாளர் முதலிய பெருங் குலங்களில் நிகழ்ந்த திருமணம் பெரிய புராணம் போன்ற நூல்களால் நன்கு விளங்குவதாகும். நாகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தான் பரமதத்தன் என்னும் ஒரு வாணிகன். அவன் மணப்பருவமுற்ருன். காரைக்கால் என்ற ஊரில் வணிகர் குலத்தில் புனிதவதியென்னும் பெண் மங்கைப்பருவ முற்றிருந்தாள். பரமதத்தனுடைய தந்தை பெண் கேட்ப தற்குச் சில பெரியோரை அனுப்பினுன். அவர்கள் புனிதவதியின் தந்தையிடம் போந்து மணம் பேசிய செய்தியைப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

"வந்தமூ தறிவோர்கள் மனங்குறித்த மனைபுகுந்து
தந்தையாம் தனதத்தன் தனைநேர்ந்து நீபயந்த
பைந்தொடியை நிதிபதி மைந்தன் பரமதத்தனுக்கு
முந்தை மரபினுக்கேற்க முறைமைமணம் புரிகென்ருர்."

இங்ஙனம் மணம் பேசி உறுதிசெய்த பின்னர் ஒரு நல்ல நாளில் புனிதவதிக்கும் பரமதத்தனுக்கும், பெண் வீட்டிலே திருமணம் நடைபெற்றது. இப்புனிதவதியே காரைக்கால் அம்மையார் என்று சைவ உலகம் போற்றும் புண்ணியவதி யாயினுள்.

வேளாளர் திருமணம்

(உ) இனி, வேளாளர் குலத்தில் நிகழ்ந்த மற்றெரு திருமணத்தைப் பார்ப்போம். திருநாவுக்கரசருடைய தமக்கையார் திலகவதி. அவள் பன்னிரண்டு வயதுற்ருள். வேளாளர் குலத்தில் ஆண்மையும் அழகும் வாய்ந்த கலிப்பகையார் என்பவர் விளங்கினுர். திலகவதியை மணம் செய்துகொள்ள விரும்பிய கலிப்பகையார் பெண் கேட்கச் சில பெரியோரை அனுப்பினுர். அவர்கள் திலகவதியின் தந்தையிடம் சென்று கலிப்பகையார் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

"அணங்கனைய திலகவதியார் தம்மை ஆங்கவர்க்கு
மணம்பேசி வந்தவரும் வந்தபடி அறிவிப்பக்
குணம்பேசிக் குலம்பேசிக் கோதில்சீர்ப் புகழனுர்
பணம்கொளர வகலல்குற் பைந்தொடியை மணநேர்ந்தார்."

இவ்வாறு குலப்பொருத்தமும் குணப்பொருத்தமும் பார்த்து உறுதிசெய்த திருமணத்திற்கு இடையூறு நேர்ந்தது. மணமகனுகிய கலிப்பகையார் அரசனுடைய படைத்தலைவர். வடநாட்டில் ஒரு போர் மூண்டது. அரசன் கலிப்பகையாரைப் போர் புரிய அனுப்பினுன். அமர்க்களத்தில் கலிப்பகையார் சேனை கடும்போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றது. ஆயினும் படைத்தலைவர் புண்பட்டுப் போர்க்களத்தில் விழுந்து உயிர் துறந்தார். அச்செய்தியைக் கேட்டார் திலகவதி. மணமகனுகக் குறிக்கப்பட்ட தலைமகன் இறந்தபின்னர் அவள் உயிர்வாழ இசையவில்லை. மணம் பேசி முடிந்தபொழுதே தான் அவருக்கு மனைவியாய்விட்டதாகக் கருதினுள். தம்பியாகிய திருநாவுக்கரசரை நோக்கி உருக்கமாகத் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

"எந்தையும் எம்மனையும் அவர்க்குஎனைக் கொடுக்க இசைந்தார்
அந்த முறையால் அவர்க்கே யுரியது நான் ஆதலினுல் [கள்
இந்தஉயிர் அவர் உயிரோடு இசைவிப்பன்."

என்று உறுதியாகத் தெரிவித்தாள். அவ்வுரை கேட்ட திருநாவுக்கரசர் திடுக்கிட்டார். அவ்வாறு செய்யலாகாதென்று

அவளடியில் வீழ்ந்து கெஞ்சினுர். அவர் நிலே கண்டு இரக்கமுற்று உயிர் தரித்திருந்தாள் திலகவதி. இவ்வரலாற்ருல் வேளாளர் மணமுறையும் கற்புநெறியும் இனிது விளங்குகின்றன.

காதல் மனேயாளும் கணவனும் கருத்திசைந்து நடத்தும் அறமே இல்லறம் எனப்படும். அத்தகைய இல்லறத்தினும் நல்லறம் வேறென்றில்லே. இல்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருளே ஈட்டுதல் கணவன் கடமை. அப்பொருளேக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஆவன செய்தல் மனேயாள் கடமை. இதனுலேயே அவள் இல்லாள் என்றும், மனேயாள் என்றும் குறிக்கப்படுகின்ருள். "இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லே" என்ருர் ஒரு கவிஞர். மனேயாளே "வாழ்வரசி" என்பர் தென்தமிழ் நாட்டார். அப்பழஞ்சொல் வாவரசி எனச் சிதைந்து வழங்குகின்றது. இல்வாழ்க்கையில் கணவனே அரசன்; மனேயாள் அரசி என்பது அச்சொல்லால் அறியப்படுகின்றதன்ருே? ஆணுக்குப் பெண் அடிமை என்பது பழந் தமிழ்நாட்டில் இல்லே. அன்பும் அறமும் இல்வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட இருபாலார்க்கும் பொது என்ருர் திருவள்ளுவர்.

> "அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப்
> பண்பும் பயனும் அது."

என்பது அவர் அருளிய திருக்குறள். பெண்மையைப் பேணுத நாடு என்றும் பெருமையுறமாட்டாது. இல்லறத்தைப் போற்ருத நாடு எந்நாளும் ஏற்றமுறமாட்டாது. இதுவே தமிழிலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கும் உண்மையாகும்.

யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்

(திருமதி. மேரி. மாசில்லாமணியம்மையார்)

புறநானூற்றுப் பாடல்களொன்றில் கணியன் பூங் குன்றனார் மேற்காட்டிய மொழிகளை யமைத்துள்ளார். பண்டைத் தமிழ் மக்களைத் தமது அறிவுறைகளாற்றிருத் திய நல்லிசைப்புலவருள் இவரும் ஒருவர். உண்மைத் தமிழனொருவனுக்கு, உலகின் கண்ணுள்ள ஊரெல்லாம் தன் ஊரே, உலக மக்களெல்லோரும் உறவினரே என்பது இவ் வடியின் கருத்து. சாதி மத பேதமகற்றி மக்கட்டொகுதியை ஒரே தொகுதியாய்க் கண்டவரிவர். வானத்தைக் கிழித்துச் செல்லும் ஆகாய விமானங்களும், திரை பொருங்கடலை நீந்திச்செல்லும் மரக்கலங்களும் பெருகிய தற்காலத்தில், இப்புலவர் பெருமான் கூறிய வப்பொன்மொழிகள், முன்னையைக் காட்டிலும் உண்மை மொழிகளாய்த் திகழ வழியுண்டு. இப்புலவர் அன்றறிந்த நாடு தமிழ்நாடும் அந்நாட்டை யடுத்த நாடுகளுமே. இன்றோ இவ்வுலக கோளத்திலடங்கியுள்ள நாடுகளுடனெல்லாம், வியாபாரம், பொருளாதாரம், அரசியல், கல்வி முதலியவை சம்பந்த மான தொடர்பு நாம் பூண்டுள்ளோம்.

பல்வகைக் கேளிகைகட்கும் வேடிக்கை விநோதத்திற் கும், உறைவிடமாய்த் திகழ்வது பாரிஸ் நகரம். எனினும், அந்நகரே, மேல்நாட்டுச் சரித்திரத்தில் மத்தியகால (Mediaeval ages) நாகரிகத்திற்கும், கல்வி நிலைக்கும் நுண்கலைகட்கும் இருப்பிடமானது. சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற மூன்று குறிக்கோள்களையும் ஒரு பெரும் புரட்சியால் சாதித்து, உலகினர்க் கவைகளைத் திர வியப் பொருளா யீந்த நகர் அப்பாரிஸ் நகரே. கோடைக்

கால மாதங்களில், குவலயத்து மக்களுள், பணம் பதவி படைத்த மக்கள் பலருங்கூடி விநோதமாய்ப் பொழுது போக்கும் நகர் அது. மண்ணுலகில் மாபெரும் நிலைய மெனப் பெயர்பெற்ற நூல் நிலையம் (Bibliotheque nationale) அங்குண்டு. அந்நிலையத்துள் நின்றுகொண்டு, பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பாலுள்ள தண்டமிழ் நாட்டை என்றடைவோ மென்றேங்கினேன். ஆனால் அங்கு நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திகைக்கவைத்தது. நூற்றுக் கணக்கான தமிழ்ச் சுவடிகள், சங்கத் தமிழ் நூல்கள், கம்பர் பாடல்கள், பெரிய புராணப் பாடல்கள், பிரபந்த நூல்கள்—இவையாவுமடங்கிய பழஞ் சுவடிகள்; காந்தி மகான் கற்பித்த சொற்பொருட்களின் விளக்கமடங்கிய நூல்கள்—பண்டைத் தமிழர் சரித்திரத்தைப் பாராட்டும் நூல்கள்—இவைகள் யாவும் கண்டேன்.

இந்த வுலகினுக் கோர் நாடு—அது
என்னை மகிழ்விக்கு மோர் நாடு—அது
கம்பன் கபிலன் கணக்கறு பாவலர்
கண்டு களித்த தமிழ் நாடு—

என்று பாடித் தமிழின் பெருமையை வியந்தேன். பல்லா யிரம் மைல்களுக்கப்பாலிருந்த அந்நகர், அந்நேரத்தில் எனது நாடாய்த் தோன்றிற்று. "யாது மூரே" என்று நான் முணுமுணுத்துக்கொண்டேன்.

மற்றொரு நாள் அந்நகரின் உயர்ந்த மேடையில் கட்டப்பட்டுள்ள சாக்ரே கர் (Sacre Coeur) என்ற கோவிலைப் பார்க்கச்சென்றேன். அன்று பூரணச்சந்திரன். ஆனால் மங்கிய ஒளிதான். மேகப்படலம் அடிக்கடி சந்திரனை மறைத்தது. கோவிலை நோக்கி, எண்ணற்ற கற்படிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கடந்து ஏறிச் சென்றேன். படிகள் மீது ஏறும்போதே திரும்பித் திரும்பி, கீழேயிருந்த நகரையும், அந்நகரப் பெருவீதிகள் அமைக் கப்பெற்ற ஒழுங்கையும், எல்லையில்லா மின்சார விளக்கு

கள் பலவர்ணத்துடன் விளங்கியதையும் கண்டேன். கோவில் அடிவாரத்தை யடைந்தேன். அங்குப் பல்வேறு மொழி பேசும் பல தேசத்தாரு மிருந்தனர். அந்த மங்கிய நிலவொளியில் மௌனமாய் நின்று, அக்கோவிலின் கண் கொளாக் காட்சியையும், அந்நகர் மக்கள், அவ்வெழில் சிகரத்தை இறைவனுக் கிருப்பிடமாயளித்த செயலையும் வியந்தோம். சீனன், ஆப்பிரிக்கன், அமெரிக்கன் இந்தியன்—யாவருக்கும் உரிமையான அவ்வழகையும் அமைதியையும் ரசித்துக்கொண்டு, சொல்லொணு மகிழ்ச்சிக் கடலிலிருந்தோம். அந்த ஒன்றுபட்ட மனப்பான்மையில், ஒருவர் மனத்துடன் மற்றொருவர் மனம் கலந்த அந்நிலையில், "யாது மூரே, யாவருங் கேளிர்" என்ற தண்டமிழ்ப் புலவர் மொழியில் எத்தனை உண்மை! என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

மாதங்கள் கடந்தன. பின்னொரு நாள், ஜெர்மானியா தேசத்தில், பிராங்பட் (Frankfurt) என்ற பட்டணத்தின் தெருக்களொன்றில் நடந்து சென்றேன். ஐயோ! அந்நகரில் எங்கெங்கே நோக்கினும், அங்கெல்லாம் பாழடைந்த வீடுகள், கோவில்கள், குண்டு வீழ்ந்து உடைந்த பாலங்கள், விறுவிட்ட சன்னல்கள், சுவர்கள்; யுத்தவரக்கன் தாண்டவமாடிச் சீரழிந்த நாடென்பதை அத்தெருக்களே காட்டின. போன உலகப் பெரிய யுத்தத்தில், எமக்கெதிர்ப் புறத்திருந்து போர் புரிந்து இந் நிலையடைந்தவரல்லரோ இவர் என்றதோ ரெண்ணம் என் மனக்கோட்டையில் நுழைந்தது. ஆனுல், தங்கள் நாட்டை இப்பொழுது அயலகத்தாராகிய நான்கு பெரும் நாடுகள் பங்கிட்டு உரிமையாக்கிக் கொண்டதையும், தங்கள் மக்கள் பல்வகைச் சுதந்தரங்களையும் இழந்து, அளவற்ற பழிச்சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டதையும் அறிந்தும், தோல்வி மனப்பான்மையை எடுத்தெறிந்துவிட்டுத் தம் நாட்டை மீண்டும் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவரத் திடசித்தம் கொண்ட அம்மக்களின் உயர்வு தான் என்னே! ஆடவரும்

பெண்டிருமாகிய அவர்கள், பகல்தொட்டு இரவுவரை உழைத்து உண்டாக்கியுள்ள எண்ணிறந்த ஆப்பிள் மரத் தோட்டங்கள், திராட்சைச் செடித் தோட்டங்கள் இவை களைக் கண்டேன். "ஊழையும் உப்பக்கங் காண்பர் உலை வின்றித் தாழா துஞற்றுபவர்" என்ற திருக்குறட்கு அரிய எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குபவர் இவரன்றோ என்று வியந்து நின்றேன். காடு வெட்டி நாடாக்கி, குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி, சலிப்படையா உழைப்பால் சிறந்த தமிழரசர்கள் ஆண்ட நாட்டிலிருக்கும் எனக்கு, அம்மக்களுடன் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததாகத் தோன்றியது. அந்நிலையில், "யாது மூரே யாவருங் கேளிர்" என்று அறிந்தேன்.

உலகத்தில் பெரும்பகுதியை யொரு காலத்தில் தமக்கே உரிமையாக்கிக்கொண்ட ஆங்கிலேயர்—பாரத நாட்டைத் தமக்கடிப்படுத்தி, இந்தியமாதாவின் சுதந்தர வுணர்ச்சியை யழித்து, தேசத்தொண்டர் பலருக்கும் சிறைவாசமளித்த ஆங்கிலேயர் நாட்டின் தலைநகராகிய லண்டன் பட்டணத் தில், பக்கிங்காம் அரண்மனையை அடுத்ததொரு வீதியில், வழி தெரியாது திகைத்துப்போய் நின்றுகொண்டிருந் தேன். எண்ணற்ற ஆங்கில மக்களும், அயல் நாட்டு மக்களும், அங்குமிங்கும் ஓடுவதும் சாடுவதுமா யிருந்த னர். அவரவர் தத்தம் பணியாற்ற விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். ஒரு நொடியில் சோவென்று மழை பிடித்துவிட்டது. என் கையில் குடையுமில்லை, மழைச் சட்டையுமில்லை. கனமான தோல்பெட்டியொன்று வைத் திருந்தேன். மழைக் கொதுங்குவோ மென்று அந்நியர் வீட்டில் போய் நுழைகிறவழக்கம் ஆங்கிலேயரிடத்திலில்லை. அச்சமயத்தில், ஒரிளைஞன் ஓடிவந்தான். "மன்னித்துக் கொள்ளுங்களம்மா. நீங்கள் எங்கே போகவேண்டும்" என்றான். நான் மஸ்வல் ஹில் (Muswell Hill) போக வேண்டு மென்றேன். "அப்படியானால் நீங்கள் 134-ம் நம்பர் வண்டியில் ஏறவேண்டும். இரண்டடி யெடுத்து

வைத்தால் அவ்வண்டி நிற்குமிடத்தைப் போய்ச்சேரலாம். இவ்விடத்தில் அவ்வண்டி நிற்பதில்லை. உங்கள் பெட்டியை நான் தூக்கிக்கொண்டு வர எனக்கு அநுமதி யளிப்பீர் களா?'' வென்று மிகவும் விநயமாய்க் கேட்டுவிட்டு, பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தான். நாங்கள் வண்டி நிலையத்தைப் போயடைந்ததும் 134-ம் நம்பர் வண்டியும் வந்து விட்டது. என்னை வண்டியில் ஏற்றி விட்டுப் ''போய்வாருங்கள்'' என்று மலர்ந்த முகத்துடன் இனிய சொற் கூறி நகர்ந்தான் இளைஞன். ஊரும் பேரும் தெரியாத அவ்வாங்கில இளைஞனின் உதவியை எங்ஙனம் மறக்கவியலும்? ''யாது மூரே, யாவருங் கேளிர்'' என்ற நம் தமிழ்ப் புலவர் பொன்மொழியை வியந்து கொண்டே சென்றேன்.

உயர்தரப் புலவனொருவன் கூறிய கூற்று அவன் காலத்திற்கு மாத்திரமே பொருந்தியதன்று. அது, முக்காலத்திற்கும் பொருந்தியதாகும். இதற்கு, உலகப் பெரும் புலவர்களாகிய ஜெகப்பிரியர் (Shakespeare), தாந்தே (Dante), ஹோமர் (Homer) முதலியோர் இயற்றி யுள்ள நூல்களில் அழுந்திக்கிடக்கும் அரிய கருத்துக்களே சிறந்த சான்று யமைகின்றன. இக்கருத்துக்களை, உலக மக்கள் யாவருக்கும் பொருந்திய உயர்தரக் காவியக் கருத்துக்கள் எனலாம். இந்த ரீதியில் அமைவதே நம் கணியங் குன்றனர் ''யாது மூரே, யாவருங் கேளிர்'' என்று கூறிய கூற்று.

பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் தமிழ் நாடகங்கள்

(திரு. தெ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரனுர்)

சிலப்பதிகாரத்தினை நாடகக் காப்பியம் எனக் கூறுவது வழக்கம். அகத்திணைப் பாடல்களும் புறத்திணைப் பாடல்களும் நாடக வழக்கில் வரும் கூற்றுக்களாகவே வருவதனைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண்கிருேம். எனவே, மிகப் பழைய காலந்தொட்டே நாடக வழக்கு மக்கள் மனத்தினைக் கவர்ந்தமை புலனுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் சாக்கியர் கூத்தென்பதே மலையாளக் "கதைக்களி"யாக வழங்குகிறது என்பர். கதைக்களி பேச்சின்றி நிகழ்வது. தமிழ்நாட்டுத் தெருக்கூத்தோ பேச்சும் பாட்டும் பாடிக்கொண்டே ஆடும் கூத்தாகும். எனவே, பழந்தமிழ்க் கூத்தின் இயல்பு இங்கு மாறியேனும் விளங்கக் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பின்னரும் நாடகங்கள் தமிழ் நாட்டில் பெருவழக்காக இருந்தன. வடமொழிப் பாசரது (Bhasa) நாடகங்கள் தென்னுட்டில்தான் இன்று காக்கப் பெற்றுள்ளன. அப்பர் பெருமானுர் தடுத்தாண்ட மஹேந்திரவன்ம பல்லவ அரசர் "மத்த விலாசம்" என்ற களிக்கூத்து நாடகம் ஒன்று எழுதி யுள்ளார். சோழர்கள் அரசர்க்கரசராகத் தமிழ்நாட்டினையும் பிறநாட்டினையும் ஆளவந்த இடைக்காலத்தில், சோழ அரசர்களது வரலாற்றைக் காவியமாகப் பாடுவதோடு நாடகமாக ஆடும் வழக்கமும் தொடங்கியது. கல்வெட்டுக்களிலிருந்து நாம் அறியும் இராசராச நாடகம் இந்த வகையைச் சேர்ந்த தாகும். வரலாற்று வகையான தனி மக்கள் வாழ்க்கையை விளக்கும் நாடகங்கள் இவ்வாறு எழுந்தன. இலங்கையில்

பூத தம்பி விலாசம் என்பது பத்தொன்பதாவது நூற்றுண்டில் பலராலும் போற்றப்பெற்றதாகும். இது பத்தொன்பதாவது நூற்றுண்டிற்கு முன் வாழ்ந்த பூத தம்பி என்பாரின் வரலாற்றைக் கூறுவதாகும். தேவ சகாயம்பிள்ளை "வாசகப்பா" என்பதனைப் பின்னர் ஆராய்வோம்.

கூத்தினை "வேத்தியல்" என்ற உயர்ந்த நாடகமாகவும் "பொதுவியல்" என்ற இழிந்த நாடகமாகவும் இருவகையாக ஆராயலாம். பொது என்பதற்கு இழிவு என்ற பொருள் "பொதுமகளிர்" என்ற சொற்றொடரில் காணலாம். "இழிவான பொதுமக்களின் கூத்து" என்றும் பொருள் கூறலாம். இதனைக் கருங்கூத்து என்று கலித்தொகை என்ற பழந்தமிழ் நூல் வழங்குகிறது. நம் நாட்டு நாடகங்கள் இசைப்பாட்டு வடிவானவை. சிந்துகள் முதலியன மக்கள் மனத்தினைக் கவர்ந்தன. இத்தகைய பாடல்கள் கலம்பகம் முதலிய இலக்கியங்களில் வருவதோடு "பாடுதுறை"யில் நிறைய வரக் காண்கிரும். பள்ளுப்பாட்டு, தட்டாரப்பாட்டு, வண்ணுரப் பாட்டு என்று பலவகைப் பாட்டுக்கள் வழங்கி வந்துள்ளன. ஆனுல் இவை ஏதோ ஒவ்வொரு நிலையில் பாடுவனவாக அமைந்தவை. இவை, தொடர்கதையாக ஒவ்வொருவரும் பாடுவதாக வந்தால் நாடகமாகிவிடும். குறவஞ்சி நாடகமும், பள்ளு நாடகமும், நொண்டி நாடகமும் இவ்வாறு வளர்ந்து 18-ம் நூற்றுண்டில் சிறந்து விளங்கின. திரிகூடராசப்பக் கவிராயரின் குற்றுலக் குறவஞ்சி, மாரிமுத்துப்பிள்ளையின் நொண்டி நாடகம் முதலியன இந்த வகையில் தலைசிறந்தனவாம். மக்கள் தங்களுக்கு அடங்கியவர்கள் வாழ்க்கையில் கொண்ட ஊக்கத்தையும் அன்பையும் இவை தெளிவுறுத்துகின்றன. மேன்மக்கள் வாழ்க்கையில் தோன்றும் குற்றம் குறைகளைக் கூறுவது அருமையே ஆம். ஆனுல் கீழ்மக்கள் வாழ்க்கையில மைத்துக் கூறுவது எளிது. ஆகவே, வசைபாடுவதற்கு

இவை தக்க வழியாக அமைந்தன. உள்ளதனை உள்ள வாறு கூறுவதற்கு இடம் ஏற்பட்டது. ஆதலின் நாடக வளர்ச்சிக்கு இவையே பெரிதும் பயன்பட்டன. பிற்கால நூல்களின் பெருமை வெறுஞ் சொல்லழகேயாம். இக்குறை பாடோ அழகோ பிற்கால நாடகங்களிலும் காணலாம்.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டிலும் கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், "சரபோசிக் குறவஞ்சி"யை இயற்றினர். இப்புலவரும் செம்பாகமாகப் பாடுவதில் வல்லவர். இவர் பாடிய அரசனும் அந்நாளில் சிறந்து வாழ்ந்த தஞ்சை அரசன். இந்த நூல் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் பேராசிரியராம் சாமிநாத ஐயர் வழியே வெளிவந்த .பெருமையைப் பெற்றுள்ளது. அவருடைய முன்னுரை கொண்டு இந்த நூலின் பெருமை களை அறியலாம். முக்கூடற் பள்ளு நாடகமும் சிறந்ததே யாம். மதுரைக் கவிராயர் நொண்டி நாடகம் அப்துல்கரீம் என்ற இஸ்லாமியர் இயற்றியது. இது பலமுறை 19-ம் நூற்றாண்டில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. பிற மதத்தினரும் இந்த வகையான நாடகங்களைக் கையாண்டனர் என்பது இதனால் தெளிவாகும். எனவே, இந்துக்களது இலக்கிய மாக மட்டும் ஒழியாது, நாடகம் தமிழரது பொது இலக்கிய மாகச் சிறந்தது எனலாம். அங்கமுத்துப் புலவர் என்பவர் பொய்கைப் பள்ளு என்பதனை 1891-ல் வெளி யிட்டார். ஆதலின் இந்த நூற்றாண்டு முழுவதிலும் இத்தகைய நாடகங்கள் தமிழ் மக்களின் மனத்தினைக் கவர்ந்துவந்தன எனலாம். இலங்கையும் இதில் ஈடுபட்டது. "நகுமலைக் குறவஞ்சி" என்பதனை அந்த நாட்டு விசுவ நாத சாத்திரியார் இயற்றினர்.

நம் நாட்டுக் கதைகளுக்கு எல்லாம் தத்துவார்த்தம் என்னும் உண்மைப் பொருள் கூறுவது ஒரு வழக்கம். குறவஞ்சி நாடகத்தினை இவ்வாறு பயன்படுத்துவதனை யும் எதிர்பார்த்தல் இயல்பே. எதிர்ப்பார்ப்பதற்கு ஏற்ப முருகேச பண்டிதர் 1875-ல் தத்துவக் குறவஞ்சி

இயற்றினுர். குறவஞ்சி மட்டுமேயல்லாமல் நாடகமே பொதுவாக இந்த வகையிற் பயன்படுவதனையும் காண் கிறேம். 1883-ல் வேலாயுத முதலியார் இயற்றிய ஆருதாரா விலாசம் என்பது யோக சம்பந்தமான தத்துவ நாடகமாகும். 1886-ல் இராமாநுச முதலியார் "காஞ்சி புரம் கருக்கில் அமர்ந்தவர் திருவருள் விலாசம்" என்ற மதவகையிற்பட்டதொரு நாடகம் இயற்றினுர்.

பள்ளர், குறவர் முதலியோர் வாழ்க்கையைப் பின் பற்றி எழுந்த நாடகங்களைக் கண்ட வேறு சில புலவர்கள் பிற கீழ்ச்சாதியாரின் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றி நாடகம் இயற்றினுர்கள். V. G. கோவிந்த கவிராயர் 1899-ல் ஒட்ட நாடகம் இயற்றினுர். இவருக்கு இந்த வழி காட்டியவர் 1874-ல் சோகிகளைப் பின்பற்றிச் சோகி நாடகம் எழுதிய சுப்பராய முதலியாராவர். சாதியைப்பற்றி எழுந்த இந்த நாடகங்களைக் கண்டதும், சாதி பெருமை கூறிவந்த இந்த நூற்றுண்டில் அந்த வகையில் ஒரு நாடகமும் எழுந்தது. "காராளர் கார்காத்த நாடகம்" என்பதனைக் கிருஷ்ண சாமி செட்டியார் 1893-ல் இயற்றினுர். இது கார்காத்த வேளாளரைப்பற்றியதாகக் கர்ணபரம்பரையாக வழங்கிய தனை நாடகமாக்கியதாகும்.

குறவஞ்சி முதலியவாக மேலே விளக்கிய நாடகப் பகுதிகள் பிறவகை நாடகங்களிலும் வரக் காண்கிறேம். "துரோபதைக் குறவஞ்சி" "மின்னெளியாள் குற வஞ்சி" எனப் பல வெளிவந்தன. மார்க்கண்டேயர் நாடகம் முதலியவற்றில் குறத்தி குறம்கூற வருவதும், தோட்டி தனது மனைவியோடு பேசிப்பாடுவதும் வரக் காண்கிறேம். குற்றுலக் குறவஞ்சியில் வரும் பாக்களே இவற்றில் பொன்னேபோலப் போற்றிக் கையாளப்பெறவும் காண்கிறேம். கிருஷ்ண நாடகங்களில் இடையர்களும் காத்தவராயன் நாடகத்தில் சோகியர் முதலியோரும் தம் குடியியல்பை விளக்க வருகின்றனர்.

இப்படியே வாய்வழியாக வழங்கிவரும் நாடோடிக்

கதைகள் பல. இவற்றைக் கடவுள் கூறியன எனப் போற்றுவார் இல்லை. ஆதலின் அவற்றை ஆசிரியர்கள் வேண்டியவாறு படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் பாடுதல் கூடும். இங்குத்தான் நாடக வளர்ச்சிக்கு இடம் உண்டு. தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கும் கதைகள் ஓர் உலகம் எனலாம். இவையோ வேறோர் உலகம் என்றே கூறி விடலாம். கீழ்மக்களுடைய கடவுட் கொள்கையை அறிய இவை சிறந்த வழியாம். இந்த உலகில் புகுந்துலவிய சென்ற நூற்றாண்டைய தமிழ்ப் புலவர்கள் மக்களொடு ஒத்துவாழ்ந்தவர்களாவார்கள். இப்படிப் பலவகையாலும் சிறந்த நாடகங்களை ஆராய்தல் பெரும் பயனளிப்பதாம். சித்திராங்கி கதை தமிழர் மனத்தினைக் கவர்ந்தது போலும். அப்பாவுப்பிள்ளை 1878-ல் "சித்திராங்கி விலாசமும்", பரசுராமகவி 1874-ல் "சித்திராங்கத விலாசமும்" எழுதினார்கள். மதுரைவீரனை வழிபடுவார் உள்ள நாட்டில் "மதுரைவீரன் விலாசம்" நாடகமாக வழங்கிவருவதனைச் சொல்லவேண்டுமா? அழகியசுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய "மதுரை வீரன் விலாசம்" மிகப் பழையது. குட்டி உபாத்தியாயர் 1870-ல் "மதுரை வீர விலாசம்" எனப் புதியது ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டார். ஆரவல்லி நாடகம் இன்று பேசும்படமாக வழங்குகிறது. இந்தக்கதையும் தமிழ் மக்கள் விரும்பியதேயாகும். மீனாக்ஷிசுந்தரதாசர் 1888-ல் ஆரவல்லி சூரவல்லி நாடகம் எழுதினார். பெண்ணை மறக்குடி மங்கையாக வைத்து மறத்தினைப் பாராட்டுவது இல்லாண் முல்லை என்ற துறைப்பாடல்களில் சங்ககாலம் முதல் காணலாம். அல்லியின் கதையும் பவளக்கொடியின் கதையும் ஆரவல்லி கதை போன்றவையே. இவை அர்ச்சுனனோடு தொடர்பினைப் படைத்துக் கதையிற் புகுத்துவனவும் ஆம். பிறநாட்டில் வழங்கும் கதையைத் தமிழ்ப்படுத்தும் வகையில் இதுவும் ஒருவகை. தியாகராயபிள்ளை என்பார், 1893-ல் பவளக் கொடி கதையினை நாடகமாக ஆக்கித்தந்தார். வையாபுரிப்

பிள்ளை எழுதிய நல்லதங்கை நாடகம் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய மற்ருெரு கதையைக் கூத்துநூலாக ஆக்கித் தந்ததாகும்.

காத்தவராயன் நாடகம் முதலியனவும் 19-ம் நூற்ருண்டிலே வழங்கியனவே. இவற்றில் பல 20-ம் நூற்ருண்டில் அச்சில் வெளியாயின. பல வெளியாகாமலே மறைந்தன. ஆயிரக் கணக்கான நாடகங்கள் ஊர்கள் தோறும் வேனிற்கால இரவில் தெருக்கூத்துக்களாகத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் மனத்தினை மகிழ்வித்து வந்திருத்தல் வேண்டும். அச்சான நூல்கள் கிடைப்பது அருமையா யிற்று. 19-ம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் அச்சான நூல்களைப் பதிவுசெய்ய வேண்டும் என்ற சட்டம் இருந்த தில்லை. மர்டாக் (Murdach) என்பவர் அக்காலத்துத் தமிழ் நூல்களில் அச்சாகியவற்றைப்பற்றி ஆராய்ந்து தொகுத்த நூல் ஒன்றுமே இந்த இருள் உலகில் சிறிது ஒளிவீசி நிற்கிறது. பின்னர் அச்சாகிய நூல்கள் சில லண்டன்மா நகரத்துக் காட்சிச்சாலையில் உள்ள நூல் நிலையத்தில் இடம்பெற்றன. அந்த நூல் நிலையப் பட்டி கொண்டு அவற்றை அறியலாம். பதிவு செய்யவேண்டும் என்ற சட்டம் வந்தபின் வெளிவந்தவற்றை அரசியலார் பதிப்பிக்கும் பட்டிகொண்டு அறியலாம். திரு. ப. சம்பந்த முதலியார் அவர்கள் நாடக நூற் பட்டி ஒன்று குறித்து வைத்துள்ளார். சென்னை மயிலாப்பூரில் சோமசுந்திரம் பிள்ளை என்ற தமிழறிஞர் பழந்தமிழ் அச்சு நூல்களைத் தொகுத்துவைத்துள்ளார். பவானந்தர் கழகம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், சரஸ்வதி மஹால் புத்தக நிலையம், அண்ணு மலைப் பல்கலைக்கழக நூல் நிலையம், திரு சம்பந்த முதலியார் அரிதிற்றேடித்தந்த நாடக நூல்களிற் சில கிடைக்கும் சுகுணவிலாச சபையின் நூல் நிலையம், வேலூர் கிருஷ்ண ஐயர் அவர்களின் நூல் நிலையம், அடையாறு நூல் நிலையம் முதலியவற்றை என்னுடைய ஆராய்ச்சி மாணவர்களில் 19-ம் நூற்ருண்டின் இலக்கியங்

களைப்பற்றி ஆராயும் திரு. சதாசிவனாரும் 19-20-ம் நூற்றாண்டின் தமிழ் நாடகங்களை ஆராயும் திரு. அருணாசலனாரும் சென்று நேரிற்கண்டு மேற்கண்ட பட்டிகளோடு ஒப்பிட்டு நூறு நாடகங்கள் 19-ம் நூற்றாண்டில் அச்சானவை எனத் தொகுத்து உதவினார்கள். அவர்கள் ஆராய்ச்சியை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பெறுகிறது. அச்சாகியவற்றில் நமக்குக் கிட்டியவை நூறே ஆயினும் எழுதப்பெற்றவை ஐந்நூற்றிற்கும் குறையாமல் இருக்கலாம்.

வாய்வழியே வழங்கிவந்த கதைகளைப்போல வரலாற்றுக்கதை போன்றவையும் வழங்கிவந்துள்ளன. சோழ விலாசம் என்பது சோழன் கதையைக் கூறுவது. இதனை அப்பாவுபிள்ளை 1898-ல் நாடகமாக எழுதி வெளியிட்டார். தேசிங்கு இராசன் கதை தமிழ்நாட்டிலுள்ள செஞ்சிக் கோட்டையில் வழங்கிய அரசனது கதை. ஆதலின், அக்கதையும் தமிழர் மனத்தினைக் கவர்ந்துள்ளது. மதுரை முத்துக்கவி என்பவர் 1869-ல் தேசிங்குராச விலாசம் என்ற நாடகத்தையும், வீரபத்திர ஐயர் என்பவர் தேசிங்குராச நாடகம் என்பதனையும் இயற்றி வெளியிட்டார்கள். பின்னாளில் வழங்கிய நாலு மந்திரி கதையும் 1872-ல் நாடகமாக வெளிவந்தது. மந்திரி என்ற பெயர்கொண்டு இதனை வரலாற்று நாடகம் என மருளுதல் ஆகாது. இது நாடோடிக் கதையை நாடகமாக எழுதியதே ஆகும்.

இராமாயணக்கதை பாரதக்கதை புராணக்கதை— முதலியனவும் பெரு வழக்கில் இருந்தன. அவையே இல்லாமல் தமிழ் நாட்டில் எழுந்த புராணக்கதைகளும் வழங்கின. திருவிளையாடற்புராணம், தல புராணங்கள் என்பன இத்தகையனவாம். பழைய நாடோடிக்கதைகள் இவ்வாறு மிகப்பழைய காலத்திலேயே புராணங்களிற் புகுந்தன. வரலாற்று வகையைச் சேர்ந்த கதைகள் பெரிய புராணத்தில் வந்துள்ளன. கந்தபுராணம் சைவர்கள் கொண்டாடும் புராணமாகும். வள்ளித்திருமணம்

முதலியன தமிழ்நாட்டுக் கதைகளாகும். கந்தபுராணக் கதைக்கும் இராமாயணக் கதைக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு.

இராமாயணக்கதை இராம நாடகமாக வழங்கிவந்தது. அருணுசலக் கவிராயரின் இராமநாடகம் எத்தனையோ முறை அச்சிடப்பட்டுள்ளது. சீதாகலியாணம் எத்தனை முறை தமிழ்நாட்டில் நடைபெறுகிறது! 1889-ல் சீதா கலியாணம் என்ற நாடகத்தை வேம்பம்மாள் இயற்றினர். பெண்களும் நாடக ஆசிரியர்களாக வரும் காட்சி 19-ம் நூற்றுண்டில் இவ்வாறு தோன்றுகிறது. "குசலவ நாடகம்" இராமாயணம் பிறந்த வரலாற்றினைக் கூறுவது. இதனை 1873-ல் வேங்கடாசல முதலியார் இயற்றினர். குசலவ நாடகம் எனப் பழையதொரு நாடகம் உண்டு.

இராமாயணத்திற்கு அடுத்துப் பாரதம் எங்கும் ஏதேதோ வடிவிலே வழங்கி வருகிறது. 19-ம் நூற்றுண்டில் நாடக இலக்கியம் இயற்றியவர்களில் பெயர்பெற்ற இராமச்சந்திர கவிராயர் "பாரத விலாசம்" இயற்றியுள்ளார். அதுவே அந்த நாளைய நாடகங்களில் தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இன்றும் விளங்குகிறது எனலாம். அப்பெரியார் சூது, துகில் உரிதல், நச்சுப் பொய்கை முதலிய பகுதிகளை நாடகமாக்கி உள்ளனர். இராமநாடகக் கீர்த்தனைப்போலப் பாரதநாடகக் கீர்த்தனையும் சென்னையில் வாழ்ந்த சிங்கார முதலியார் ஆதரவில் வெளிவந்தது. வேலாயுதப் புலவர் என்பவரும் பாரத விலாசம் எழுதியுள்ளார். அர்ச்சுனன் தவசு, நச்சுப் பொய்கை முதலிய பாரதக் கதைப் பகுதிகள் இதிலும் நாடகமாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. 1881-ல் சரவண பண்டிதர் பாரத விலாசம் எனப் பெயர்வைத்துத் துகிலுரிதல் பகுதியை நாடகமாக்கினர். சபாபதி முதலியார் பாரதகாப்பியம் என்பதனை இயற்றினர். 1882-ல் இராமாநுச சுவாமிகள் ஸ்ரீ மகா பாரத விலாசம் எனப் பெரிய பெயருடன் ஒரு நாடகம் வெளியிட்டார்.

அரக்குமாளிகை என்ற நாடகம் பழையதாக வழங்கி வந்துள்ளது என மர்டாக் என்பார் தெரிவிக்கின்றார். 1889-ல் கிருஷ்ணாப்பிள்ளை என்பார் 18-ம் போர் நாடகம் வெளியிட்டார். 1891-ல் இரத்தினசபாபதி முதலியார் துரௌபதி துகிலுரிதல் நாடகம் வெளியிட்டார். 1890-ல் வெளிவந்த தர்மபுத்திரர் நாடகம் என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் சுவாமிநாத முதலியார் இயற்றியது. பிறபகுதிகளை நாடகமாக்கும் முயற்சியில் பிறரும் ஈடுபட்டனர். சயிந்தவ நாடக அலங்காரம் என்பது கிருஷ்ணப்பிள்ளை என்பவர் 1895-ல் இயற்றியதாம். 1897-ல் கன்னைய நாயுடு கீசக விலாசம் என்பதனை இயற்றினார். பாண்டவர்கள் கலியுகம் பிறந்ததும் வைகுந்தம்போகும் கதையினைக் கலியாண சுப்பிரமணிய ஐயர் தரும நாடகம் என 1889-ல் எழுதினார். சிறு சிறு பகுதிகளையும் நாடகமாக ஒட்டிக்காட்டும் வன்மை இவ்வாறு பெருகிவரக் காண்கிறோம்.

பாரதத்தினில் வரும் கிளைக்கதைகள் முன்னெல்லாம் காப்பியமாக வந்தவை. இப்போது 19-ம் நூற்றாண்டில் நாடகமாக வரக் காண்கிறோம். நளன்கதை சிலப்பதிகாரம் தொட்டு தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவரும் கதை. நளவெண்பாவையும் நைடதத்தினையும் தமிழ்நாடு கற்றுக்களித்த தன்றோ? அரிச்சந்திரன் கதையோ அரிச்சந்திர புராணம் வெளிவந்தது முதல் பலர் மனத்தினையும் உருக்கி வருகிறது. சகுந்தலை வரலாறு இந்தியரது பெருமை பெற்ற நாடகம் எனக் காளிதாசர் வழியே உலகம் பாராட்டுவதொன்றாகும். இவையனைத்தும் தமிழ் நாடகங்களாக வெளிவந்தன. இராமச்சந்திர கவிராயர் சகுந்தலை விலாசம் எழுதியுள்ளார். லக்ஷ்மி அம்மாளும் 1887-ல் சகுந்தலை விலாசம் எழுதியுள்ளனர். நாடக ஆசிரியராக விளங்கும் இரண்டாவது பெண்மணியாவர் இவர். நளன் கதையை நோக்கினால் 1871-ல் கிருஷ்ணப்பிள்ளை தமயந்தி நாடகம் எழுதியிருக்கக் காண்கிறோம். 1877-லும் இது பதிப்பிக்கப்பெற்றது. அண்ணாசாமி முதலியார் எழுதிய

நள விலாசம் மிகப் பழையதாகும். 1887-ல் தாமோதர முதலியார் நளவிலாசம் எழுதினுர். கிருஷ்ணசாமிப் பிள்ளை நளநாடகம் என்பதனை 1876-ல் வெளியிட்டார். இது கிருஷ்ணப்பிள்ளை எழுதிய நளநாடகத்தின் வேறு பெயரோ அல்லது புது நூலோ என்பது தெரியவில்லை.

வீரச்சுவைக்கு இரணியன் கதைபோல, அவலச் சுவைக்கு அரிச்சந்திரன் கதை 19-ம் நூற்றுண்டில் மிகப் பழக்கத்தில் இருந்தது எனலாம். 1883-ல் சத்தியபாஷா ஹரிச்சந்திர விலாசம் என அப்பாவுபிள்ளை எழுதியது வெளியாகியது. 1895-ல் பத்ரசாமி செட்டியார் அரிச்சந்திர நாடகம் ஒன்று வெளியிட்டார். 1874-ல் அரிச்சந்திர விலாசம் என்பதனை வேங்கடராம உபாத்தியாயர் எழுதினுர். அரங்கப்பிள்ளை கவிராயர் இயற்றிய அரிச்சந்திர விலாசம் 1875-ல் வெளியாயது. வரதராசலு நாயுடு 1875-ல் அரிச்சந்திர நாடகம் இயற்றினுர். நரசிம்ம நாயுடு இயற்றிய அரிச்சந்திர நாடகமும் அப்போது அச்சாகியது.

தமிழ்நாடு கற்பினையே கடவுளாகப் போற்றுவது. சிலப்பதிகாரம் அன்றே தமிழரது தலைசிறந்த காவியம். சாவித்திரியின் கதையும் கற்பின் பெருமையைப் பேசுவதேயாம். 1886-ல் கோவிந்தசாமி ராவ் என்பாரது சாவித்திரி நாடகம் அச்சாகியது. 1890-ல் சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் சாவித்திரி நாடகம் ஒன்று எழுதி மலையாள எழுத்தில் வெளியிட்டார். ஈதொரு வியப்பேயாம். இந்த நாளைய தமிழ் நாடகங்கள் மலையாள தேசத்திலும் தெலுங்கு தேசத்திலும் தமிழர் வாழ்ந்ததாலோ, தமிழ் நாடகம் சிறந்த தாலோ, தெலுங்கெழுத்திலும் மலையாள எழுத்திலும் அச்சிட்டு வழங்கப்பெறக் காண்கிறேம். இந்தச் சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் எழுதிய சாவித்திரி நாடகமும் மீனுக்ஷி நாடகமும் தமிழ் மொழியேயாயினும் மலையாள எழுத்தில் வெளியானவை. இந்திர சபா, நூதன பத்மினி சபா, பெரிய இந்திர சபா என்பன தமிழ்மொழியேயாயினும் தெலுங்கு எழுத்தில் அச்சிடப்பெற்றன.

பாரதத்தில் வரும் சந்தனு, ஊர்வசியை மணந்து கொள்வதனை இந்திரசபா என்ற புதுவகை நாடகமாக அப்பாவுப்பிள்ளை 1886-ல் எழுதி வெளியிட்டார். இந்திரனது சபையில் ஊர்வசி நடனம் நிகழுவதால் இந்தப் பெயர் பொருத்தமேயாம் என முன்னுரையில் அப்பெரியார் கண்டுள்ளார். இந்த நூல்தான் சபா என்ற பெயரோடு முதல்முதல் வெளிவந்தது. நாடகங்களில் நடனமாடு வதும் பெருவழக்காகியது. நடனகலையில் தமிழரின் ஊக்கம் வளர்ந்துவருவதனை இது குறிக்கின்றது எனலாம். தெருக்கூத்தாகவன்றி மேடைமேல் நாடகங்கள் ஆடவந்த மையும் இதனுல் விளங்குகிறது எனலாம். சபா என்ற பெயரோடு பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளமையால் முதல் முதல் இந்தப் பெயருடன் தோன்றிய இந்த நூல் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது என்பது வெளிப்படை.

புரூரவச்சக்கரவர்த்தியின் கதை புரூரவ வெண்பா என்ற தமிழ்க்காப்பியமாக வெளிவந்துள்ளமையால் தமிழ் உள்ளத்தினைக் கவர்ந்த இக்கதை 1897-ல் V. G. இராமச் சந்திரப் புலவர் வாயிலாகப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தி நாடகம் என்ற வடிவில் வெளிவந்துள்ளது.

வைணவர் போற்றும் கடவுளாகிய கண்ணன் வரலாறு வருவதால் பாரதம் அவர்களிடையே சிறந்து விளங்கு கிறது. பாகவதமோ திருமாலின் கதையினையே கூறுவது. வைணவர்கள் இதனைத் தம் கண்ணேபோலப் பாராட்டு வார்கள். கண்ணன் திருவிளையாடல்களில் சிலவற்றைச் சலக்கிரீடை என்ற நாடகமாக 1881-ல் ஒருவர் எழுதினுர். 1890-ல் வேங்கடராம ஐயர் கிருஷ்ண நாடகம் இயற்றினுர். ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் என்பவர் 1897-ல் கிருஷ்ணகோபிகா விலாசம் என்ற நாடகத்தினை வெளியிட்டார். கோபால விலாசம் என்பது 19-ம் நூற்ருண்டில் தோன்றிய மிகப் பழைய நாடகம். குசேலோபாக்கியானம் தோன்றியது இந்த நூற்ருண்டில்தான் என்பதனை நினைவில் வைத்துக் கொண்டால் குசேலனுர் கதை நாடகமாக வழங்கவருவதனை

எவரும் எதிர்பார்ப்பர். 1876-ல் குசேல விலாசம் சேஷகிரி ஐயரால் இயற்றப்பெற்றது. கண்ணன் வரலாற்றைக் கூறும் தசமஸ்கந்தத்தையே லக்ஷமம்மாள் 1887-ல் நாடக மாக எழுதியுள்ளனர். இவ்வாறு இந்த அம்மையாரும் வேம்பம்மாளும் நாடக ஆசிரியர்களாக விளங்கும் நற் காட்சியைக் காண்கின்ருேம். வாணுசுரனைக் காக்கவந்த சிவனும் பிள்ளையும் கண்ணனுக் கெதிர் தோற்ருேடுகின்ற கதை திருமாலின் பெருமை கூறுவதாக வைணவருக்கு மிகமிக இனிக்கும். வாணுசுர நாடகம் என்பதனை மிகப் பெரிய நாடகமாக அப்பண்ண நாயகர் விரித்து எழுதி யுள்ளார். இதுவும் பலமுறை பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

திருமாலின் மற்றைய பிறப்புக்களில் நிகழ்ந்த வரலாறு களும் பாகவதத்தில் உள்ளன. துருவன் கதையும், பிரகலாதன் கதையும் கசேந்திரன் கதையும் பதுமாசுரன் கதையும் தமிழ் நாட்டில் மிகப் பெருவழக்காய் உள்ளவை. பத்மாசுர நாடகம் சிவபெருமானினும் திருமாலின் சூழ்ச்சியே சிறந்ததெனக் காட்டுவதாதலின் வைணவர்கள் பாராட்டுவதேயாம். இது 19-வது நூற்ருண்டின் முற்பகுதி யிலே வழங்கிவந்தது. துருவதாச சரித்திரம் என்பதனை, 1869-ல் குருசாமிதாசர் இயற்றினுர். 1874-ல் வேங்கடாசல முதலியார், கசேந்திர மோக்ஷ நாடகத்தினை வெளியிட்டார். கசேந்திர மோக்ஷத்தோரா என்பதொன்றும் வெளிவந்தது. இதனை 1898-ல் முத்துலிங்க தேசிகர் இயற்றி வெளி யிட்டார்.

தோஹ்ரா என்பது மராட்டிய மன்னர் தஞ்சையில் ஆளவந்தபோது தமிழ் நாட்டிற் புகுந்த இசைப்பாட்டு வகையாம். தரு என்பதும் இத்தகையதே. பின்னேர் இசைப்பாட்டினை எல்லாம் தரு என்று வழங்கத்தொடங் கினர். தோடயம் என்பது வடமொழிப் பாட்டுவகையைச் சேர்ந்தது. தெலுங்கு அரசர்களும் தமிழ் நாட்டை ஆண்டதோடு, பல தெலுங்கர்களும் தமிழ் நாட்டிற் குடி புகுந்தமையால் *சீச பத்தியம்*, த்விபதம் என்ற தெலுங்குப்

பாட்டுவகைகளும் தமிழிற் புகுந்தன. சீச பத்தியம் சிங்கார பத்தியம் என்றும் போற்றப்பெற்றது. பிற மொழிப் பாட்டினைப் பின்பற்றத் தொடங்கியோர் அவற்றின் இலக்கணத்தினை முற்றமுடியக் கையாண்டனர் எனச் சொல்லுவதற்கு இல்லை.

இரணியன் கதையைப்பற்றிப் பல நாடகங்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் இராமச்சந்திர கவிராயர் இயற்றிய இரணிய நாடகமும் குமாரசாமி உபாத்தியாயர் இயற்றிய ஹிரணிய விலாசமும் பலரும் புகழ்வன. முன்னது பழையது. பின்னது புதியது. பின்னதில் புதிய வகையான உருப்படிகள் உண்டு. 1888-ல் இரணிய நாடகம் ஒன்றனை லோகநாதமுதலியார் சோமசுந்தர முதலியார் முதலோர் வெளியிட்டனர். பிரஹலாத விலாசம் என்பதனை அரங்கநாத கவிராயர் இயற்றியுள்ளார். இதுவும் 19-ம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் வழங்கிவந்தது என மர்டாக் நூலிலிருந்து அறிகிருேம். இது பலமுறை அச்சிடப்பட்டது. 1890-ல் வேம்பு ஐயர் பிரகலாத சரித்திரம் இயற்றினுர். அதே ஆண்டில் வேம்பம்மாள் என்னும் பெண்மணி பிரகலாத சரித்திரம் என்ற நாடகத்தினை எழுதி வெளியிட்டார். இவற்றினை எல்லாம் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் இந்த நூற்ருண்டின் நாடக வளர்ச்சியின் இயல்பு ஒரு சிறிது புலனுகும்.

நோன்பு நோற்பதும் தமிழரது மரபாகிவிட்டது. பலவகை நோன்புகளினுல் நேரும் பயன்களை வற்புறுத்தும் கதைகள் பல. சிவராத்திரி நோன்பு, ஏகாதசி நோன்பு என்பன தலைசிறந்தன. ஏகாதசி வைணவருக்கு உகந்தது. அதன் பெருமையை விளக்க ருக்மாங்கதன் கதையை வைணவர்கள் பாராட்டிவந்தார்கள். இந்தக் கதையை வீராசாமி உபாத்தியாயர் 1896-ல் தர்மாங்கத விலாசம் என்றும் சுப்பராய முதலியார் 1887-ல் ருக்மாங்கத விலாசம் என்றும் 1895-ல் நாராயணசாமிப்பிள்ளை என்பவர் ருக்மாங்கத விலாசம் என்றும் 1871-ல் மணவாள ராமானுஜ

தாசர் என்பவர் ருக்மாங்கத சரித்திரம் என்றும் நாடகமாக இயற்றினுர்கள். சிவராத்திரியின் பெருமையைச் சைவர் கொண்டாடுவது இயல்பு. சிவராத்திரி புராணம் என்று ஒரு நூலும் உண்டு. வேலாயுத கவி என்பார் 1876-ல் சிவ ராத்திரி நாடகம் இயற்றினர். இந்தக் கதையினையே 1896-ல் நாராயணசாமிப்பிள்ளை இந்திர சங்கம் சபை என்ற நாடகமாக வெளியிட்டனர். நாடகங்களுக்குச் சபை என்று பெயரிடுவது 19-ம் நூற்ருண்டின் கடைசி ஆண்டு களில் நாம் காணும் காட்சியாகும். இந்திர சபா, பத்மினி சபா, நூதன பவழேந்திரசபா, நூதன பத்மினி சபா, பெரிய இந்திர சபா என்ற நாடகங்களைக் காண்க.

சைவர்கள் பாராட்டும் இராமாயணம் ஒன்று இல்லை. சிவன் பிறந்த வரலாறெனப் பாராட்டுவதற்கு ஒன்று இல்லாமையால் அடியார்களது பிறப்பு வளர்ப்பிலேயே ஈடுபடுவது இயல்பாகிவிட்டது. பெரிய புராணம் இத்தகைய பெருங்காப்பியமாக விளங்குகிறது. சிறுத்தொண்ட நாயனுர் விலாசம் என்பதனை மூன்று புலவர்கள் நாடகமாக இயற்றினுர்கள். பரசுராம கவிராயர் ஒருவர், மற்ருெருவர் சாம்பசிவப் பிள்ளை, மூன்ருமவர் நாராயணசாமி நாயுடு (1887). வேங்கடாசலம் பிள்ளை 1875-ல் திருநீலகண்ட நாயனுர் விலாசம் எழுதினுர். நால்வர் முதலிகள் கதையில் மாணிக்க வாசகர் வரலாற்றினைக் குப்புசுவாமி கிராமணி யார் 1876-ல் மாணிக்கவாசக சுவாமி விலாசம் என வெளி யிட்டார். ஞானசம்பந்தர் வரலாற்றில் ஒரு பகுதியாகிய அங்கம் பூம்பாவை விலாசம் என்பதனை நாடகமாக ஆறுமுக முதலியார் இயற்றினுர். கதையின் ஒரு பகுதி யினையும் நாடகமாக இயற்றும் திறம் இவ்வாறு வளர்ந்து வரக்காண்கிருேம்.

பெரிய புராணத்திற்கு அடுத்தாற்போலச் சைவமக்கள் பாராட்டுவது சிவபெருமானுரின் திருவிளையாடல்களைக் கூறும் திருவிளையாடற் புராணமேயாம். மீனுக்ஷி திரு மணம் தமிழர் மனத்தினைக் கொள்ளைகொண்டுள்ளது.

மதுரை மீனுக்ஷியம்மன் நாடகம் என்பதனைச் சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் 1890-ல் இயற்றிய மீனுக்ஷிநாடகம் மலையாள எழுத்தில் வெளியானமையை முன்னரே குறித்தோம். திருவிளையாடல் நாடகம் என்ற ஒன்றனை 1791-ல் பிறந்த கிருஷ்ண பாரதியார் எழுதினர். அதனை முத்து ஐயர் 1899-ல் வெளியிட்டார். திருவிளையாடற் புராணம் பழைய தமிழ் நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவதாதலின் இவை பெரு வழக்காய் இருத்தல் இயல்பே.

வடமொழித் தொடர்புடையனவாக வழங்கும் சிவ கதைகள் அனைத்தும் கந்த புராணத்தில் உள்ளன என்றே சைவர் கூறிக்கொள்வது வழக்கம். முருகன் தமிழ்க் கடவுள். வள்ளியம்மை வரலாற்றினைத் தமிழர் மறப்ப தில்லை. 1875-ல் முத்துவீரக் கவிராயர் இயற்றிய வள்ளி யம்மை நாடகம் வெளிவந்தது. முத்தைய விலாசம் அல்லது வள்ளியம்மை விலாசம் என மற்றொன்று 1875-ல் பதிக்கப்பெற்றது.

முருகப்பெருமான் கதையேயன்றிப் பிற கதைகளும் கந்த புராணத்தில் வரும் எனக் கண்டோம். தாருகவனக் கதை சைவப்பெரியோர் கண்ட அகப்பொருள் வரலாறு. கோபிகளும் கண்ணனும் விளையாடும் விளையாட்டினை இது நினைப்பூட்டும். உயிர்களும் கடவுளும் அன்பினால் பிணைக்கப்பெற்றுள்ளன என்ற உண்மையை இக்கதை விளக்கும் என்று கூறுவோரும் உளர். தாருக வன விலாசம் என்ற நாடம் இராமச்சந்திர கவிராயர் இயற்றியது. மன்மதனைச் சிவபெருமான் எரித்த கதையை வேனில் விழாவாக ஊர்தோறும் தமிழ்மக்கள் ஒவ்வோராண்டும் கொண்டாடி வருகின்றனர்கள். இப்போது மன்மதனைப் போல ஆடுவதுவே அந்த விழா. இந்தக் கதையினைப் பலரும் நாடகமாக ஆக்கித் தந்துள்ளமை வியப்பன்று. ஒவ்வோர் ஊரிலும் ஒவ்வொரு நாடகம் எழுதப்பெற்றிருக்க லாம். சங்கரகிருஷ்ண முதலியார் எழுதிய மன்மத விலாசம் பழையது. 1871-ல் திருமலை தாசர் மன்மத நாடகம்

இயற்றினுர். 1882-ல் தாண்டவராய முதலியார் மன்மத விலாசம் என்ற நாடகத்தை வெளியிட்டார். பதுமாசுர நாடகத்தைப்பற்றி முன்னரே கூறிஞேம்.

கந்த புராணத்தில் வரும் மார்க்கண்டன் கதையும் "கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்" எனப் பாடிய திருவள்ளுவர் காலம் முதல் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவரும் கதையாகும். 1868-ல் வேங்கடராம ஐயர் மார்க்கண்டேய விலாசம் இயற்றினுர். 1870-ல் நரசிம்ம ஐயர் மார்க்கண்டேய நாடகம் இயற்றினுர். இந்த நாடகம் இந்தக் கதையை மிகவிரிவாக விரித்து எழுதியது. இந்த நாடகத்தையே மேலும் விரித்துப் பலர் ஆடிவருகின்றனர். 1875-ல் வரதராஜ ஐயர் மார்க்கண்ட நாடக அலங்காரம் எழுதி வெளியிட்டார். நாடக அலங்காரம் என்ற புதுப் பெயர் இந்தக் காலத்தில் வழங்கியதனை இது காட்டுகிறது. அலங்காரம் நிறைந்ததாக நாடகம் விளங்கும் என ஆசிரியர் கருதியதால் இந்தப்பெயர் புனைந்தனர் போலும். 1876-ல் கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் மார்க்கண்டேய நாடகம் இயற்றினுர். 1879-ல் சுப்பிரமணிய ஐயர் மார்க்கண்டேய விலாசம் இயற்றினுர். மார்க்கண்ட விலாசம் என ஒரு நர்டகம் 19-ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் வழங்கியது என மர்டாக் நூலின் வழியே அறிகிருேம்.

இவை அன்றி ஊருக்கு ஊர் ஒவ்வொரு தல புராணம் இருந்தது. அப்புராணங்களில் வரும் கதைகளையும் அங்கங்கே நாடகமாக நடித்துவந்திருப்பர். இவற்றில் சில பிற இடங்களிலும் வழங்கலாயின. திருவண்ணு மலையைப்பற்றி எழுந்த அருணுசல புராணத்தில் வல்லாள மகாராசன் கதை ஒன்று உண்டு. அதனை 1896-ல் ஸ்ரீ வல்லபதேவர் சரித்திரம் என்ற நாடகமாக வீராசாமி உபாத்தியாயர் எழுதினுர். உபாத்தியாயர் என்ற பட்டத்தோடு பலர் நாடகம் எழுதக் காண்கிருேம். இவர்கள் அனைவரும் ஊர்களில் தெருப்பள்ளிக்கூடம் நடத்தித் தமிழையும் கல்வியையும் வளர்த்தவர்கள் ஆவார்கள்.

இவர்கள் அந்த நாளில் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாக இருந்தது வியப்பன்று. ஆகையால் இந்தத் தமிழறிந்த மக்கள் தலையில் தமிழ் நாடகத்தை வளர்க்கும் சுமையும் விழுந்தது. விழுந்ததும் வியப்பன்று. இவர்களில் பலர் கணக்குப்பிள்ளைகளாக இருந்து பெயரளவில் இல்லா விடினும் உண்மையில் ஊரின் தலைவராக விளங்கி வந்தார்கள் எனலாம்.

பழைய கதைகளில் வருவோரைப்பற்றி புதிய கதை களைப் படைத்து நாடகம் எழுதவும் 19-ம் நூற்றாண்டு தொடங்கியது. லக்ஷ்மீபிரிய விலாசம் என்பதனைச் சோம சுந்தரம் என்பவர் 1874-ல் வெளியிட்டார். இலக்குமியின் திருவிளையாடலைப் புலவர் தம் மனம் போனபடி கூறு கின்றார். நல்ல கூட்டத்தில் படிக்கத்தகாத சில பகுதிகளும் இதிலுண்டு. இந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுந்த நாடகங்கள் எல்லாம் இத்தகைய குற்றத்திற்கு ஆளானவை யேயாம். இவற்றினைப் பார்க்கவந்து கண்டுகளிப்பவரின் இழிதகையான சுவையுணர்வினையே இந்த நிலை விளக்கு கிறது எனலாம்.

இவ்வளவும் இந்து மதத்தினர் பாராட்டும் நாடகங் களாகும். மதத்தொடர்புடையன என்பதனை மறந்து மற்றைய தமிழரும் வெறுங்கதைகள் என்று நோக்கிக் கண்டுகளித்தனர். தமிழ இஸ்லாமியர் அப்பாசு நாடகம் என்பதனையும், அல்லிபாதுஷா நாடகம் என்பதனையும் பாராட்டிவந்தனர். உயர்ந்த நடையில் எழுதப் பெறு விடினும் பல இடையூறுகளிலிருந்து தப்புவது கதையில் ஒரு சுவையைத் தருகின்றது. குடி விலக்கு, நல்லொழுக்கம் முதலிய அறம் வெளிப்படுவதால் நல்ல படிப்பினைக்கொரு வழியாகவும் விளங்குகின்றன. அப்பாசு நாடகம் எழுதி யவர் மகமது இப்ராஹிம் என்பவர். 1873-ல் இந்த நூல் அச்சில் வரக் காண்கிறோம். அல்லிபாதுஷா நாடகம் எழுதியவர் வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர். 1870-ல் இது அச்சாகியது. புலவர்களும் பொது மக்களுக்கு நன்கு

விளங்கும் பேச்சு நடையில் எழுதுவது 19-ம் நூற்ருண்டின் நாடகங்களில் சிறந்து விளங்கக் காண்கிருேம்.

கிறிஸ்தவர்களது மதத்தொடர்பு பெற்ற நாடகங்களும் வெளிவரலாயின. வேதநாயக சாத்திரியார் ஞானத்தச்சன் நாடகம் என்பதனைப் பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியிலேயே எழுதி வெளியிட்டார். இது தத்துவப் பொருளை உள்ளுறையாகக் கொண்டதாகும். ''வேதசாட்சியாகிய தேவசகாயம் பிள்ளை வாசகப்பா'' என்பதனை முத்தைய புலவர் இயற்றினுர். இது புனித வாழ்வு வாழ்ந்து தம் கொள்கையை விட்டுக்கொடாது உயிரையே தந்த சிறந்த கிறிஸ்தவரின் வாழ்க்கையையே நாடகமாக எழுதியதாகும். உள்ளதனை உள்ளவாறு உரைக்கும் உண்மை நாடகம் இந்த வகையாகப் பரவி வருவதனையும் காண்கிருேம்.

வாசகப்பா என்று பெயர் ஒன்று வழங்கியதும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கதாம். இரணிய விலாசமும் இரணிய வாசகப்பா என வழங்கியது உண்டு. இந்தப்பெயர் இலங்கையில் பெருவழக்காக வழங்கியது எனலாம். அருணுசலக் கவிராயர் எழுதிய இராம நாடகம் முழுதும் இசைப் பாட்டாம். கீர்த்தனையாக அமைந்தது. பாட்டினை அறிய முடியாத அவ்வளவு அறியாமையில் மக்கள் வாடிய காலத்தில் பாட்டின் கருத்தினை உரை நடையில் கூற வேண்டுவதும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாயிற்று. வாசகம் என்பது உரைநடை. பா என்பது பாட்டு. சம்பு நாடகம் என வடமொழியில் வழங்குவதனை இந்தப்பெயர் நினைப்பூட்டுகிறது. பாட்டும் வாசகமுமாக வருவதே வாசகப்பா நாடகமாம். இது நிற்க.

கிறிஸ்தவர்களிடையே வழங்கிய அடியார்கள் வரலாற்றினையும் சிலர் நாடகமாக எழுதி வழங்கினர். 1889-ல் ஞான சௌந்திரியம்மாள் நாடகம் என்பதனை முத்து நாயகர் இயற்றித் தந்தார். இந்த நாடகம் கிறிஸ்தவர்கள் கொண்டாடிப் பாராட்டும் நாடகமாக இன்றும் விளங்கு

கிறது. அர்ச்சிய எஸ்தாக்கியர் நாடகம் என்பதனை 1890-ல் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எழுதினார். 1895-ல் ஞானப்பிரகாசப் பிள்ளை இக்கதையினையே வேறொரு நாடகமாக இயற்றினார். விவிலியக்கதைகளும் நாடகத்திற்கு இடமளித்தன. பங்கு பிரித்து எடுத்துச்சென்ற பெருஞ்செலவாளிப் பிள்ளை திரும்பித் தந்தையிடம் வெறுங்கையோடு வந்தபோது அந்தத் தந்தை அவனை விருந்தோடு வரவேற்ற அன்பின் கதை விவிலியத்தில் உள்ளது. அதனை மரியதாசர் 1898-ல் நாடகமாக எழுதி வெளியிட்டார்.

இத்துணையும் பழைய அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த நாடகங்களாகும். புதுமையாக எழுந்தவற்றை ஆராய்வதற்கு முன்னாகப் பிறமொழிகளிற் பழமையாக வழங்கியன தமிழிற் புகுந்த வரலாற்றையும் ஆராய்வது பொருத்தமாகும். வடமொழியில் வழங்கும் மாலதி மாதவம் என்ற காளிதாச நாடகம் தமிழில் வந்தது.

மேனாட்டுக் கல்வி பரவி வந்ததன் பயனாக ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களும் மேனாட்டுப் பிற நாடகங்களும் தமிழில் வெளிவரும் காட்சி 19-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றுகிறது. 1876-ல் வேணுகோபாலாச்சாரியார் முதன்முதலாக ஷேக்ஸ்பியரது வெனிஸ் வணிகன் என்ற நாடகத்தினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்தார். வேனிற்காலத்து நள்ளிருட் கனவு என்ற நாடகத்தினை நாராயணசாமிப்பிள்ளை 1894-ல் மொழி பெயர்த்தார். சிம்பலைன் என்ற நாடகத்தினை 1897-ல் சரசலோசன செட்டியார் மொழி பெயர்த்துதவினார். ஆங்கிலப்பெயரை மாற்றித் தமிழ்ப்பெயராக்கிவிட்டார். தமிழ்மணங்கமழச்செய்யும் முயற்சியில் இதுவும் ஒன்று. இந்த நாடகத்திற்கு இவர் கொடுத்த தமிழ்ப்பெயர் சரசாங்கி நாடகம் என்பதாம். ஆங்கிலத்தில் அமைந்த பெயர் தலைவனதாகும். இங்கு அமைந்த தமிழ்ப்பெயர் தலைவியதாகும். தலைவியின் பெயரை நாடகங்கட்கு அமைக்கும் மனப்பான்மை பரவிவருவதனை இது சுட்டும். தாங்கள் கல்லூரியில் கற்ற நாடகம் தங்கள் உள்ளத்தினைக் கொள்ளை

கொண்டது கண்டு அதனைத் தமிழாக்கி இவ்வாறு இவர்கள் மீட்டுக்கொண்டார்கள் போலும். வொரோனு நகரத்து இருகனவான்கள் என்ற நாடகத்தினை 1389-ல் இராமசுவாமி ஐயங்கார் மொழி பெயர்த்துச் சுகுணசேகரர் என்ற பெயருடன் வெளியிட்டனர்.

மேனுட்டுப் பிற நாடகங்களில் மோலியேர் என்ற பிரஞ்சு நாடகப்பேராசிரியர் எழுதிய ''லோபி'' என்ற நாடகத்தினை 1898-ல் ஐயாசாமி முதலியார் தமிழாக்கினர். 1894-ம் ஆண்டு சாபக்லீஸ் (Sophecles) என்ற கிரேக்க ஆசிரியரின் இரண்டு நாடகங்களைத் தமிழில் வெளியிட்டருளியது. நாராயணசாமிப்பிள்ளை எழுதிய மங்களவல்லி நாடகம் ஒன்று. இரண்டாவது இலக்குமணப்பிள்ளை எழுதிய லீல நாடகமாகும். பிள்ளையவர்கள் பாவாணராகவும் இசைவாணராகவும் இன்றும் சிறந்து விளங்குகிருர்கள். பாவிலேயே இந்த நாடகம் அமைந்தது. நாடக மேடையில் நடிப்பதற்கின்றித் தனியே படிப்பதற்கு உதவும் நாடகங்கள் இவ்வாறு வெளிவரத் தொடங்கின.

இதுவரை கூறிவந்த வேரிலிருந்தும் அடிமரத்திலிருந்துமே புதிய நாடகங்கள் கிளைக்கலாயின. பொதுவியல் நாடகங்கள் சமுதாயக் கேட்டினை விளக்கும் இயல்பு வாய்ந்தன எனக் கண்டோம். சீர்திருத்த நாடகம் எனத்தக்க வகையில் சமுதாய நாடகங்கள் புத்தம் புதிய வழியாகப் பழைய நாளையிலேயே தோன்றின. மாரிமுத்தாப் பிள்ளை யவர்கள் 18-ம் நூற்ருண்டிலேயே நீதி நாடகம் இயற்றியுள்ளார். 19-ம் நூற்ருண்டில் காசிவிசுவநாத முதலியார் இந்த வகையில் தலைசிறந்தவர் எனலாம். பிரம சமாசத்தைச் சேர்ந்து சீர்திருத்தக் கொள்கைகளைப் பரப்ப வேண்டும் என்று வாழ்ந்த இவருடைய நாடகங்களில் இத்தகைய புதிய மணம் வீசக் காண்கிருேம். தாசில்தார் விலாசம் மேலானேர் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காண்பிப்பது. 19-ம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதி நூல்களைத் தொகுத்துத்தந்த மர்டாக் இதனைக் குறிப்பிடுகிருர்.

தாசிகள் வலையில் செல்வர்கள் சிக்குவதனை டம்பாச்சாரி விலாசம் என எழுதி விளக்கினர். டம்பாச்சாரி எனப் பெயர்பெற்ற செல்வர் சென்னைச் சிந்தாதரிப்பேட்டையில் வாழ்ந்தார். டம்பாச்சாரியார் வீடு என ஒன்று இன்றும் அங்குக் காட்டப்பெறுகிறது. இதனுள் இடக்கர்ச் சொல்லும் இழி வழக்கும் மிகுந்துள்ளதனால் மறு பதிப்பில் அவற்றை நீக்கி அச்சிட்டனர். காலத்தினைப்போக்க வேறு வழி இல்லாமையால் பல செல்வர்கள் பரத்தையர்க் கடியராய் வாழ்ந்தமையை இது விளக்குகிறது. இழி வழக்கில் ஈடு பட்ட பொதுமக்களின் மனப்பான்மையும் தெளிவாகிறது. கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூத்தாடிச்சி நடிப்பு என மற்றொரு நூலும் இதே வகையில் எழுதினர். இந்து மதத்திற் புகுந்த குருட்டு வழக்கங்களை எள்ளி நகையாடிக் கிறிஸ்த வர்களையும் ஏசிப்பேசிப் பிரமசமாசக் கொள்கைகளை நிலைநாட்டுவதே நோக்கமாகப் பிரமசமாச நாடகம் ஒன்றும் எழுதினர். சமுதாய சீர்திருத்த நோக்கத்துடன் 1900-ல் ஆத்மாநந்த பாகவதர் என்பார் கலியாண நாடகம் என்பதொன்று எழுதி வெளியிட்டார். இது இந்துக் களிடையே வழங்கும் கலியாண வழக்கங்களை நகையாடித் திருத்த முற்பட்டது.

நாடகத்திற்காக நாடகம் என்பது போகச் சீர்திருத்தம் முதலிய நோக்கமே உயிராக நாடகங்கள் தோன்றலாயின. இந்நாளைய ருஷிய நாட்டு நாடகங்களின் பேரியல்பு இங்குச் சிறிது தலைகாட்டுகிறது எனலாம். "அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயன்" எனக் கருதிய தமிழர்க்கு இது புதியதும் அன்று. காதலியைப் போலக் கற்போரைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்த அன்றோ காவியங்கள் எழுந்தன எனப் பண்டையோர் கருதினர். பர்னட்ஷா முதலியோர் ஏதேனும் ஒரு கொள்கையை நிலைநாட்ட நாடகம் இந்நாளில் எழுதி வருவதற்குப் பெரிதும் ஒப்பாக இங்குக் கூறிவரும் நாடகங்கள் அமைந்தன என்பது முழுவதிலும் வழுவாகாது.

அரசியலின்றிச் சமுதாயம் ஏது? ஆனுல் அரசியலில் தமிழ் நாடு ஈடுபட வருவது இருபதாம் நூற்ருண்டில்தான். ஆதலால் அரசியலைப்பற்றிய நாடகங்கள் மிக்கோங்கி வளரப் பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டில் இடம் இல்லை. இருப்பினும் நாடகங்கள் அரசர் கொலுவீற்றிருக்கும் போது நாட்டின் நலத்திற்காகவே அரசன் உள்ளான் என்பதும் குடிமக்களையும் அழைத்து அவர்களது வளத்தகு வாழ்க்கையினை அரசன் ஆராயவேண்டும் என்பதும் பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டிலும் நினைவில் இருந்தன. அலிபாதுஷா நாடகத்தில் அரசன் நலம்பெற ஆள முடியாதபோது அரசினைத் துறத்தலே மேல் எனக் குடிகள் கூறக் கேட்கிருேம். இவை நிற்க. இந்திய தேசிய காங்கிரசு 19-ம் நூற்ருண்டிலே தோன்றிற்று. அது சென்னையிற் கூடியதனை ஆரியசபாநாடகம் விளக்கு கிறது.

கட்டியக்காரன்

நகைச்சுவையில் இந்த நாடு ஈடுபடவில்லை எனப் பலர் நினைக்கின்றனர். 19-ம் நூற்ருண்டில் நாடகங்களில் வருவோரைப் பார்க்கவந்த பொது மக்கட்கு இன்னுர் இன்னுர் என முன்னர்க் கட்டியம் கூறி அறிவிக்கும் கட்டியக்காரன் வருவதனைக் காணலாம். நாடக பாத்திரங்கள் வேடம் பூண்டுவருகிற வரையிலும் கட்டியக்காரன் பார்க்க வந்து எதிரே கூடியுள்ள மக்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருத்தலும் வேண்டும் அன்ருே? கொழுத்த சிரிப்புப் பொங்கி வழியும். கோமாளிக்கூத்துத் தலை விரித்தாடும். கட்டியக்காரன் இவ்வாறு வடமொழியிற் கூறும் விதூஷகனுக மாறுவதனைக் காண்கிருேம். அதற்கேற்ப இடையிடையே நாடகத்திலும் நகைச்சுவை விளைக்கும் பேச்சினைப் பேசுவதும் இயல்பாகிவிட்டது. கதையிலும் பாத்திரங்களது நடை முதலியவற்றில் குற்றங்காட்டிச் சிரிப்பதும் உண்டு. சீர்திருத்தத்திற்கு வித்து இவ்வாறு இடப்பட்டது எனலாம். நூலில் வாராத பேச்சுக்களையும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு கட்டியக்காரக் கோலம் பூண்டு

ஆடவருவோர் தாமாகப் படைத்துப் பேசுவதனைத் தெருக் கூத்தினைக் கண்ட யாவரும் அறிந்திருப்பர். கட்டியக் காரன் விதூஷகனுகை மாறி வளர்வதனை மேலே நாம் கூறிய மார்க்கண்டேய நாடகத்தில் காணலாம்.

வெறும் நகைச்சுவையாகவே ஒரு நாடகமும் ஆதி நாராயண ஐயர் வாயிலாக 1899-ல் சனமனோல்லாசினி என்ற பெயருடன் வெளிவந்தது. இந்தப் பெயரிலிருந்தே வடமொழி யோசையில் தமிழர் மயங்கிய மயக்கமும் நாடகங் களின் மனோல்லாச நோக்கமும் இனிது விளங்கும். "நாடகத் திற்காக நாடகம். நாடகம் பொழுது போக்கும் இன்பக் கலை" என்ற கொள்கைகளுக்கும் இங்கு இடம் உண்டு.

வானமே கூரையாய் நடுச்சந்தியில் ஆடும் தெருக் கூத்துப் போய் மேடையில் நடிக்கும் வழக்கம் மேனாட்டுத் தொடர்பால் எழுந்தது. கூத்தாடுதல் ஊர் மக்களின் திருவிழாவும் பொழுதுபோக்குமாம். இவ்வாறு கலையாக இருந்தது மாறி, பின்னர் வாணிகத்துறையில் ஒன்ருயிற்று. "பார்சி கம்பெனி" என்று பல கூட்டங்கள் பணம் பறிக்க இந்தியா எங்கும் கிளம்பின. நல்ல திரைகள் முதலியன எழுதிக் கண்ணைக் கவரும் வகையில் காட்டித் தம் மாய வலையை வீசின. இருந்தது இருந்தபடி இருக்க வேண்டும் என்ற மற்ருெரு கொள்கை இவ்வாறு வேரூன்றியது. இந்த நாட்டத்துடன் பல கண்மயக்கங்களை அவை உண்டாக்க முயன்றன. இவற்றைப்பற்றிய அறிக்கை களில் "தத்ரூபமாக இருக்கும்" என்ற சொற்ருெடரைப் பன்முறையும் காணலாம். இந்த மாறுதல் நிகழ்ந்தது 19-ம் நூற்ருண்டில் முடிவு ஆண்டுகளிலாகும். வடநாட்டு வாடை வீசத்தொடங்கியது. இந்த வகையால்தான் இந்துஸ்தானி தெரியாதபோதும் பல மக்கள் கண்காட்சிக்காக இந்த நாடகங்களுக்குச் சென்றனர். அசையும் படங்களைப் போலவே இவர்கள் இவற்றைக் கண்டு களித்திருக்க முடி யும். இவற்றினைப் பின்பற்றித் தமிழ் நாட்டில் தமிழரும் ஆடத் தொடங்கினர். இந்தத் தமிழ் நாடகங்கள் 19-ம்

நூற்றுண்டில் எழுதி நடிக்கப்பெற்றுலும் 20-ம் நூற்றுண்டில் தான் அச்சிடப்பெற்றன.

புதிய கதையாகவும் பல தோன்றின. பத்மினி சபா என்பதனை 1884-ல் அப்பாவுப்பிள்ளை எழுதினர். நூதன பத்மினி சபாவும் பெரிய இந்திர சபா என்பதும் வெளியாயின. 1893-ல் நூதன பவழேந்திர சபா என்பதனை மாசிலாமணி முதலியார் வெளியிட்டார். இது கற்பின் திறத்தினை விளக்குவது. இவை புது வழக்கினை ஒட்டியவை. ஆனுல் 19-ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் புது நாடகங்கள் எழுந்தன. மர்டாக் கூறும் ''ரேந்தி நாடகம்'' எத்தகையதோ அறியோம். 1859-ல் குமாரகுலசிங்க முதலியார் பதிவிரதா விலாசம் என ஒன்று கற்பின் பெருமையை விளக்க எழுதினர். 1868-ல் மார்க்கண்ட முனிசாமிப்பிள்ளை என்பார் வீரகுமார நாடகம் என ஒன்று எழுதியுள்ளார். 1885-ல் T. T. அரங்காச்சாரியார் நந்தி துர்க்க நாடகத்தினை இயற்றினர். பொன்னுசாமி நாயகர் அதே ஆண்டில் நிஜலிங்க சீக்கியர் சரித்திரம் என்ற நாடகத்தை எழுதி உதவினர். பிறநாட்டு வரலாறுகள் தமிழர் கருத்தைக் கவருவதனை இவ்வாறு அறியலாம்.

முத்தண்ண ஆசாரியார் 1893-ல் மனோரஞ்சித நாடகம் என்பதொன்று எழுதினர். மனோல்லாசமாகவோ மனோரஞ்சிதமாகவோ இருப்பதே நாடகமாம் என்ற மற்றொரு கொள்கையை இந்தப் பெயரும் வற்புறுத்துவது காண்க. ஆனுல் நாடகத்தின் உள்ளே சென்றுல், அறத்தினையோ சீர்திருத்தத்தையோ வற்புறுத்தும் நோக்கமும் இருக்கக் காண்போம். 1898-ல் சந்திரவதன என்ற நாடகத்தினை S. விசுவநாத முதலியார் இயற்றினர். 1899-ல் சுப்பிரமணிய பண்டிதர் மோஹனங்கி விலாசம் என்பதனை எழுதினர். வடமொழிப் பெயர்களில் அந்நாளைய தமிழர்க்கு இருந்த ஈடுபாட்டினை இதிலிருந்தும் அறியலாம். நூலில் வரும் தலைவியின் பெயரையே நாடகத்தின் பெயராக அமைக்கும் வழக்கம் பெருகிவருவதும் காணலாம்.

ஆங்கிலம் கற்ற அறிஞர் ஆங்கிலத்தில் உள்ளது போலத் தமிழிலும் நாடகம் எழுதவேண்டும் என எண்ணினர். தமிழையும் கற்றுப் பழந்தமிழ் நூல்களைப் புதியனவாகக் காணும் பேறுபெற்ற அவர்கள் நல்ல தூய தமிழில் எழுதவும் விரும்பினர்கள். உரை நடையில் எழுத விரும்பியவர் சிலர். பாவாகவே அமைக்க விரும்பியவர் சிலர். நாடகக்கலைக்கே புத்தம்புது நாள் பிறந்தது எனலாம். 1877-ல் பிரதாபசந்திர விலாசம் என்பதனை இந்த நோக்கத்துடன் இராமசாமி ராஜு என்பவர் எழுதி வெளியிட்டார். இது உரை நடையால் ஆகியது. இவ்வாறு முன் செல்வதே தமிழ் நாடகத்தின் முதற் படியில் ஏறுவதாம்.

பேரறிஞர் ஆன சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் லிட்டன் என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதிய கதையினை மட்டும் மனத்திற் கொண்டு தமிழ் மணம் வீசும் நாடகக் காப்பியத்தை மனோன்மணியம் என்ற பெயரோடு பாட்டாகவே பாடிமுடித்தார். இந்த நூல் வெளியானது முதல் புதிய இலக்கியங்களின் தோற்றுவாயாகக் கொண்டாடப் பெற்று வருகிறது. இதனை நாடகமாக நடித்து மகிழ்வதினும் காப்பியமாகப் படித்தே தமிழ் உலகம் மகிழ்ந்தது எனலாம். ஆசிரியர் தமது தத்துவசாத்திரக் கருத்துக்களையும் இடையிடையே புகுத்தியுள்ளார். தனித்ததோர் காவியமாகக் கருதத் தக்க சிவகாமி சரிதையும் இதனுள்ளேயே வருகிறது. இதை மேடைமேல் இனிப்பது அருமை. இந்த ஆசிரியரைப் பின்பற்றியும் பலர் எழுத முற்பட்டனர். நாடகம் இவ்வாறு இரண்டாவது படியில் ஏறியது எனலாம். தில்லானு பாட்டாகாது செந்தமிழ்க் காப்பியமாகும் சிறப்பும் நாடகத்திற்கு உண்டு என்பது வெளியாயிற்று.

இயற்கை அன்னையே தமிழ் நாட்டில் வடமொழியை முன்னரும் ஆங்கிலத்தைப் பின்னரும் கொண்டுவந்து சேர்த்தனள். இவற்றிடையே தமிழ் வாழ்ந்து ஓங்குகிறது. இந்த மும்மொழிகளின் மரபினையும் ஆராய்ந்து நாடகத்

தினை வளர்க்க முந்தியவர் பரிதிமாற்கலைஞர் என்ற தமிழ்ப் பெயர் பூண்பதில் செருக்குக்கொண்ட வி. கோ. சூரிய நாராயண சாத்திரியார் ஆவர். இவர் நாடக இயல் என்ற நாடக இலக்கண நூலைத் தம் ஆராய்ச்சியின் பயனாகச் சூத்திரங்களாக இயற்றி உதவினார். நாடக ஆராய்ச்சிக்கே கால்கோள் விழா இந்த முறையில் நடைபெற்றது. இந்த இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகப் பல நாடகங்களை இயற்ற முற்பட்டு 19-ம் நூற்றாண்டு முடிவதற்குள் 1896-ல் ரூபாவதி என்ற நாடகத்தினையும் 1898-ல் கலாவதி என்ற நாடகத்தினையும் வெளியிட்டார். இவருடைய நடை பேச்சு நடை அன்று; சிறிது செயற்கையாகவே தோன்றுமெனச் சிலர் கூறுவர். நாடகக்கலையை இவ்வாறு ஆராய்ந்து எழுதுவது அக்கலையில் மூன்றாவது படியில் ஏறுவதாம்.

நாடகத்திற்கே புத்துயிர் அளித்த பெருமை சம்பந்த முதலியாருக்கு உரியதாகும். இவருடைய நாடகங்களைப் பாராட்டாமற் போகலாம். இவரியற்றிய நாடகங்களில் அழகிய சொற்றொடராக ஒன்றும் எவர் மனதிலும் நிற்கவில்லை எனலாம். குறை எனக் காட்டக்கூடிய இந்த இயல்புகளும் இவர் நாடகங்கள் பொதுமக்களது உள்ளத்தோடு உள்ளமாய் அமைந்துவிடுகின்றன என்பதனையே வற்புறுத்தும். நாடகம் நடிப்பாரைக் கூத்தாடிகள் என இகழ்ந்த உலகில் அஞ்சாது தாமே மேடைமேல் ஏறித் தமிழுலகம் முழுதும் சுற்றி நடித்தவர் இவரே. அறிஞர் பலரையும் கூத்தாடிகளாக்கி நாடகத்தினை விநோதக் கலையாக உயர்த்தியவர் இவரே. அதற்கென சுகுணவிலாச சபையை நிலைநாட்டி அதனைப்போல எங்கும் பல சபைகள் எழுவதற்கு வழிகாட்டியவரும் இவரேயாம். எல்லா நாடகங்களும் இன்பமாக முடியவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினை ஒழித்தவரும் இவரே. பாட்டின்றிப் பேச்சாகவே நாடகம் வரலாம் எனக் காட்டியவரும் இவரே. பேச்சு நடையாகவே இந்த நாடகங்கள் அமைந்துள்ளன. கதையை நீண்ட

குறிப்புக்களை இரு பகரவளைவினிடையே தாராமல் இயற்கையாக அடுத்தடுத்து வரும் காட்சிகளாக அமைக்கும் திறமையை இவரிடம் காணலாம். இந்த வகையில் நடனக்கலையில் பல நுட்பங்களை இங்குக் காணலாம். தாம் நடித்தும் வந்தார். ஆதலின் இந்த நுட்பங்களைத் தாமே கண்டறிந்தார். தாமே நடித்து நுட்பங்களை அறிவதே நாடகக்கலையின் நான்காவது படியாகும்.

இவருடைய முயற்சிக்குக் கால்கோள் விழாவும் 19-வது நூற்றுண்டிலே நிகழ்ந்தது. முதல் இவர் எழுதிய நாடகம் லீலாவதி சுலோசனை என்பதாகும். தங்கையும் தமக்கையுமாம் இருவரில் ஒருத்தி நல்லவளாயும் மற்றொருத்தி தீயவளாயும் இருக்கக் கதையை நடத்திச் செல்கின்றார். காதலியைக் காதலன் காண்பது பழைய நாடகங்களை நினைப்பூட்டும். இருவரின் வேற்றுமைப்பண்பு கொண்டே கதை நிகழ்கிறது. பலராக வர அவர்களில் பலவகைப் பண்புகளும் பின்னிக்கொண்டு சிக்கலாகிப் பின் அவிழ்வதனை அவரது பின்னைய நாடகங்களில் காணலாம்.

ஆனால் இவர் வளர்க்கும் கலை தெருக்கூத்தாக ஓங்கிய கலையினும் வேறே எனல் வேண்டும். தெருக்கூத்து இன்று மிகக்கீழான நிலைக்குப் போய்விட்டது. பேசும் படத்தோடு நாடகம் முரண்படாவிடினும் எதிர்காலத்தில் நாடகம் புதிய நிலையை அடையத்தான் வேண்டும். அப்போது கண்கவர் நிலையில் உள்ள பேசும் படத்தினும், கருத்தைக் கவரும் நிலையில் நாடகம் அமையும் பாவிருந்தாகவும் இசை விருந்தாகவும் அமைந்து மக்களை உயர் நிலைக்கு மனத் தேரில் ஏற்றிச் செல்வதே அதன் தொண்டாகும். இத்தகைய தொண்டினையே தெருக்கூத்துச் செய்துவந்தது. ஆகவே, அதனை முற்றும் மறந்து விடுவதில் பயனில்லை. சம்பந்த முதலியார் எவ்வளவோ முயன்றும் இசையாகவே பேசிப்போவது இன்றும் நின்றபாடில்லை. ஈதொன்றே தமிழர் நாடும் நாடகத்தின் இயல்பினை விளக்குகிறது

எனலாம். பேசும் படம் ஓர் உயிரற்ற கருவி. அதனை நினைத்த போதெல்லாம் முடுக்கிவிட்டால் ஒரு முறை போலப் பல முறையும் பாடி ஆடி வரும். ஆனால் நாடகத்தில் பாட்டும் பேச்சும் ஒரு முறைபோலப் பலமுறை வந்தாலும் பேசும் முறையும் பாடும் முறையும் உணர்ச்சி ஓட்டமும் அவை அமையும் நிலையும் கேட்போர் நிலையும் முறைக்குமுறை மாறிப் புதுமைக்கோலம் பூணும். மாருத வற்றிடையே மாறிவரும் உயிர்க்கலை இங்குத்தான் உண்டு. தெருக்கூத்தில் எதிர்பார்க்கக்கூடிய எவற்றினிடையேயும் எதிர்பார்க்க முடியாத உயிர் ஒளி நுட்பமாக முதலிலிருந்து முடிவுவரை வீசக்கண்டு களித்தனர் தமிழர்.

கீர்த்தனை நாடகம், வாசகப்பா, விலாசம் நாடகாலங்காரம், சபா என்ற பெயர்கள் ஒரு வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. பின்னர் இத்தகைய பெயர்கள் இன்றித் தலைவர் தலைவியர் பெயரே நாடகத்தின் பெயராக அமையக் காண்கின்ற வளர்ச்சியும் தோன்றுகிறது. கீர்த்தனை நாடகம் இசைப்பாட்டாலாகியது. வாசகப்பாவில் பாட்டும் உரை நடையும் உண்டு. விலாசம் நாடகாலங்காரம் என்பன சிறிது விரிவடைந்த நிலையையும் இவை விநோதக்கலையாக விளங்கின என்பதனையும் சுட்டும். மத்த விலாசம் என நாடகங்களின் பெயராக 7-ம் நூற்றாண்டிலேயே அமைந்திருத்தல் காண்க. சபா என்ற பெயர் " நாடகம் மேடைமேல் ஏறியது " என்பதனைக் குறிக்கும் எனக் கொள்ளலாம். "பார்சி" என்ற அடையுடன் வரும் நாடகங்கள் ஓவியக்கலை, கண்கட்டுக்கலை முதலிய பிற கலைகளைக் கொண்டு மக்கள் கண்ணைக் கவரும் வகையில் இருந்ததனை இருந்தபடி காட்டும் நாடகங்களாம். பின்னர் மனோன்மணியம் போல் காப்பியமாக ஓதும் நிலைமைக்கு மாறிய நிலை ஒன்று. உரை நடையாகவே அமைந்து மேல்நாட்டினைப் பின்பற்ற முயன்ற நிலை மற்றொன்று.

இவ்வாறு மாறிமாறி வந்தாலும் இசையின் தொடர்பினை நாடகம் அடியோடு விட்டபாடில்லை. இசைப்பாட்

டோடு அமைந்த நிலையில் இசை வளர்ச்சியும் அவற்றிடையே காணலாம். கீர்த்தனைகள், சிந்து, நொண்டிச் சிந்து, திபதை அல்லது த்விபதம், தோஹ்ரா, தோடயம், தரு, சீசபத்தியம் முதலியவை கூத்தில் இடம்பெறுகின்றன. விருத்தத்தினைத் தாளமின்றிப் பாடிக்கொண்டே வரும்போது கடை அடியின் கடையரை யடியைத் தாளத்தோடு தொடங்கி அதனை ஒரு தருவின் முதற் பகுதியாக அறுத்துப் பாடுவதும் வழக்கமாகக் காண்கிறோம். இப்போது இந்துஸ்தானியில் கஜால் என வருவது இதனை நினைப்பூட்டுகின்றது. இவ்வாறு பாடப்பெறும் விருத்தப் பகுதியைக் கந்தார்த்தம் எனப் பழைய நாடகங்கள் வழங்கி வருகின்றன. ''தருவிற்கு முன்சென்ற பொருள்'' என்பது கருத்துப்போலும். அராகம் வரும் பகுதியைச் சுருள் என வழங்கிவரக் காண்கிறோம். இசையோடு கூத்தும் அமைதல் வேண்டும். தெருக்கூத்து என்ற பெயரே இதனை வலியுறுத்தும். ஆனால் பின்னாளில் தாளத்திற் கேற்பத் தாளிட்டுக் குதிப்பதொன்றே எஞ்சியது. பொருளை விளக்கிவரும் முறையில் கையையும் கண்ணையும் இயக்கி முகக்குறியாலும் பிறவகையாலும் விறல்பட ஆடி மெய்ப்பாட்டைப் பிறப்பிக்க வேண்டும் என்ற பழைய மரபு மலையாளர் போற்றும் களிக்கூத்தில் இன்றும் விளங்கக் காண்கின்றோம். ஆனால் அங்கு அது ஊமையாட்டமாகவே நிற்கிறது. தென்னாட்டுத் தெருக்கூத்தோ இசையாட்டமாக நிற்கிறது. கூத்துக்கலை புத்துயிர் பெற்று வளரும் இந்த நாளில் அதனையும் தெருக்கூத்தில் புகுத்தல் வேண்டும். கதைக்களியிற்போல நாடகத்தில் வருவோர் நிலைக்கேற்பக் கோலம் பூண்டு வருவதற்கு ஏற்ற மரபும் உண்டு. அரசர், அமைச்சர், படைவீரர், அசுரன் என்ற வேற்றுமையைக் குறிப்பான சில கோலங்கள் கொண்டே அறியலாம். கோலத்திற்கு ஏற்ற சிறு மாறுதல்களோடு தெருக்கூத்துக்கள் எதிர்காலத்தில் புத்துயிர் பெற்று இயலிசை நாடகம் என்ற முத்தமிழ் விருந்தாய் ஆகாய

விமானத்திற்கும் எட்டாத இடங்களில் எல்லாம் கற்பனைப் பொறி யியக்கும் மனத்தேரில் ஏற்றிச்சென்று வாழ்வைச் சீர்திருத்தி மக்களை இக்கலையின்பத்தின் வழியே ஒருவரென வாழச்செய்து, பண்பாட்டின் உயர்வெல்லையை அடையச் செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. எதிர்கால வாழ்வை அறியச்சென்ற காலத் தெருக்கூத்தின் இயல்பினை அறிந்து நிகழ்காலத்திற் கேற்பத் திருத்த முயல்வாருக்கு இங்குக் கூறிய நாடகங்களை ஆராய்வதும் கடமையாகும்.)

பாரதியும் பெண்மையும்

(திருமதி. ர. இராசாமணியம்மையார்)

புலவர்கள் தாங்களியற்றிய காவியங்களில், பூமி, நதிகள், விண்மீன்கள், எண்வகைச் செல்வம் முதலிய அனைத்தையும் பெண்களாக வர்ணித்துள்ளனர். சமணர்களோ இன்னும் ஒருபடி அதிகமாகவே சென்றுவிட்டனர். ஏனெனில், அவர்கள், வீட்டுலகையும் பெண்ணாகவே பாவித்து "கைவல்ய மடந்தை" என அழைக்கின்றனர். அவ்வாறே அமரகவி பாரதியார், கண்ணனைக் "கண்ணம்மா" என்கிறார். மேலும், கொற்றவை, நாமகள், பூமகள் முதலிய பெண் தெய்வங்கட்கு வணக்கஞ் செலுத்தியிருப்பதுடன், புதுமைப் பெண்ணைப்பற்றியும் கூறியுள்ளார். மற்ற புலவர்கள் பெண்களை வர்ணித்திருப்பது வெறும் கற்பனை. ஆனால் பாரதியாரோ பெண்களின் பழங்காலநிலை, இடைக்காலநிலை, அவர்களிடமுள்ள குணங்கள், அன்னார் செய்யக்கூடிய காரியங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றி விளக்கிக் கூறுகிறார். ஔவை பிறந்த நாட்டிலா அறிவுக்குப் பஞ்சம் என அங்கலாய்க்கிறார். அவர் ஔவையை உதாரணமாகக் கூறியதற்குக் காரணம், அவரிடமுள்ள அரசியல் வன்மை, புலமை, வீரம் முதலிய சிறந்த பண்புகளாகும்.

கல்விக்குத் தெய்வம் கலைமகளாயிருக்க, பெண்கள் ஏட்டைத் தொடுவதுகூடாது என்று வீட்டுக்குள்ளேயே அவர்களைப் பூட்டிவைப்பதன் பொருளென்ன? "பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே" "எண்ணெழுத் திகழேல்" என்னும் அறிவுரைகள், பெண்களை விலக்கிக் கூறப் பட்டவை யல்லவே. இடைக்காலத்தில் எழுந்தது "அடுப் பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு?" என்னும் எதுகை,

மோனை நயத்துடன் கூடிய பழமொழி. அதைப் பல பெற்ேறார் ஆமோதித்து, பெண்கள் படிப்பதற்கு அருகதை யற்றவர் என்றும், இசை, நடனம் முதலிய கலைகள் பொது மகளிருக்கே உரியனவென்றும் கூறி, அவர்களது அறிவு வளர்ச்சியைத் தடுத்தனர். அதனால் கலை வளர்ச்சியும் தடைப்பட்டது. பெண்கள் வெளியில் வரலாகாது ; தமது எண்ணங்களை வெளியிடவும் அவர்களுக்கு உரிமையில்லை ; ஆணுக்குப் பெண் அடிமை ; இல்லத்திலுள்ள ஏனை யோருக்கும் அவள் அடிமை ; பணங்கொடுத்து வாங்கி வந்த மாட்டைத் தொழுவத்தில் கட்டியதுபோல் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி யிருக்கிறார்களென்றும், எப்போதும் அவர்கள் மாடுபோல் உழைத்தும் அடிபட்டும் வருவதாயும், அந்த நாள் மலையேறிவிட்டதென்றும், "ஆணின்றிப் பெண்ணில்லை, பெண்ணின்றி ஆணில்லை," இருவரும் சமம் என்றும், ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமை யென்றெண்ணி யிருந்தவர் மாய்ந்துவிட்டார் என்றும் கூறு கின்றார் கவிஞர்.

நாயினிடம் யோசனை கேளாமலே யார் அதிகவிலை கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அதை விற்பதைப்போல், பெண்களையும் பிள்ளைவீட்டாரிடம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு விற்கிறார்கள். சில ஜாதிகளில் பிள்ளைவீட்டாரும், மற்றும் சில ஜாதிகளில் பெண்வீட்டாரும் பணம் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்துவருகிறது. பெண்களை நாய் போல் கேவலமாக மதித்து, அவர்களைக் கொல்ல மன மின்றி, விற்பனை செய்கின்றனர் பெற்றோர். இதனை,

"நல்லவிலை கொண்டு நாயை விற்பாரந்த
நாயிடம் யோசனை கேட்பதுண்டோ.
கொல்லத்துணிவின்றி நம்மையு
மந்நிலை கூட்டிவைத்தார்..."

என்னும் அடிகளால் குறிப்பிடுகின்றார்.

அடுத்தபடியாக, பெண்களை வற்புறுத்திக் கட்டிக் கொடுக்கும் வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம் என்

கிருர். அக்காலத்தில் சுயம்வரம் இருந்துவந்தது. வில்லே வளைக்கும் வீரனேயோ, அம்பையெய்யும் அதிசூரனேயோ, ஏறுதழுவும் இளைஞனேயோ ஒரு கன்னி கணவனுக ஏற்றுக்கொள்வாள். தனக்கேற்ற கணவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு பெண்ணேச் சார்ந்தது. போட்டியில் வெற்றிபெறும் வீரனே, வாழ்க்கைப்படியில் அடி வைப்பதற்கு அருகதையுள்ளவன். ஆனுல் இடைக்காலத்தில் மணவிஷயத்தில் பெண் குறுக்கிடலாகாது. உனது நன்மையைக் கோருபவர்களன்றோ நாங்கள் என்று பேற்ருேர் கூறி, கல்வியறிவற்றவனுக்கும், வயது சென்றவனுக்கும், பிணியாளனுக்கும், ஒழுக்கந் தவறியவனுக்கும் மணஞ்செய்து கொடுக்கின்றனர். ஏனெனில் பணந்தான் அவர்களுக்குப் பிரதானம். நிலேயற்ற செல்வத்தை நம்பிச் செய்த காரியத்துக்காகப் பின்னுல் அவர்கள் வருந்தவும் நேரிடும். பழந்தமிழிலக்கியத்தை நோக்குமிடத்து, குணம், குலம், கல்விபோன்ற பத்து அம்சங்களில் ஒத்திருப்பவனுக்கே பெண் கொடுத்தனர் என்பது நன்குவிளங்கும்.

பாரதியார் படைத்துள்ள புதுமைப்பெண் எப்படிப் பட்டவளென்று பார்ப்போம்.

1. "நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கு மஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு மிருப்பதால் செம்மைமாதர்
திறம்புவ தில்லேயாம்"

2. "ஞான நல்லறம் வீரசுதந்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்"

இந்த நற்குணங்களால் அவர்கள் தீயவழியில் செல்லுவதில்லே. அச்சம் குடிகொண்டால், பொந்தில்தான் வாழ வேண்டும். முன்னணிக்கு வர இயலாது.

பிறகு, அன்னுர் செய்யக்கூடிய காரியங்கள் என்னென்னவென்று கூறுகிருர். சில வகுப்பினர், தாங்கள் படிக்கும் வழக்கமில்லேயென்றும், வெளியிற்

செல்லுதல் கூடாது என்றும், அவ்வாறு வழக்கத்துக்கு விரோதமான காரியம் செய்தால் உறவினர் பழிப்பர் என்றும், தெய்வகோபம் உண்டாகுமென்றும் கூறுவர். அத்தகைய கெட்ட வழக்கங்களை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதனை

"மூத்தபொய்ம்மைகள் யாவுமழிப்போம்
மூடக்கட்டுகள் யாவுந்தளர்ப்போம்"

என்னும் அடிகளால் விளக்குகிறார்.

பாரதியாரின் புதுமைப்பெண்ணானவள் பட்டங்களாள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதுமாகிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்கிறார். சரித்திரத்தை நோக்குமிடத்து, இராணி மங்கம்மாள் பாண்டிய நாட்டைத் திறமையுடன் ஆண்டதாய்த் தெரிகிறது. இன்னும் அவள், அசோகர் செய்ததைப்போல் சத்திரம் சாவடி கட்டி, குளங்கள் வெட்டி, சாலையோரங்களில் நிழலுக்காக மரங்கள் வைத்துப் பயிரிட்டு, கல்விச்சாலைகள் ஏற்படுத்தியதை நாமனைவரும் புத்தகவாயிலாக அறிந்துள்ளோம். காலஞ்சென்ற கவியரசி திரு. சரோஜனி நாயுடு, மேனாட்டு மொழியில் சிறந்த கவிதைகள் இயற்றியதுடன் அமையாது, ஐக்கிய மாகாணத்தை ஆட்சிபுரிந்ததை நம் காலத்தில் கண்டும் கேட்டுமிருக்கிறோம். இப்பொழுதும் அகில இந்திய மாதர் சங்கமானது உலக முன்னேற்றத்துக்கான வழிகளை ஆராய்ந்து செய்வதில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. இதனின்றும், "தொட்டிலை யாட்டுங்கை, தொல்லுலகை யாளுங்கை" என்னும் பழமொழி எவ்வளவு உண்மையானது என்பது புலனாகின்றது.

அடுத்தபடியாக, பெண்கள் வேதம் படைக்கவும், நீதிகள் செய்யவும் வந்ததாகப் பாரதியார் கூறுகிறார். வேதத்தைப் பெண்களும், ஒரு ஜாதியினரும் ஓதலாகாது என்று மறைத்துவைக்கப்பட்ட காரணத்தினால் மறை யென்னும் பெயர்பெற்றது. ஆனால் மைத்ரேயி முதலியோர்

வேதத்தைக் கற்கவில்லையா? நீதியையெடுத்துக்கொண்டாலும் பெண்கள் இணையற்று விளங்கி வந்திருக்கின்றனர். தன் சகோதரன் செய்த தவறுக்காக அவனை மலையிலின்றும் உருட்டும்படி கட்டளையிட்டாள், இராணி மங்கம்மாள். எனினும், மனுநீதி கண்ட சோழன், பொற்கைப் பாண்டியன் முதலியோரைப்போல் அவள் பிற்காலத்தில் எழுந்த காவியங்களில் இடம் பெறவில்லை. கிரேக்க நாட்டில் நீதிக்குரிய தெய்வம் பெண் தெய்வமென்று கருதப்பட்டது. அதன் கண்களைக்கட்டிக் கையில் ஒரு தராசு வைத்திருப்பதுபோல் அமைத்திருந்தனர். இதிலிருந்து எந்நாட்டிலும், எக்காலத்திலும் சிறந்த முறையில் நீதி வழங்கப்பட்டதென்பதும், பெண்களும் ஆண்களுக்குச் சமமாக நீதி செலுத்தக் கூடும் என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

சாதம் படைப்பது மாத்திரமன்று; பெண்களால் தேவசாதி படைக்கவும் கூடும். மக்களாய்ப் பிறந்துதான் நற்குண நற்செய்கைகள் காரணமாக, தேவராக மாறலாம். தாய்மாரின் குணாதிசயமே குழந்தைகளுக்கும் படிகிறது. சிறந்த அறிவு வாய்ந்தவரைக் கருவில் திருவுடையோர் என்கின்றனர். சிவாஜியின் தாயும் நெப்போலியனது தாயும் தம் குழந்தைகள் வயிற்றிலிருக்கும்போது வீர காவியங்களைப் பிறர் வாயிலாகக் கேட்டும், கற்றும் வந்தது, அன்னாரது புதல்வர் சிறந்த வீரராய்த் திகழ்வதற்கு ஓர் காரணமெனக் கருதப்படுகின்றது. அதனாலன்றோ 'சூரப்பிள்ளைகள் தாயென்று போற்றுவோம்' என்கிறார் பாரதியார். குழந்தையானது நாள் முழுவதும் தன் தாயினிடமே இருக்கிறது. அது, மொழி கற்றுக்கொள்ளவதும் தாயினிடந்தான். அதனால்தான் சொந்தமொழி தாய்மொழி யெனப்பட்டது. எதிர்காலப் பிரஜைகளாகவிருக்கும் இளங்குழந்தைகளை உருவாக்கும் சிற்பியாக விளங்குபவள் தாய்.

இறுதியாக,

“ காதலொருவனைக் கைப்பிடித்தே யவன்
காரியம் யாவினுங் கைகொடுத்து
மாதரறங்கள் பழைமையைக் காட்டிலும்
மாட்சி பெறச்செய்து வாழ்வோம் ”

என்று பாடினார்.

பெண்ணானவள் உகந்த கணவனையடைந்து, அவனது இன்பதுன்பங்களில் பங்கு பெற்று, பண்டைக்காலத்தில் மாதர் செய்துவந்த பலவகைத் தானதர்மங்களைச் செய்து, சீரிய முறையில் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும் என்கிறார் கவிஞர். பாரதியார் கூறிய புதுமைப் பெண்ணைப் போலவே எல்லாப் பெண்களும் நடப்பார்களானால், அவர்கள் உலக முன்னேற்றத்துக்குச் சிறந்த தொண்டு புரிந்தோராவர்.

கல்வியென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்

(திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் போற்றித் திருவகவலில், 'மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்-தீனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்'—தக்க தசமதி தாயொடு தான் படுந்-துக்கசாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்-ஆண்டுக டோறும் அடைந்த அக்காலை-ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப் பலபிழைத்தும்-காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி-வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்—மாதர்தங்-கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்- 'கல்வியென்னும் பல்கடற்' பிழைத்தும்—தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண்டாகி'' என்று திருவாய்மலர்ந்துள்ளார். இதில் ''கல்வியென்னும் பல் கடற் பிழைத்தும்'' என்னும் பகுதி சிந்திக்கற்பாலது.

தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டாவதற்குப் பல துறைகளைக் கடந்துபோதல் வேண்டும் என்று சுவாமிகள் அறிவுறுத்தப் புகுந்தார். அதில் அவர் ''கல்வியென்னும் பல்கடல் பிழைத்தும் (தப்பியும்)'' என்பதையும் குறித் தருளினர். கல்வி எல்லாவற்றையும் உணர்த்துங் கருவியா யிருப்பது. சுவாமிகள் அதையுங் கடிந்து கூறியுள்ளார். கல்வி பல பெரியார்களாலும் போற்றப்பட்டிருக்கிறது. கல்வியைப்பற்றிப் பெரியோர்கள் பகர்ந்துள்ள உரைகளைத் திரட்டினுல், அவைகள் எத்துணையோ அடுக்கு அடுக்கு நூல்களாகும். கல்வியைச் சிறப்பித்துக்கூருத பெரியோ ரில்லை. எல்லாருங் கல்வியைப் போற்றியே பேசியுள்ளார். ஈண்டு இரண்டொருவர் உரைமீது கருத்துச் செலுத்து வோம். ''கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன்'' என்பது பிள்ளையார் திருவாக்கு. ''கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் கற்றும் அறிவில்லாத என் கருமத்தை என்

சொல்லுவேன்'' என்பது தாயுமானுர் திருவாக்கு. அம்மொழிக்கும் இம்மொழிக்கும் அரண்செய்யும் மொழிகள் பலவுள. ஒரு பெரியார் திருவாக்கிலேயே ''கல்வி வேண்டும் என்னும் கருத்தும் ''கல்வி வேண்டாம்'' என்னுங் கருத்தும் மிளிர்தல் உண்டு. இதை ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

கல்வி என்பது கல் என்னுந் தாதுவினடியாகப் பிறந்தது. கல் என்பது அகழ் என்னும் பொருளையுடையது. ஆகவே, கல்வி என்பது அகழ்தல் (தோண்டுதல்) என்று பொருள்படுதல் காண்க. இப்பொருள் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவது. அகழ்தல் எனில் எதை அகழ்வது? அறியாமையை அகழ்தல் என்க. அறியாமை அகல அகல அறிவு விளங்கும். இதனல் அறியாமையை நீக்கி அறிவை விளக்குதற்கு உறுகருவியாயிருப்பது கல்வி என்பது பெறப்படுகிறது. இத்தகைய கல்வியைக் ''கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்'' என்று ஏன் அடிகள் இழித்துக் கூறினர்?

கல்வியைப் பலதிறமாகப் பிரிக்கலாம். இங்கே எடுத்த பொருளுக்கேற்ப அதை முக்கூறுபடுத்திக்கொள்கிறேன். ஒன்று ஏட்டுக்கல்வி. மற்றொன்று இயற்கைக் கல்வி. இன்னொன்று இறைக்கல்வி. இம்மூன்றனுள் ஏட்டுக்கல்விக்குத் தாயகம் இயற்கையும் இறையுமாகும். இயற்கை யின்பத்தை நுகர்ந்தோறும், அதன்வழி இறை யின்பத்தை நுகர்ந்தோறும் தத்தம் அநுபவங்களைப் பின் வருவோர் பொருட்டு நூல்களாக எழுதிச் செல்வது வழக்கம். அவ்வெழுத்து ஏட்டுக்கல்வி என்று வழங்கப் படுகிறது. ஏட்டு நூல்களை இயற்கை-இறையின் படம் என்று கூறல் மிகையாகாது. இவ்வித ஏட்டு நூல்கள் போக, வேறுவித ஏட்டு நூல்களும் உண்டு. அவை இயற்கை-இறையை அடிப்படையாகக்கொண்டு பிறந்தன அல்ல. அவை, இயற்கை-இறைவழி நில்லாது மனம் போனவாறு சிலரால் எழுதப்பட்டவை. இருவித ஏட்டு

நூல்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை என்னை? இயற்கை-இறையை அடியாக்கொண்டு எழுந்த நூல்கள் அழிவதில்லை. மற்ற நூல்கள் சின்னாளில் அழிந்துபடும்.

உலகந் தோன்றிய நாள்முதல் அறிஞரால் நூல்கள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. நூல்கள் ஒரு துறையிலா எழுதப்படுகின்றன? பலபல துறைகளில் எழுதப்படுகின்றன. அவை கடலெனப் பரந்துகிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு கல்வித் துறையையும் ஒவ்வொரு கடலெனக் கூறலாம். பலவிதக் கல்வித் துறைகளிருத்தலால், அவைகளைப் பலகடல் என்று சொல்லலாம். இக்கருத்துப் பற்றியே சுவாமிகள் ''கல்வியென்னும் பல்கடல்'' என்று ஓதினார். கல்வியைக் கடலுக்கு ஒப்பிடுதல் பல்லாற்றானும் பொருந்தும்.

உலகில் கல்வி என்று சொல்லப்படுவது பெரிதும் ஏட்டுக் கல்வியையேயாகும். ஏட்டுக் கல்வி பெரியோர்களின் அநுபவங்களையுடையது. அக்கல்வி, மக்கள் வாழ்வுக்கு வேண்டற்பாலதே. ஆனால் சாகும் வரை அதையே கட்டி அழலாகாது. ஏட்டுக் கல்விக்குரிய பருவம் இருக்கிறது. அஃது இளமைப்பருவம். அப்பருவத்துக்குப் பின்னர்த் தொடங்கப்படும் வாழ்வு படிப்படியே வளர்ந்து வளர்ந்து இயற்கையில் தோய்வதாதல் வேண்டும். அதற்கு மேல் குருநாதன் அருளால் இயற்கையின் உள்ளுறையாகிய இறையுணர்வு தோன்றும். இயற்கை உடல்; இறை உயிர். உடல்வழி உயிரை உணர்தல்கூடும்.

ஏட்டுக் கல்விக்குரிய பருவங் கடந்தும் அக்கல்வியிலேயே படிந்துகிடத்தல் கூடாதென்பது சுவாமிகளின் உள்ளக்கிடக்கை. ஏட்டுக்கல்வியில் சுவைகொண்ட ஒருவன், அதனின்றும் விடுதலையடைதல் அரிது. அதன் அருமைப்பாட்டை நோக்கியே அடிகள் ''கல்வியென்னும் பல்கடல் பிழைத்தும்'' என்றார். ஒரு துறையிலுள்ள நூல்களே கடல் போன்றிருக்கின்றன. அவ்வொரு கடலைக் கடத்தலே அரிது. பலகடலைக் கடத்தலின் அருமைப்பாட்டை

விளக்கவும் வேண்டுமோ? ஒரு கடலைக் கடத்தற்கே வாழ் நாள் போதாது. பலகடலைக் கடத்தற்கு மேலும்மேலும் வாழ்நாள் எப்படிக் கிடைக்கும்? சாகும்வரை ஏட்டுக் கல்வியில் உழன்றுகொண்டிருந்தால், அக்கல்வியின் உள் ளுறையாகிய இயற்கை-இறை எப்பொழுது விளங்கும்? ஆதலால் ஏட்டுக்கல்வியை ஓரளவில் நிறுத்திக்கொள்வது ஒழுங்கு.

ஏட்டுக் கல்விக்கென்றே வாழ்வை அர்ப்பணஞ் செய் தவர், வாழ்வின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் தவறியவரா வர். ஏட்டுக் கல்வியில் இருப்பன எல்லாம் பிறருடைய அநுபவங்கள். அவைகள் நூலறி புலவன் வாழ்விலும் அநுபவமாதல் வேண்டுமன்றோ? ஏட்டுக் கல்வியால் அநுபவம் விளையாது. கரும்பலகையில் ஆயிரம் ரூபா என்று எழுதுவதால் மட்டும் ஆயிரம் ரூபா கிடைத்து விடுமா? விளக்கு விளக்கு என்று எல்லாருஞ் சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தால், விளக்கு வந்து இருளைப் போக்கி விடுமா? வாசா கைங்கரியம் மனோலயத்தை எப்படி யுண்டாக்கும்? பேச்சு, செயலாதல் வேண்டும். வெறும் ஏட்டுக் கல்வி அநுபவ வாழ்வுக்குரியதாகாது.

இந்நாளில் புத்தகப் பூச்சிகள் அதிகம். இப்பூச்சி களைப் படைக்கப் பல்கலைக்கழகங்கள் பல இருக்கின்றன. ஏட்டுப் பூச்சிகளின் பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. ஒழுக்கம் ஒழுக்கம் என்று வாய் பேசும். செயல் அதற்கு மாறுபட்டு நிகழும், பேசுவோர் யாவர்? கல்வி யென்னும் கடலை யுண்டவர்; பல்கடலை யுண்டவர். ஒழுக்கத்தைப்பற்றிப் பள்ளியில் ஆசிரியர் பிள்ளைகட்குப் போதிப்பர். அவரே வெளியில் ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுக்கி வீழ்வர். சட்டசபையில் குடியைத் தடுக்கப் பேசுவர் சிலர். அவரே சட்டசபை விடுத்ததும் மதுக்கடை நுழைவர். பேச்சுக்குஞ் செயலுக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமை! பேச்சுஞ் செயலும் ஏன் ஒத்திருப்பதில்லை? காரணம் கல்வியை ஏட்டளவில் பயின்று நிற்பதேயாகும். ஏட்டுக் கல்வி

யால் பயன் விளைவதில்லை என்பது கவனிக்கப்படல் வேண்டும்.

ஏட்டுக் கல்வியை ஓரளவில் நிறுத்திக்கொண்டு, அதன் பொருளாயுள்ள இயற்கைக் கல்வியில் கருத் திருத்தப் பயிலல்வேண்டும். இயற்கை பெரிய பல்கலைக் கழகம். அக்கழகத்திற் பயிலப்பயில அஃது இறைக்கல்வி யாகிய இன்பமூட்டும். இறைக் கல்வி அழியாதது; அருளுடையது. அறியாமையைக் கல்லும் ஆற்றல் அதற்கே உண்டு. "கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன்" என்னுந் திருவாக்கிற் போந்துள்ள "கல்லார்" என்பது இயற்கை-இறைக்கல்வி பெருதாரைக் குறிப்பதென்க. "கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்" என்னும் மெய்ம்மொழி ஏட்டுக் கல்வி பயின்று தகாத செயல் செய்வோரை நோக்கி எழுந்ததென்க.

இந்நாளில் அரசுகள் எவர்பாலிருக்கின்றன? பெரிதும் ஏட்டுக்கல்வியாளர்பாலிருக்கின்றன. அவர் என் செய் கிருர்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு பேராசைப்பேயில் வீழ்ந்து என்னென்னவோ செய்கிருர்! அந்தோ! அச்செயல்களைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பத்திரிகாசிரியர் யார்? மந்திரிகள் யார்? சேனைத்தலைவர் யார்? போர்க்கருவி காண்போர் யார்? விஷப்புகை காண்போர் யார்? இவரனைவரும் கற்றவரென்றே சொல்லப் படுகிருர். கற்றவராயின் அவர்பால் கல்விப் பயன்க ளாகிய அறம் அன்பு அருள் முதலிய நற்குணங்க ளல்லவோ திகழ்தல்வேண்டும்? இவைகள் தற்காலக் கல்வியாளர்பால் திகழ்கின்றனவா? இதற்குக் காரணம் ஏட்டுக் கல்வியளவில் சகோதரர்கள் நின்று விடுவதாகும்.

"பாடை ஏறினும் ஏடது கைவிடேல்" என்ருெரு பழமொழி உலகில் உலவுகிறது. இது சிலர் நினைவில் உறலாம். வாழ்வுக்கு முரண்பட்ட பழமொழிகளும் உலகில் உலவிவருகின்றன. அவைகளையெல்லாம் பிரமாணமாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. "பாடை ஏறினும் ஏடது கை

விடேல் என்னும் பழமொழிக்குப் பலபொருள் சொல்லப்படு கின்றன. அச்சேற்றிலிறங்க என் மன மெழவில்லை. ஏட்டுக் கல்வி மற்றக்கல்விகளின் அடிப்படையாக நிலவு தலான், அதைப் பயிலாதுவாளா கிடப்போர்க்கு அறிவு கொளுத்தற்கென்று அப்பழமொழி தோன்றியிருக்கலாம். அதைக்கொண்டு ஏட்டுக்கல்வியே மேலானது என்று நினைத்தல் தவறு. ஏட்டுக்கல்வி வேண்டும். ஆயுள்வரை அதையே கட்டியழுதல் கூடாதென்பதே ஈண்டு வலி யுறுத்தப்படுகிறது.

ஏட்டுக் கல்வியைப் பெற்ற பின்னர் வாழ்வில் இயற் கைக் கல்வியைப் பயில்வது முறைமை. மேலுங் கீழும் நானு பக்கலும் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கைப் பள்ளியிற் பயிலப் பயில அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலிய தீய குணங்களெல்லாம் அகல அகலச் சாந்தம் முகிழ்த்துக் கொண்டே போகும். சாந்தம் இறையென்று அநுபூதி மான்கள் அறிவுறுத்திச் சென்ருர்கள். இயற்கையின் உள்ளுறை இறையாதலால், இயற்கையில் கருத்து ஒன்ற ஒன்ற, சாந்தமாகிய இறையிலும் அஃது ஒன்றுவதாகும். படிப்படியே சாந்தநிலை கூடும். சாந்தம் வாழ்வின் பேறு. இதற்கென்றே உலகம் உடல் வாழ்வு கல்வி தொழில் அரசு முதலியன இயற்கை-இறையால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளின் வாயிலாகச் சாந்தம் பெற உழைத்தலே அறிவுடைமை. இச்சாதனங்களின் நிலைமை இப்பொழுது மாறுதலடைந்திருக்கிறது. இதனுல் வாழ்வில் எரி பகை சூது முதலியன புகுந்து சாந்த நிலைக்குக் கேடு சூழ்ந்து வருகின்றன. இவைகளைத் தகையும் வல்லமை ஏட்டுக் கல்விக்குக் கிடையாது. ஆகவே, இயற்கை-இறைக் கல்வி வாழ்வில் நுழைதல் வேண்டும்.

''தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டா'' வதைத் தகையவல்ல துறைகள் பல உண்டு. அவைகளை மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் ''போற்றித் திருவக'' வலில் நிரலே கிளந்து கூறியுள்ளார். அவைகளினின்றும் பிழைத்துப்

பிழைத்து (தப்பித் தப்பி) வரின், " தெய்வமென்பதோர் சித்த முண்டாகு " மென்கிருர். இஃது அநுபவ மொழி. தடைகளில் ஏட்டுக் கல்வியும் ஒன்ருதலின், சுவாமிகள் " கல்வியென்னும் பல்கடல் பிழைத்தும் " என்ருர். ஏட்டுக்கல்வி வேட்கை இளமையிற் கொள்ளலாம். சாகும் வரை அவ்வேட்கையில் வீழ்ந்து புரளலாகாது. அது கடலாய்-பெருங்கடலாய்-பல கடலாய்-மக்களே அலேக்கும். அக்கடலில் வீழலாகாதென்று அடிகள் எச்சரிக்கை செய்கிருர்.

சகோதரர்களே! ஏட்டுக் கல்வியை ஓரளவிற் கொள்ளுங்கள்; வாழ்நாள் முழுவதும் அக்கல்விக் கடலில் வீழ்ந்து மாளாதேயுங்கள்; இயற்கை-இறைக் கல்வியைப் பயிலுங்கள்; இக்கல்வி அழியாதது; அழியாத சாந்த வாழ்வைத் தருவது; "தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டாக "க் " கல்வியென்னும் பல்கடல் பிழைத்து ", இயற்கை-இறைக் கல்விக் கரை ஏற முயலுங்கள்; வாணுளே வீணுளாகக் கழித்தல் வேண்டாம். சாந்த இன்ப வாழ்வு உண்டு. அதைப் பெருக்குங் கல்வியைப் பயிலுங்கள்; " கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது-கல்லாத மூடர் சொல் கேட்கக் கடனன்று-கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லாராம்-கல்லாத மூடர் கருத்தறியாரே " எனவும், " கற்றுஞ் சிவஞானம் இல்லாக் கலதிகள்-சுற்றமும் வீடார் துரிசுருர் மூடர்கள்-மற்றும் பலதிசை காணுர் மதியிலோர்-கற்றன்பில் நிற்போர் கணக்கறிந்தார்களே " எனவும் வரூஉந் திருமூலர் திருமொழிகளே நோக்குக.

" ஏழைத் தொழும்பனேன் எத்தனேயோ காலமெலாம்-பாழுக் குழைத்தேன் பரம்பரனேப் பணியாதே "— திருவாசகம்.

